

suçlu öyküler

ahmet ümit
akın sevinç
akif pirinçci
elif şafak
esmahan aykol
giovanni scognamillo
hüseyin peker
mehmet ünver
müge iplikçi
nalan barbarosoğlu
rıza kıraç
türkay demir
türker erşen

öykü

okuyan us

Suçlu ykler

Editör: Halil Gökhan

Okuyan Us Yayın

Öykü 10

Suçlu Öyküler

Ahmet Ümit, Akın Sevinç, Akif Pirinçci, Elif Şafak, Esmahan Aykol, Giovanni Scognamillo, Hüseyin Peker, Mehmet Ünver, Müge İplikçi, Nalan Barbarosoglu, Rıza Kıracı, Türkay Demir, Türker Erşen

ISBN: 975-8420-67-4

I. Baskı: İstanbul, Ocak 2003

Editör: Halil Gökhan

Yayına hazırlayan: Deniz Koç

Kapak tasarımı: Okuyan Us

Film, baskı ve cilt: Sena Ofset

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

© Okuyan Us Yayın

Kalıpçı Sokak Uzal Apt. 152/6 Teşvikiye 34365 İstanbul

Telefon: (0212) 232 5373, 232 5379 Faks: (0212) 231 5220

okuyanus@okuyanus.com.tr

www.okuyanus.com.tr

Suçlu Öyküler yazmak da suçun bir türü değil mi?

En azından bir suç teşebbüsü...

Ya onları okumak?

Belli ki onları yazanlar, bilinçaltılarının kıyısında köşesinde kalmış en gizemli, bastırılmış arzu ve hazlarını dürtükleyip içlerindeki suç şeytanını uyandırdılar.

Ve o şeytanlar uyandıklarında daha ne kadar bu 13 suçlu öykünün bulunduğu kitabın sınırlarıyla yetinecekler?

Suçun sınırları kötülüğün sınırsızlığında dolaşıyor.

Birbirinden "suçlu öyküler" de bu sınırdışı hareketiyle suç tarihindeki yerini usulca alırken, 13 tanık sandalyesi 13 sanık sandalyesiyle yer değiştiriyor.

Gerçek yargı gününe daha çok karanlık ve ıssız gece var.

Editör

genelev çiçekçisi

Ahmet Ümit

Selim'in cesedi iki gecedir çiçeklerin arasında yatıyordu. Sırtüstü düşmüştü, çiçeklerin saplarını kesmek için kullandığı bıçak, kalbine saplanmıştı. Cumartesi gecesi öldürüldüğünü düşünüyorduk. Katil onu öldürdükten sonra kapıyı çekip çıkmış olmalıydı. Araya tatil girince, çiçekçi bir gün kapalı kalmış, cesedi bu sabah dükkânı açmaya gelen çırak bulmuştu.

Olay mahallini incelerken, arkada bir patırtı koptu. Orta yaşlı bir adam:

“Sonunda kıydılar oğluma,” diye saçını başını yoluyordu. Selim'in babası olmalıydı. Adamı içeri sokmamaya çalışan memurlara onu rahat bırakmalarını söyledim. Adamcağız içeri girer girmez oğlunun ölüsünün üzerine kapanarak ağlamaya başladı.

Yatışması için bir sigara yakıp verdim. Hiç düşünmeden aldı adam. Birkaç soluk çektikten sonra:

“Oğluna kim kıydı?” diye sordum.

Yaşlı gözleri öfkeyle parıldadı.

“Kim olacak, Tatlıcı Remzi ile Kulüpçü Arif.”

“Neden öldürsünler oğlunu?”

“Bu dükkân belediyenin. Tatlıcı Remzi'nin de bu dükkânda gözü var. Kiracı olarak girecek, ölene kadar burada kalacak. Ama önce bizi çıkarması lazım. Para teklif etti, kabul etmeyince, beni tehdit etti, kaç kere oğlumun yolunu kesti. Sonunda Kulüpçü Arif'le birlik olup öldürdüler yavrumu.”

“Kulüpçü Arif'in ne ilgisi var bu işle?”

Islak gözleri bir an, yerde yatan oğluna kaydı:

“Bu Arif denen it, benim oğlanı kumara alıştırmış. Bizimki de saf, kolay para kazanacağım diye başlamış oynamaya. Önce biraz kazandırmışlar, sonra da hileyle borçlandırmışlar çocuğu. Borcunu isteyip duruyordu Arif. Tatlıcı Remzi'yle aralarından su sızmaz. Arif bir ara oğluma eğer dükkândan çıkarsan borçlarını silerim bile dediydi. Bizi dükkândan çıkaramayınca, birlikte tezgâh düzenleyip kıydılar oğluma.”

Tatlıcı dükkânı, genelevin arka sokağında yer alıyordu. Remzi kel kafalı, pos bıyıklı, iri yarı bir adamdı.

“Çiçekçi Selim'i tanır mısın?” diye sordum.

Remzi'nin bir mercimek tanesinden biraz daha irice olan gözbebekleri tedirginlikle kıpırdandı.

“Tanırım tanımasına da, benim o çocuğun öldürülmesiyle hiçbir alakam yok.”

“Sana alakan var diye soran oldu mu?” dedi yardımcım Ali. “Ama madem konuyu açtın söyle bakalım, cumartesi gecesi neredeydin?”

“Gözünüzü seveyim amirim,” diye kekeleydi Remzi,

“inanın benim bu işle ilgim yoktur.”

“Bırak sızlanmayı da cevap ver,” diye gürlledi Ali, “cumartesi gecesi neredeydin?”

Remzi yutkunarak hatırlamaya çalıştı.

“Cumartesi... Cumartesi... Tamam hatırladım. Cumartesi Kıvırcık Bedriye'nin yanındaydım.”

“Kıvırcık Bedriye de kim?”

Gözlerinde yılışık bir ifade belirdi.

“Kıvırcık Bedriye, benim dostum. Onun yanındaydım, inanmazsanız sorun. Aşağıda çalışır.”

Aşağısı dediği yer genelevdi.

“Peki,” dedim, “Kulüpçü Arif'i tanır mısınız?”

“Tanırım, ara sıra kulübüne giderim.”

“Arif'le birlikte bu Selim'e düşmanlık güdermişsiniz. Onu tehdit etmişsiniz, seni öldürürüz demişsiniz.”

“Zinhar yalan. Bu Selim gevşek oğlan. Kumar oynar, borcunu vermez. Söz verir, sözünde durmaz. Ayıptır söylemesi, dükkânı bana devretmesi için zar attık, kaybetti.

Ama dükkânı devretmedi. Ariften dünya kadar borç para aldı, kuruş ödemedi.”

“Kumar oynamanın suç olduğunu bilmiyor musun?” diye azarladı Ali.

Yalaka bir gülümseme yayıldı Remzi'nin ince dudaklarına, “Yanlış anlamayın amirim,” diye mırıldandı. “Kumar dediysem öyle büyük bir şey değil, kendi aramızda küçük bir oyun.”

Parmak izinin alınması, ifadesinin zapta geçirilmesi için Remzi'yi merkeze gönderdikten sonra Ali'yi Kulüpçü Arif'in yerine yollayıp ben de genelevin yolunu tuttum. Kapıdaki bekçiye kimliğimi gösterip Kıvırcık Bedriye'nin evini sordum.

Sokağın başındaymış. İlk deneyimini yaşamaya gelmiş, yüzü sivilceli liseli çocuklardan, müzmin bekârlara, karısı cinsel ilişkiden soğumuş geçkin amcalara, paraları olmadığı için göz banyosuyla yetinen baldırı çıplaklara kadar her yaştan erkeğin şehvetle kıpırdandığı kalabalığın içine daldım. Kıvırcık Bedriye'nin çalıştığı evin kapısının önü de, ötekiler gibi hıncahınç doluydu. Cam kapıdan bakınca, küçük salonda, ete susamış müşterilerine davetkâr bakışlar atan, bununla da yetinmeyip, yüzlerine seksi bir ifade verip göğüslerini bacaklarını teşhir eden yarı çıplak hayat kadınları gözüme çarptı. Hayli geçkin bir patroniçe:

“Hadi beyler, bu kadar bakmak yeter. Şimdi icraat zamanı,” diye müşterilerini yüreklendirmeye çalışıyordu.

Kalabalığı yarıp, içeri girdiğimde, kırklı yaşlarını geride bırakmış, yüzü aşırı makyajlı, üzerinde yalnızca siyah bir külot olan kadın:

“İşte benim erkeğim,” diyerek yaklaştı. “Gel kocacığım, odamıza çıkalım.”

“Kusura bakma, ama ben Kıvırcık Bedriye'yi arıyorum,” dedim.

Yüzü kıskançlıkla çarpıldı.

“Kıvırcık Bedriye bugün çalışmıyor. Sen Parlak Celile’ye gel, pişman olmazsın.”

“Bana Kıvırcık lazım.”

“Ne laf anlamaz adamsın yahu, anlamıyor musun ayol, kadın aybaşılı, işini biz görelim.”

Baktım olacak gibi değil, kendimi tanıttım. Polis olduğumu öğrenince kadının rengi attı. Anında geri çekildi.

“Buyrun başkomiserim,” dedi patroniçe, saygılı bir tavırla. “Ne için aramıştınız Kıvırcık’ı?”

“Bir iki sorum var,” diye kestirip attım.

Laubali olmayacağımlı anlayan patroniçe, az önce beni tavlamaaya çalışsan kadına dönerek:

“Başkomiseri Kıvırcık’ın odasına götür Celile,” dedi. Parlak Celile’nin bu görevi istemediği her halinden belli oluyordu, ama karşı çıkmadı.

“Buyrun,” diyerek önüme düştü. Dar merdivenlerden ikinci kata çıktık. Koridorun sonundaki odadaydı Kıvırcık Bedriye. Parlak Celile’den en az on yaş daha gençti, daha alımlıydı, bedeni daha diri ydi. Kapıyı açıp karşısında benimle Parlak Celile’yi görünce:

“Bugün çalışmadığımı bilmiyor musun?” diye çıkıştı meslektaşına. Genç olmanın, alımlı olmanın, kendisine meslektaşını azarlama hakkı verdiğini düşünüyor olmalıydı, ama Celile hiç altta kalacak bir kadına benzemiyordu.

“Biliyoruz,” dedi, küstah bir bakışla meslektaşını süzerek, “bu müşteri değil, komiser, sana bir şey soracakmış.” Bedriye’nin gözlerindeki küçümseyen ifade kırılır gibi oldu bıraktı, ama meydan okumaktan vazgeçmedi.

“Ne soracaksın bana?”

“Tatlıcı Remzi cumartesi gecesi senin yanında mıydı?” “Niye soruyorsun?”

“Niyesini boş ver de, sen sorumu yanıtla.” “Yanıtlamazsam ne olacak?”

“Seni içeri atarım.”

Sesim o kadar doğal, o kadar kararlıydı ki. Kıvırcık Bedriye tırstı.

“Tamam,” dedi, “cumartesi gecesi Remzi benim yanımdaydı. Suç mu?”

“Suç değil. Ne zamana kadar kaldı yanında Remzi?”

“Sabaha kadar,” dedi. Sonra Parlak Celile’ye nispet yaparcasına arsız, şen bir sesle ekledi. “Boğa gibi güçlü adam, doymak bilmiyor.”

Parlak Celile sesini çıkarmadı, sadece ya sabır gibilerden başını sallamakla yetindi.

“Bak Kıvırcık,” dedim, “yalan söylüyorsan başın büyük belaya girer.”

“Niye yalan söyleyeyim ayol? Hem niye başım belaya girsin, adam mı öldürdük sanki?”

“Belki sen öldürmedin, ama biri yaptı.”

İnanmıyormuş gibi süzdü beni. Yüzümdeki ifadeden ciddi olduğumu anlayınca,

“Sahi mi?” dedi. İlk kez korkuyla çıkıyordu sesi. “Kimmiş o öldürülen?”

“Çiçekçi Selim.”

“Çiçekçi Selim mi?” Durdu, Celile’ye döndü. “Kız bu seninki değil mi? Yazık olmuş çocuğa.”

Ben merakla Celile’ye baktım. Kendisine baktığımı gören kadın:

“Nereden benimki oluyormuş,” diye tersledi Celile arkadaşını, “abuk sabuk konuşma orospu.”

Orospu lafına hiç alınmamıştı Bedriye:

“Niye kız,” dedi sakın bir tavırla, “haftanın yedi günü çiçek göndermiyor muydu oğlan sana?”

“Saçmalama, komiser de dostum sanacak.”

“Neymiş bu çiçek meselesi?” diye sordum, daha fazla dayanamayarak.

“Hiiç komserim,” dedi Parlak Celile, sonra göz kırparak ekledi. “Övünmek gibi olmasın, ama tutkunum çoktur.

Her gün çiçek yollar dururlar. Çiçekler de Selim’in oradan gelirdi. Onu söylüyor, bu karı.”

Bedriye laf yetiştirmekte gecikmedi.

“Çiçeklerin Selim’in oradan geldiği doğru, ama onları tutkunları mı yolluyor, yoksa başkası mı orasını Allah bilir.”

“Bakma sen bunun konuşmasına amirim,” dedi Parlak Celile, “ona çiçek gelmiyor ya, beni kıskanıyor.”

Kadınların çekişmesine karışmadım, üstüme vazife değildi. Tatlıcının verdiği ifadenin doğru olduğu kanıtlandığına göre artık buradan ayrılabilirdim.

Genelevden çıkınca merkeze döndüm. Cinayet mahallinde bulunanlar çoktan laboratuvara gönderilmiş, çalışmalar başlamıştı. İlk sonuç, bıçağın üzerindeki parmak iziyle Tatlıcı Remzi’ninkilerin uyuşmadığıydı. Yine de yardımcım dönmeden bıraktırmadım adamı. Ali de çok gecikmedi zaten.

“Kulüpçü Arif aşağıda amirim,” dedi. “Cumartesi gecesi evde olduğunu söyledi. Ama gören kimse yok. Durumunu kuşkulu bulup getirdim.”

“İyi yapmışsın, bir de ben konuşayım şu herifle.”

Ali’yle birlikte sorgu odasına indik. Kulüpçü Arif, Tatlıcı Remzi’nin tersine ufak tefekti, gür, kızıl saçları vardı. Sorgu odasındaki masada tek başına oturmuş, başına gelecekleri bekliyordu. Ne korku vardı yüzünde, ne de tedirginlik. İskemlede oturduğundan, elini masaya dayayışına kadar her hareketinde kendine güven seziliyordu. Bu yüzden içeri girer girmez buz gibi, buyurgan bir sesle:

“Elini masanın üzerinden indir,” dedim. Anında yaptı söylediğimi, ama pek etkilenmiş benzemiyordu. Arkasına geçtim, başını çevirmeye çalıştı.

“Sakın kıpırdama,” diye bağırdım.

Öylece kaldı. Fazla düşünmesine fırsat vermeden soruyu yapıştırdım.

“Neden öldürdün Selim’i?”

Omuzları titredi, başarmıştım, onu korkutmuş, kendine güvenini sarsmıştım.

“Ne öldürmesi, ne Selim’i abi?”

“Bırak maval okumayı,” diyerek kestim sözünü. Bunları söylerken karşısına geçmişim. “Tatlıcı Remzi her şeyi anlattı. Selim’in sana borcu varmış, oğlan parayı vermeyince...”

Suratı allak bullak oldu.

“Yalan abi, ben cinayet işine bulaşmam. Remzi yaptıysa bilmem, ama Allah Kur’an çarpsın ben kimseyi öldürmedim.”

“Peki bu borç hikâyesi ne?” diye yardımcım Ali de katıldı sorguya.

“Borç dediğiniz 300-400 milyon bir para. Bunun için insan öldürülür mü? Hem Selim’le anlaşmıştık. Kerhanedeki bir karıdan alacağı varmış. Bu hafta ödeyecekti borcunu.”

“Belki de,” diyerek bana döndü Ali. Yüzüne iyi polisi oynadığı zamanlardaki sevecen ifadeyi takınmıştı. “Selim’i Remzi öldürmüştür amirim. Suçu da Arif’in üzerine atmaya çalışıyor.”

Arif umutla bir Ali’ye baktı bir de bana.

“Kimsenin günahını almayayım, ama Remzi o dükkânı çok istiyordu,” diye mırıldandı. Paçayı kurtarmak için anında satmıştı arkadaşını. Ali, zanlının omuzlarını tutarak, gözlerinin içine baktı.

“Belki seni bu işten kurtarırız,” dedi, “ama bize kanıt lazım. Sen Remzi’nin ağzından, Selim’i öldürürüm filan gibilerinden bir şey duydun mu?”

İyice yumuşadı, tam itiraf kıvamına geldi Arif.

“Yok duymadım... ama...”

“Ama...”

“Selim’i dükkândan çıkaramayınca her yola başvurmuştu Remzi. Hattâ bir ara dükkânın altından tehdit mektupları atmıştı. Selim o mektupları sakladığını söylemişti bana. Belki onları bulursanız... Ama nasıl ispat edeceksiniz Remzi’nin yazdığını?”

“Orası kolay,” diyerek toparlandık, “yeter ki Selim mektupları atmamış olsun.”

Çiçekçi dükkânına döndüğümüzde ceset çoktan kaldırılmıştı. Selim’in üzüntülü babası ortalığı toparlamaya çalışıyordu. Derdimizi anlatınca bize yardımcı oldu. Masanın çekmecelerine, arkadaki küçük kasaya baktık, müşteri hesap defterinden başka bir şey bulamadık. Arif’in söylediği mektuplardan eser yoktu. Belki katil onları da yanında götürmüştü. Masada oturmuş defteri karıştırırken, sayfalardan birinin üstünde Parlak Celile adını okudum. Kadın 400 milyon kadar borçlu görünüyordu. Ne borcuymuş bu, diye merakla bakınca, kadına her gün çiçek gittiğini gördüm. Kafam karışmıştı. Kıvırcık Bedriye’nin “Çiçekleri ona tutkunları mı yolluyor, yoksa başkası mı, orasını Allah bilir,” sözleri kulaklarımda yankılandı. Kadın her gün kendi kendine çiçek yollatmıştı. O anda, Celile’nin polis olduğumu duyunca nasıl paniklediğini de hatırladım.

“Hadi, geneleve gidiyoruz,” dedim Ali’ye. Zavallı yardımcım ne demek istediğimi anlamamış tuhaf tuhaf yüzüme baktı, ama beni izlemekten de geri durmadı.

Salonda meslektaşlarının yanında bulduk Parlak Celile’yi. Beni yeniden karşısında görünce rengi atar gibi oldu ama kendini çabuk toparladı.

“Yine Kıvırcık Bedriye’yi mi göreceksin?” diye sordu. “Hayır,” dedim, “bu defa işim seninle.”

Koyu rimelli gözleri korkuyla büyüdü.

“Üzerine bir şeyler giyin de konuşalım.”

“Giyinmeme gerek yok,” dedi, “bu benim iş kıyafetim. Ne soracaksan sor.”

“Daha rahat bir yer yok mu? Bu kadar insanın arasında mı konuşacağız?”

“Burada da konuşabiliriz,” diye diklendi.

“Ama,” dedim yaklaşarak, “arkadaşlarının çiçekleri kimin yolladığını bilmelerini istemezsin.”

Küfreder gibi baktı yüzüme.

“Tamam, gelin yukarı çıkalım.”

Celile’nin müşteri kabul ettiği odaya girer girmez,

“Seni Selim’i öldürmekten tutukluyoruz,” dedim. İnkâra kalkışacaktı ki:

“Boş yere yalan söyleme,” diye susturdum onu. “Bıçağın üzerinde parmak izlerini bulduk.”

Oyunum tutmuştu. Karşı çıkmadı, parmak izim sizde yok, nasıl karşılaştırdınız diye sormadı. Sadece, kollarını pörsümeye yüz tutmuş memelerinin üzerinde kavuşturarak, yüzüme baktı. Öfkeyle, kinle değil, kendinden emin bir ifade vardı bakışlarında. Bu ezilmiş, horlanmış, hayat kadının gözlerindeki güç beni ürküttü. O sormadan, neden tutukladığımızı açıklama gereği duydum.

“Onu 400 milyon için öldürdün. Çiçekler yüzünden borçlanmıştın, ama ödeyemiyordun.”

Acı acı güldü.

“Onu para için öldürmedim,” dedi, “Para için adam öldürmem ben. Bedenimi satarım, ama para için cana kıymam. Selim onurumla oynamaya kalktı. Borcumu iki katına çıkarıp ‘Ödemezsen çiçekleri kendine gönderdiğini bütün kerhaneye yayarım,’ dedi. Cumartesi gecesini onunla konuşmaya gittim. ‘Yapma,’ dedim, ‘artık yaşlandım, müşterim eskisi gibi çok değil, bana zaman ver, istediğin parayı ödeyeceğim.’ Onun da borcu varmış. Başkasından bulmalıymışım, olmazsa bankadan kredi çekmeliymişim. ‘Yapamam,’ dedim. Dinlemedi. ‘Bana orospuluk yapma,’ dedi. ‘Seni bütün arkadaşlarına rezil ederim,’ dedi. Ben de masanın üzerindeki bıçağı kaptığım gibi sapladım kalbine.”

Karıda bir gıdım akıl olsa yine iyi, o da yok! Sıfır!

Tam kendimi kaptırmış, yirmi gün boyunca yaptıklarımı takır takır saymaya başlamışım... Pat, her zamanki sorusu. Fiks;

“Nasıl oldu da paran yetti peki bu kadar çok gezip tozmaya?”

Aynı annem!

Huyu kurusun! Sorulacak başka soru mu yok! Eğlenmeye değil, para harcamaya gitmişim sanki. Ama, ben ona ne yapacağımı bilirim. Kaldığımız köydeki mahzenlerde kafamıza diktiğimiz meyve şaraplarına, teknesini kiralayıp denize açıldığımız balıkçıya, o gece çektiğimiz balıklı ziyafete... Bayıldığımız paraları tek tek aralara katıp saymaya başlamışım bu sefer. Kuduruyor kudurmasına da, tutup yapıyor yapacağını, sözümü kesiyor yine dangalak! Nerde görülmüş altta kaldığı! Mevzu, malûm;

“Bankadan geldi bu geçen hafta,” deyip elime bir zarf tutuşturmakla kalsa iyi, o bet sesiyle bilmiş bilmiş konuşuyor, “boşuna okuyup uğraşma, borcunuzun son taksidini ödemediniz, şu kadar cezasıyla birlikte ödeyin yazıyor.”

O zarfi alacaksın, ağzına sokacaksın, dırdır mirdir kalmayacak. Düşüncesiz şey! İşi gücü para oldu çıktı.

“Sakın, o parayı yatırmadım deme bana!”

Betim benzim atmış. Tatilden daha dün gece dönmüşüm, tatsızlık çıkarmanın âlemi yok. Sırf ilk günden kalbini kırmayayım diye yarısında kesmişim anlatacaklarımı.

Parayı, gitmeden önce yatırdığımı, kâğıdını bulacağımı, dışarı çıkınca bankaya uğrayıp halledeceğimi... Yalan diz boyu, telaş sıfır.

“Aman aman iyi... O borcu bitirdiğimiz iyi oldu, hayırlısıyla öbürlerini de hallettik mi, düzlüğe çıktık demektir...” demez mi bir de! Şeytan diyor, al canım, o da kurtulsun, sen de. Ulan ne çıkılmaz düzlükmüş bu be! Üç yıldır, hem de her ay, çık çık varamadık bir türlü şu düzlüğe.

Sabah sabah, sanki tatilden değil, köşedeki kahveden gelmişim gibi davranıyor. Birbirimize girmenin de lüzumu yok şimdi. Demediğini bırakmayacak olan o, sonra da tutup:

“Kavga edecek kadar bile ortak noktamız yok seninle!” deyip zırlamaya başlayacak olan yine o! Her seferinde aynı terane:

“Zavallı kadıncağzı senin yüzünden öldü, kurtuldu. Onu öldürdüğün gibi beni de öldür de kurtulayım!”

Bilirim ben başıma gelecekleri, kendimi tutamayıp iki tokat patlatmakla kalsam iyi, ümüğünü sıkırım yine. Sonrası vicdan azabı. Olay çıkarmaya değmez şimdi, ilk günden hırgürün lüzumu yok

hem.

“Aşağı atalım, canına kendi kıydı sansınlar!” diyen sanki o değil. Bu saatten sonra hiçbir bok yapamaz bana! Ben girer, cezamı paşa paşa yatar, çıkardım.

Mahsus vermemişim ona getirdiğim hediye. Dört dönüyor sabahtan beri benim çantalarımın etrafında. Sırf, gezip tozarken onu aklıma bile getirmemişim, üç kuruş ayırıp küçücük de olsa bir hediye almamışım diye kızışmasını seyretmek dururken, ne diye çıkartayım da, al ablacım, bunu sana... Dolansın biraz daha, sonra. Çoktan içi içini kemirmeye başlamıştır. Bilmez miyim ben onu! O beni dinlemeyi öğrenene kadar, başına neler geleceğini göreceğiz...

“Benim yavaş yavaş çıkmam gerek,” diyor geri gelip.

Kâküllerini yamuk mu kısaltmış, yoksa şimdi ıslatıp taradığı için mi bana öyle geliyor? Kuaföre para vermemek için kendi saçını kendi kesen kaç kişi vardır acaba şu dünyada?

“Bizim kiracıların çocuklarına bakan kadını işten çıkardılar. Ortalıkta cüzdan buldu mu tımtıkır ediyormuş içini.

İnsanlar parasızlık yüzünden n’apacaklarını şaşırdılar. En sonunda enselemişler kadını.”

Şu gıcık gıcık konuşması yok mu!

“Elin yabancısına bırakıp gitmeyelim çocukları, gel başlarında sen dur, parası neyse sana verelim, deyip bana sordular ister misin, diye. Kaç yıllık komşuluğumuz var şunun şurasında. Olur, dedim. Hem öğle yemeğini de çocuklarla beraber yiyorum yukarda... O masraf da ortadan kalkıyor.”

Hayatta en önemli şey bu zaten; masraf ortadan kalksın da, gerisi... Pinti! Her fırsatta çocuklardan haz etmediğini söyleyen, yukandakilerin en ufak bir gürültüsünde süpürgenin sapıyla tavana vuran ablamı küçüğün altını değiştirirken, büyüğünün yemeğini yedirirken görsem altıma işerim gülmekten. Eğilmiş ayakkabılarım bağlarken bile susmuyor:

“Nerden baksan, aldığımız kira kadar para. Bu devirde oturduğu yerden kim o kadar para kazanıyor?”

“Senin paran da kalmamıştır şimdi. Geçen hafta kirayı verdiydiler, kardeş payı yapalım,” diyor, halının altından çıkardığı parayı sayarken. Kardeş payı filan yaptığı yok, çoğunu kendine alıyor. İşi gücü yalan.

“Sen hazır çıkmışken inat etme de markete uğrayıver.

Bakarsın işi bırakırken içerde kalan parayı da verecekleri tutar...” On dakika akıl yumurtlamadan dursa, çatlar. Dırdırının parasını peşin ödedi nasıl olsa, konuşsun istediği kadar demişim kendime. Gıkımı çıkarmadan tam kaşlarının ortasına kilitlemiş, çıkıp gitmesini beklemişim.

“Kahvaltı masasını toplayıp uğraşma. Ben gelince...” diyor kapıyı çekmeden önce, sanki bir defa olsun topladığımı görmüş gibi. Bu kız kurusu kendini ne bok sanıyor bir türlü anlamıyorum.

Ruhum daralmış bu eve geldiğimden beri. Evde mi bir gariplik var, bende mi... İğrenç de bir koku sarmış etrafı. Küf desen değil, rutubet desen değil. Evin içinde bir şey ölmüş kalmış da çürümüş gibi.

Banyo, girilmeyecek kadar kötü kokuyor. İnsanı öğürtecek cinsten. Bezler ıslak kalır da kokuşur ya, ona benzer bir koku. Her bir şeyi tek tek koklayınca, kokunun deterjan paketinden geldiğini anlamışım. Bir öğürme, bir öğürme! Kustum kusacağım! Paketin üstünde duran etiketten belli, sırf

ucuz diye alınmış. Ne idüğü belirsiz bir marka. Kalite desen sıfır! İçim kalkmış. Ucundan tuttuğum gibi götürüp çöpe atmışım.

Kahvaltı masasında peynir yok, bal yok... Zeytin, reçel ve margarin. Zeytinler kurumuş, reçel şekerlenmiş, margarin desen en adisinden, üstünde yine o etiketlerden. Ucuz olsun diye gitmiş toptancıdan alışveriş etmiş yine. Ev, sanki böceklerin istilasına uğramış, her yere etiket sıcıp kaçmışlar. Buzdolabı çoktan işgal edilmiş. Dolaplarda, raflarda ne varsa hepsi etiketli.

Dinsizin hakkından imansız gelecek elbet. Evde etiketli ne bulursam, doğru çöpe.

Belli ki komşuların giysin diye verdikleri pılı pırtıyı da tam torbaya tikiştirmişken, sırf dırdırına başlamasın diye hepsini gerisin geri koymuşum.

Evde durulacak gibi değil! Pencereleer açık olsa da koku yerleşmiş bir kere. Pijamalarımı banyonun kapısından yere fırlatmışım. Giyinip çıkmışım. Çöpü atıp yokuş aşağı hızlı hızlı inerken, yine o bunak karı damlamaz mı arkamdan.

“Aman evlâdım, ben de günlerdir markete seni sorup duruyorum, nereye kayboldu bu çocuk diye... Öbürleri saygısız. Şu torbaların ucundan tut hele...” derken, ne kadar torbası varsa tutuşturmuş elime. Nefret etmişim bir kez daha, hem dünyadaki tüm karılardan hem de hayattan.

Belli ki markettekiler işten atıldığımı söylememişler kadına. Kim bilir belki de söylediler de bu bunak karı çoktan unuttu.

Evin içinden mis gibi bir koku gelmiş ilişmiş burnuma. Belli ki bol buluyor kan parayı, sonra da götürüp oda kokularına bayılıyor.

İlk başlarda o kadar yolu hem de hayvan gibi ağır yükü yürüttüğünü, bunun borcu neyse ödeyeceğini filan düşünürdüm. Ama nerde... Yine buzdolabında günlerce beklemiş bayat kurabiyelerinden tutuşturacak elime.

Şeytan diyor:

“Bas git, kadın elinde kurabiyelerle kalakalsın...”

Ama bakarsın, bu sefer para vereceği tutar da...

Tam kapının ağzında kalmış torbaları içeri dizmişim tek tek. Sırf insanlığımızdan. İçerden tangırtılar geliyor yine, kurabiyeleri tepsiden mi kazıyor nedir? O sırada gözlerim yerdeki cüzdana kilitlenmiş. Yerde kıvrılmış yatan bir cüzdan, gel beni kap, diye fısıldıyor mübarek. Belli ki bunak karı düşürdü az önce. Atlamışım hemen cüzdanın üstüne, iki saniyede hop, donumla pantolonumun arasında.

“Çok teşekkür ederim teyzecim. Ooo, hem de en çok sevdiklerimden. Demek bugün şanslı günümüz...” demez miyim bir de yılışık yılışık.

Apartmandan çıkarken cüzdanı karıştırmışım. Cüzdandaki parayı saymışım, üstüne kiradan payıma düşeni eklemişim, taksitle kartın borcunu toplam paradan düşmüşüm.. Epey para kalmış.

Çöp kutusuna gelince yeniden durmuş, etrafı kolaçan etmişim. Önce kurabiyeler sonra da cüzdan... O arada cüzdanın içindeki kredi kartı göz kırpmasın mı? Ulan, benden bir uçan kurtulur, bir de kaçan. Çekip almışım cüzdanı. İşte kredi kartı avcumda. Çok şanslı günüm, çok! Etrafta hâlâ kimse yok. Cüzdanı fırlatıp atmışım bu sefer diplere doğru.

Şifre: 1946. Bir keresinde yine torbalarını taşıırken para çekmek için durdurduğunda göz ucuyla bakıvermişim şifresine. Belli ki 1946 doğum yılı diye düşünmüştüm o zaman. Ablamdan sadece on beş yaş büyük olduğuna inanmamıştım. Ablamdan bu karının yaşına gelmeden kurtulmanın kesin bir yolu olmalı! Karının, çok yaşlı görüldüğünü, 1946'da bir terslik olduğunu düşünmüştüm. Bir terslik yoktu, şifre kabul ediliverdi işte, istediğimiz tutan verse şaşardım. Olsun, günlük naktt çekme limiti, yeter de artar bana.

Bankadakiler de apışıp kalıyorlar, aylardır minimumunu zar zor ödediğim kartımın borcunu bir kerede temizleyiverdiğime. Aval aval bakıyorlar, son taksidi de şipşak ödeyiverince. Yanlış hesap yapmışım yine. Kala kala üç kuruş para kalmış cebimde. Olsun, haydan gelen huya... Bankadan çıkan ben değil, hapishaneden tüyen bir mahkûm.

Yahu, o kadar borcunu silen bir adam, azıcık olsun rahatlamaz mı? Benim sıkıntı iyice kabarmış.

O sırada şeytan yine kulağımın dibinde:

“Hazır karının kartını ele geçirmişken, alacaklı olduğun bahşişlerle, içeride kalan maaşları toptan tahsil etsene, ne duruyorsun!”

Markette patronla burun buruna gelmişiz. Ağzını açmasa olmaz:

“Ne o lan, hem malları yürüt, hem de ablam yolla sonra. Erkeklik mi senin yaptığın? Bir daha ablan bu kapıdan adım atarsa, ifadesini alır öyle yollarım eve ona göre. Yediğin naneleri tek tek anlatırım, foyan çıkar ortaya bilesin!” diyor.

Tam iki kaşının ortasına bakmışım, saydırmışım artık, aklıma ne geldiyse. Ablamdan bir kez daha tiksinişim, bana sormadan işlerime burnunu sokmuş diye. İşte o an, ifadesini kendim almaya, akşam eve gidince o burnunu beynine gömmeye...

Bir daha olmaz, demişim, söylediklerini iplemezmiş gibi. istediği kadar gözlerini kıssın, kafasını yana yatırsın...

Çekmişim iç içe geçmiş arabalardan bir tane. İçki reyonuna park etmişim. Trafik yok, yollar açık. Milletin açlıktan nefesi kokuyor, para harcarız diye kapı dışarı çıktıkları yok, nasıl gelecekler markete de alışveriş edecekler.

Belli ki patron, kasada benim eski yerime kurulmuş olan çömeze akıl veriyor:

“Aman ha, dikkat et! Beş kuruş parası yoktur bu itin cebinde...” dediğini duyuyorum, o kadar. Ne derse desin, içkinin kokusunu almışım bir kere, aklım şişelerde; likörler, viskiler, şaraplar, biralar... Altı ay boyunca her sabah tozlarını aldığım, kim parasına kıyar da alır, diye düşündüğüm şişeler bir bir zıplıyor arabaya. Bagaj yayla gibi. Bu yetmedi mi, çekerim bir araba daha. Sıfır! Canım çekmiş, açmışım bir şişe bira, içeceğimden değil, maksat artistlik olsun. Takır takır ödemeyecek miyiz sonunda, ha açılmışını ha kapalıasını. Alkol muayenesi de yok bu trafikte, kasadaki çömez hele bir laf etmeye kalksın!

O arada, kendine satış müdürü dedirten gözlüklü lavukla karşılaşmamış olsam şaşardım. Eksikleri listeliyor besbelli. Yüzünü ekşitiyor beni görünce. Yüzümü bile ekşitmemişim ben! Sürmüşüm arabayı geçip gitmişim yanından, hiç konuşmadan, işim olmaz! Ama, bize iş çıkışlarında verdiği derslerdeki yavşak sesi yapış yapış kulaklarımda:

... en çok tüketilen dört kalem ürünü marketin dört bir köşesine dağıtmak lazım. Neydi bu dört

kalem; ekmek, sebze, et ve süt ürünleri. Müşteri markette boydan boya yürürken bir alacağı varsa beş tane alıp çıksın... Neymiş?..

Ekmekle, sütle, sebzeyle işim olmaz. Et reyonuna gazlamışım. Adı neydi şu şapşal kasabın? Patronun sağ kolu. Laf atıyor, sataşüyor it. Yüzüne bile bakmıyorum, tanımazlıktan geliyorum. Koyunları, kuzuları, hindileri, tavukları küçük küçük parçalara ayırtıp doldurmuşum arabaya. O arada satırı alıp hem patronu hem de kasabı doğrayasım geliyor. Arabanın yarısı boş hâlâ.

. . . standarttır bu market arabaları. Mahsus büyük yaparlar ki, alışveriş eden kişi boş kaldı diye habire... Neymiş?..

Kuruyemişsiz olmaz, gazlamışım fındıkların fıstıkların diyarına. Doldur doldurabildiğin kadar. Market değil cennet mübarek. Her birinden ellişer yüzer gram alıp evde ablamdan saklı yiyen sonra da her defasında vicdan azabı çeken ben, yığmışım paket paket arabaya, hem de hepsinden.

Sıra çikolatalarda. İçlerinde neler olduğuna bakmamışım, zaten hepsini ezberle say deseler, tekmeden... Takır takır! Arada aşırıp tadına baktıklarımın üçer beşer doldurmuşum arabaya. Cicili bicili olanlarından seçmişim hep. Çiçek toplar gibi, eğile kalka...

. . . çocuklara hitap eden ürünler daha aşağılara, tam gözlerinin hizasına...

Deterjanı unutmamak gerek. En pahalı olan en güzel kokacak elbet. İki şişe de yumuşatıcıdan. Şunlar da çamaşırlar yıkandıktan sonra üstlerine sıkılanlardan.

Hiçbirinin üstünde etiket metiket yok buradaki malların. Kaç liraysa, güzel güzel kâğıtlara yazılmış, raflara tutturulmuş. Lavuğun işi tabii. Sanki, buradan alışveriş edecek kadar parası olanların, aldıklarına kaç para verdikleri umurlarında da...

. . . pahalı ürünler tam köşelere konacak ki dönüşlerde dikkat çeksin! Hemen ellerinin altına... Neymiş?..

Ulan, insanın sıkıntısı olunca n'apar? Doğru alışverişe... İvir zıvir ne bulursa mincıklar, toparlar... Bizim sıkıntı bile başka türlü. Ben marketi boşalttıkça, o benim üstüme üstüme geliyor. Alışık olmadığımızdan mıdır nedir. Birazdan boğup bırakacak sanki.

Sürmüşüm arabayı parfümlerin olduğu köşeye. Arada kaçamak yapıp fisfisladıklarımın atıvermişim arabaya, tam virajı alırken. Ablama da bir-iki tane almak gerekli. Hattâ akşama, tatilden getirmişim bak bunları sana, demek lazım. Sevinsin garip. Nerde görmüş bunlardan!

O arada lavukla yeniden burun buruna geliyoruz. Sırf pislik olsun diye, arabayı üstüne üstüne sürmüşüm:

“Şunu kapının oraya bırakıp bir tane boş getirsene koçum... Hadi!”

Hayır, diyebilir mi hiç bana. Tırsar patrondan.

Kuzu kuzu getiriyor boş arabayı. Ne almam gerekli diye düşünürken, evdeki kahvaltı faciasını düşünüyorum. Sonra, elime ne gelirse atıyorum arabaya. Meyve sularından, kahvelerden...

. . . kâr marjı en yüksek ürünler, şekerlemeler, sakızlar, sigaralar... kasanın yakınına...

Kasaya gelince, sigaraları gösterip, iki karton, demişim çömeze. Tırsak tırsak uzanıp alıyor. Patron çıkış kapışım tutmuş bekliyor. Besbelli, parasını ödeyemeyeceğimi, pislik olsun diye arabaları doldurduğumu sanıyor.

Banta koyarken göz ucuyla bakıyorum bir taraftan da patrona, iki gözü de bende. Çömez önce kartonları geçiriyor. Meyve suları, kahvaltılıklar, parfümler, deterjanlar... Boş bira şişesine hiç kimse ses çıkarmıyor. O arada, neler olduğuna bakmaya geliyor lavuk, sanki listelemeyi bitirmiş gibi. Oda spreylelerinden bulamadım, kalmadılar mı acaba, diyorum aym onun gibi yılışık yılışık.

“Kalmaz olur mu! Ben hemen...” diyerek arkasını dönüp gidiyor. “Şöyle pahalı olanlarından, üç tane,” diye bağıriyorum arkasından... Kuruyemişler, etler, içkiler... derken spreyleler de geliyor.

“Hepsi bu kadar mı efendim?” demez mi çömez bir de... Kafamı, bu kadar, der gibi sallamışım, bunları bir bitirelim de.

Dürzü, artistlik yapacak aklı sıra. Bilmez miyim hiç, aklından neler geçiyor. Kasada oturunca, diker gözünü insanların aldıklarına bakar durursun. Senin bir ayda kazandığını, bir kerede harcar çoğu. Markete daldılar mı, kendilerini kaptırır ne görürlerse saldırırlar, kükrerler, doldururlar arabalarına... Demin raflara saldıran vahşi kaplanlar pismiş, kuyruğa dizildiklerinde çoktan süt dökmüş kedilere dönmüşlerdir. İşte o zaman, kükreme sırası sende; toplam...

“Kimliğinizi görebilir miyim?” diye miyavlıyor kredi kartını elimden alırken. O arada lavuk da patron da dibime kadar geliyorlar. Çıt yok! Kimliğimi önce çömeze, sonra lavuğa sonra da patronun gözüne pençe atar gibi göstermişim. Apışmışlar.

Patron, lavuğa,

“Sen işine bak!” diyor. Kendisi de tırıs tırıs kapıdaki yerine.

Çömez üç-dört kez denedikten sonra,

“Bakiyeniz,” diyor, “bakiyeniz yetersizmiş.”

Ulan bir de ağla bari, tam olsun.

Parasını demin yatırdım ama hesaba geçemediler dürzüler besbelli, demişim, sanki çok şaşırılmış gibi. Banka kâğıtlarını göstermişim sonra. Ona n’oluyorsa, bakıyor. Zanlıyız ya! Şundan deneyelim bari, demişim isteksiz isteksiz. Karının kartını uzatmışım işte o zaman.

Ne diye titriyorsam. Ses mes gitmiş, sıfır!

“Bu oldu!” diyor, imzalamam için kâğıdı bana uzatırken. Sonra da aldıklarımı torbalara doldurmama yardım ediyor.

Eve kadar yardım edecek bir arkadaş yok mu, diye soruyorum patrona. Tam küfürü basacakken, kasaba sesleniyor:

“Oğlum, baksana biraz!” O da adını söylemedi, neydi bu adamın adı ya... Bir arabayı kasap, öbürünü çömez sürüyor sokaklarda. Lavuk, hiç sevmese de kasaya bakmak zorunda kalıyor.

Yolda, ikisinin de ağzını bıçak açmıyor. Ulan sorsanıza, nerden buldun bu kadar parayı, diye. Yok!

Eve kadar çıkartmışım ikisini de torbalarla. Utanmasam, şunları bir de dolaplara yerleştirin, diyeceğim.

“Aranızda kırışın bunu! Şunu da atıverin ağzınıza...” diyerek cebimde kalan parayı çömez, çikolatalardan birini de kasabın eline tutuşturmuşum. Ne diye yapmışsam. İyiliğim üstümde. Biri de tutup:

“Sağ olasin abi!” dese ya, parayı da çikolatayı da alıyolarlar, sonra vın...

Eve girer girmez bir güzel fisfislamişım her yeri. Mis! Akşama kadar uğraşıp tek tek yerleştirmişim aldıklarımı dolaplara. O arada birkaç tane daha etiketli ıvır zıvır bulup hemen çöpe atmışım. Aldıklarımın çok ambalaj! Buruşturmuşum hepsini, doğru çöp sepetine. Bir taraftan da aklım sabah ifadesini aldığım cüzdanda, kan çaktı mı ki dalgayı?

Sokakta, çöp kutusunun kapağını açıp bakmışım ki, orada dipte öylece duruyor. Ulan hiç kimsenin mi çöpü çıkıyor bu sokakta? Yemek de mi yemiyor artık bu millet!

Tam cüzdanın üstüne gelecek şekilde bırakmışım torbaları.

Şaşıyor ablam, ağzına kadar dolu mutfağı görünce. Patron alacağımı vermedi, o kadar paraya ne gelirse al şuradan, anlaşalım, dedi. Ben de... derken, tatilden getirdiğim bibloyu ve marketten aldığım parfümü tutuşturmuşum eline. Abla kusura bakma, bunun hediye paketi de vardı da bakmışım ki kırılacak, ben de çıkarmışım böyle koymuşum çantaya, sen yabancı değilsin nasıl olsa, demeye bile lüzum kalmıyor.

Hemen sıkıyor kokudan. Bibloyu getirip tam karşıma koyuyor. Arka arkaya yuvarlamışım içkilerden. Yanında kuruyemiş, peynir, biraz çikolata. Benim kafa hafiften kıyak. Ablama da koyuyorum bir kadeh. Hayatta ağzına koymaz. İçeceği tutuyor bu sefer. Tamam, diyorum, aklı başına geliyor dangalağın, bu yaştan sonra da olsa. Arka arkaya yuvarlıyor, içtikleri sanki şurup. Karıştırıyor da, yok şunun şişesi hoşmuş, bunun rengi enfesmiş, yok şu harika kokuyor. Karnı tok olsa, hadi neyse. Ben de az değilim, çıt çıkarmamışım. Sızar kalır birazdan.

Başlamışım tatili, sabah kaldığım yerden anlatmaya. İncir ağaçlarını, mandalina bahçelerini, kiraladığımız arabaları... Mayışmış iyice, sesi soluğu çıkıyor. Sonra belli ki işlemeye gidiyor. Duvarlara tutuna tutuna. Elinde şampuan şişeleriyle çıkageliyor sonra. Besbelli sevindi garip diye düşünürken, pat:

“Bunları alacağına biraz bakliyat alaydın ya, önümüz kış! Haybeye para harcamışsın yine!”

Ulan edilecek laf mı bu şimdi! Pat bir tane daha;

“Ne zaman idareni bilmeyi öğreneceksin sen!..”

Bir tatil sevincimiz var şunun şurasında, onu da paylaşamıyoruz karıyla. Karıda anlayış ne gezer! Sıfır! Önce sakın sakın söylemişim, kes sesini, diye!

“Kesmiyorum len! Gel de sen kes yiyorsa...”

Abla, diyorum, bak fena yaparım, sus!

“Susmuyorum len! Beni de mi öldüreceksin, annemi öldürdüğün gibi!”

“Aşağı atalım!” diyen, şimdi karşımda diklenip duran kendisi değil sanki.

“Kiracılar o gece duymuşlar zaten seslerimizi... Sordular, ben de anlattım olan biteni!” der demez, kapmışım şişeyi, başlamışım tam beynine beynine çakmaya. Şişe parçalanana kadar. Öyle bir bağırılmışım ki. Şeytan bile suspus olmuş kalmış.

Çırpındıkça, o iğrenç deterjan kokusu sarmış etrafi. Leş gibi!

Kesin yamuk kesmiş kâküllerini. Hadi yamuk kestin, ne diye ıslatıp tararsın! İğrenç! Elime makası alıp kessem mi ki demişim, şunları doğru düzgün... Canlısı güzellikten nasibini almamıştı ki, cesedi...

Œeytan diyor, kaldır at aŒađıya, o da gitsin anasının yanına.

Neysel ki, sıkıntı mıkıntı kalmamıŒ. Gerisinin hiçbir kıymeti yok zaten, sıfır!

arkadaşım bodo

Akif Pirinçci

Hayatımda birini gerçek anlamda tanıdıysam, o Bodo'dur. Artık varlıklarıyla yoklukları bir olan annem ve babam bile Bodo'nun yanında başka bir gezegene ait yaratıklar gibi sönükleşiyorlar. Bir anlamda Bodo bir süre benim atbaşı sopamdı denebilir. Sonradan da görüleceği gibi, ne yazık ki felaketim de.

Bodo'yla -ona bu adı takmıştım, çünkü gerçek adı beni hiç ilgilendirmemişti- ilk kez McDonalds'da karşılaştığımda, bu düğme gözlü, hiç yok edilemeyecekmiş gibi pis ter kokuları saçan iki ayaklı su aygırının adamım olduğunu hemen anladım. Tam o anda bir big mac'in yarısını dinazor gibi bir ısırışta mideye indirirken ağzı açık soluyordu. Bu arada birkaç masa ötede oturan, içtikleri milk-shake eşliğinde, kimbilir, belki de ilk kanamalarını konuşan ya da neden henüz kanamalarının gelmediğine sinirlenen iki okullu lolitanın şehvetli bakışlarına katlanıyordu. Hali ve tavrı beni hemen etkilemişti. Balona benzeyen bedenini saran yağlı tulumu, yağlı saçları; aslında tüm o kirli görüntüsü, yaptığı iş konusunda bana hemen bir fikir veriyordu. Düzenli bir meslek sahibi birisi anlamına gelen bir araba tamircisi için fazla kirli görünüyordu. Dünyadaki hiçbir tamirhane sahibi, bunun gibi pislik akan biri olsa bile, işçisinin bu denli kirli dolaşmasına izin vermezdi. Bir çöplük faresi olduğuna karar verdim ve sonradan öğreneceğim gibi, doğru tahmin etmişim.

Bodo öküz midelerini iki poşet kızartılmış patates, büyük bir çikolatalı dondurmayla daha tıkayıp kızlara tımarhane kaçkını bir akıl hastası gibi kaş göz hareketi yaptıktan sonra, bağırsaklarındaki gereksiz gazı gürültüyle bıraktı ve hızla lokantayı terk etti.

Bu karşılaşmadan öylesine büyülenmişim ki, neredeyse onu izlemeyi unutuyordum. Yemeğime zaten dokunmamıştım. Gözden kaybetmeden, dışarıya fırladım ve arkasına düştüm. Dikkat çekmeyen bir takibi gereksiz buldum. Çünkü Bodo, önünde dikilip gözünü ona dikmediği sürece insanı fark edebilecek biri değildi.

Bodo sokakta karşıdan karşıya geçti ve kendisinin adeta motorlu aynası olan bir VW minibüsüne bindi. 'Humuz balığı' veya 'çöp arabası' gibi sloganlarla süslü araba, hurda bir sanat yapıtını andırıyordu. Bir zamanlar kırmızı renkliymiş gibi görünen karoseri paslıydı, sağ kapı ise ortada yoktu. Polisin bu hayali faytona çoktan el koymamış olması bir mucizeydi. Kendi kendime güldüm, sokağı gerisin geri yürüdüm, Honda'ma atladım, gerçekliğin esrarengiz sınırına varıp bir çizgi dünyasına gireceğiz umuduyla Bodo'nun arkasına düştüm. Tabii ki böyle olmadı, yolculuk 32 şehrin kenarında sıradışı bir araba çöplüğünde son buldu.

Bodo töf töf otosundan indi ve hemen girişte hem işyeri hem de ev olarak kullanılıyormuş gibi duran bir tahta barakaya girdi. Pencereden yaşlı annesiyle kavga edişini görüyordum. Anlık bir güdüyle kulübedeki çirkin şeyin annesi olduğunu tahmin etmemin çok basit bir nedeni vardı. Birincisi, kadın oğlunun tam bir dişi karikatürüydü ve ikincisi, Bodo'nun ideal karısı ancak şişme bir bebek olabilirdi. Anlaşılan Bodo birinin emrine de giremezdi. Bu düşüncemi şu olay doğruluyordu: Anne, elindeki birazcık harçlığı, kanaması bile gelmemiş lolitaları gözetlemek için McDonalds'da harcadığından olsa gerek, zavallı Bodo'yu tam anlamıyla sıçırıp sıvadı. Bunun üzerine

Bodo annesine bir tane yapıştırdı, annesi de ona tümsekli burnuna attığı yumrukla cevap verdi. Sonra aralarında ringi hangisinin galibiyetle terk edeceğinin belli olmadığı vahşi bir boğuşma başladı. Sonuçta annecik ufaklığının bedenini kavramayı başardı, birkaç kez duvara vurdu ve Bodo'yu döve döve dışarıya attı. Bodo, inlemeler, küfürler eşliğinde hurda cennetine doğru sendeledi ve heybetli arabalar enkazının ardında kayboldu.

Motorsikletimi hurdalığın karşısındaki sokağa, büyük bir meşe ağacının arkasına park ettim ve akşamı beklemeye başladım. Beklerken, ağacın yanındaki çimenliğe uzandım, birkaç sigara içerek öğleden sonraki güneşle yüzümü yaktım. Ve hayatımın son bir yıllık muhasebesini yaptım.

Mutlu bir yıl olmamıştı, fakat mutsuz geçtiğini de söyleyemem. Asıl sorun da buydu. Çünkü mutluluk ile mutsuzluk arasında sadece sıkıntı vardır. Hukuk öğrenimimi başarıyla bitirmiş, hastanede bekçilik gibi bir işle de hesap cüzdanımı şişirmiş ve sevgili Honda'mı ihtiyacı olan yedek parçalarına kavuşturmuştum. Yani, her şey yolundaydı -bir de, ah bir de, yılın ortasına doğru baş gösteren şu gerilimler olmasaydı. Rahatsız edici olduklarım söylemek istemem. Daha ziyade, kaşınmalarına izin verilse, hemen hoş bir duyguya dönüşecek nahoş bir kaşıntıya benziyorlardı. Sorun da buydu ya, kaşınamıyordum.

Bu uğursuz gerilimler, bende masum kadınların karınlarını keskin bir bıçakla deşmek gibi vazgeçilmez istekler uyandırıyor. Fakat bunu nasıl yapacağımı bilemiyordum. Çelişkili gelebilir, fakat şiddetten nefret ediyordum.

Bir üniversite arkadaşımı akşam yemeğine davet edip ona bol alkol içirdikten sonra, eve dönüşte karanlık dar sokaklardan birinde işini bitirme düşüncesi bile midemi bulandırıyor. İşini bitirme, evet bu kelimeydi bana haz veren. Birinin işini bitirmeye ne ihtiyaç duyuyordum ne de kendimde bunu gerçekleştirecek beceriyi görüyordum. Sadece yüreğimde kurbanın herhangi bir şekilde karşı koymasına fırsat kalmadan, kestirmeden bıçağımı ona saplama arzusu duyuyordum. Başka bir şey istemiyordum. Fakat herhangi bir çizgi filmde olduğu gibi, bıçaklanan kişinin hemen yere devrilip ölmeyeceği de ortada. Muhtemelen bağırmaya başlayacak veya karşı koyacak, hattâ belki de karnındaki dirhem pas görmemiş pahalı bıçağımla kaçacaktır.

Hayallerimin önünde duran ikinci şey, işin duygusal yönüydü. Sadece aciz kadınlara saldırmak gibi vazgeçilmez arzular içindeydim. Bana ihtiyaçları olan ve bende acıma duygusu uyandıran kadınlara... En yakınımındaki bir sevgiliyi dahi tuzağa düşüremezken, bunu nasıl becerecektim? Asıl önemlisi korkuyordum, çünkü bu hukuk eğitimimi ve hayatımı tehlikeye sokmam anlamına geliyordu.

Evet, arzularım baştan itibaren başarısızlığa mahkûmmuş gibi görünüyordu ve eğer bu güzel günde aklıma parlak bir fikir gelmemiş olsaydı, hayatımın sonuna kadar bu mikrobun içinde boğulup kalacaktım. İtiraf etmek gerekir ki, bu fikir biraz aptalca ve tıpkı beynimdeki isimsiz kaşıntı kadar hastalıklıydı, fakat en uygun çözüm de buymuş gibi görünüyordu. Bu düşüncemi hayata geçirmem için, güvenilir bir partnere ihtiyacım vardı, tam da Bodo gibi bir partnere. Aradığımı bulduğuma inandığım o anda, çimenler üzerinde güneşin batarken sunduğu kankırmızısı renk ziyafetine dalmış, ilk başarımın keyfini çıkarıyordum. Karanlıkla birlikte soğuk da bastı, fakat heyecandan için için kaynadığımdan, üşümüyordum. Saat sekize doğru yiyecek bir şeyler bulmak için yerimi terk etme düşüncesiyle oynuyordum. Bu sinirli halimle zaten bir şey yiyemeyeceğimden ve hissettiğim açlığın aslında bütünüyle başka bir şey olduğundan, bu düşünceden hemen vazgeçtim.

Beklemeye devam ettim. Maris'le olan kısa, ama şiddetli ilişkiyi, yani kullanılageldiği gibi; büyük aşkı düşünerek saatlerce zaman geçirdim. Maris, tanıdığım mükemmel bir İnsani yaratıktı,

belki de bu yüzden ona tutulmuştum. Mükemmellik ve kusurluluk, bu zıtlıklar beni hep etkilemişti. Maris dünya güzeliydi, zeki, çalışkan, bilinçli, esprili, sempatik ve yatakta bir numara, hattâ bir numaranın da üstünde. Onun için hatasız günahsız bir yaratığa yaraşır yepyeni bir burç bulmak gerekirdi. Tüm üniversite çalışanlarının ve öğrencilerinin kıskanç bakışlarını çekecek biçimde mükemmel çift olmuştuk. Yalnız biz tanrının sevgili kullarının masalında ufak bir pürüz vardı. İkimiz de ne sevgi verebiliyor ne de alabiliyorduk, yani sözün kisası, birbirimizi sevmiyorduk. Bizi birbirimize bağlayan, oyuncu olarak birinci sınıf bir reklam spotu için imza attığımız bir çeşit hayali sözleşmeydi. En rafine biçimleriyle örnek sevişmeler yapıyor ve sonra parlak bir fotoğrafın modelleri gibi terli bedenlerimizle kadife yastıklara seriliyorduk. Birbirimizi kırmadan deliler gibi tartışırken, aslında sadece monologlar sürdürüyorduk, çünkü aslında birbirimize söyleyecek bir şeyimiz yoktu. Ve bütün sevgililerin yaptığı gibi, biz de gelecekteki ortak yaşantımızla ilgili kırmızı pembe hayaller kuruyorduk, fakat tek farkla: Birer buz parçası olan bizler için böyle bir geleceğin olmayacağını biliyorduk. Ayrılık kolay oldu, gözyaşının olmadığı, evet, hattâ rahatlamış bir gülümseme ve hiçkimsenin aşkın büyüsunü çözemeyeceğinin acı bilinciyle. Ah Maris, karlar kraliçem benim, karnına bir bıçak saplamış olmayı ne çok isterdim!

Bodo hurdalığı sessiz adımlarla saat 23 sularında terk etti. Ejderha annesinin kendisini fark edebileceği korkusu, onu nefis bir fantoma çevirmişti. Asabi bir perende ve paranoyavari hareketlerle büyük kapıdan dışarı çıktı ve parmak uçlarına basarak sıvıştı. Onu yüz metre kadar öteden yaya izliyordum, fakat şehre yaklaştığımızda aradaki bu mesafeyi farkına varmadan azaltmışım. Şehirde, karanlık ara sokaklara daldığında sanki belirli bir şeyi arıyormuş gibiydi. Hummalı heyecanım artık doruk noktasına ulaşmış, çöp tenekeleri ve sokak lambaları arkasında Bodo'yu göz hapsinde tutarken, sevgiyle montumun cebindeki bıçağın keskin ucunu okşuyordum. Bu arada Bodo'nun bakışları belirgin biçimde sabırsızca etrafta geziniyordu; mırıltılarla kendi kendine konuşmaya başladı, yüzü sanki her an bir kurt adama dönüşecekmiş gibi iradesiz tiklere boğuldu. Ve sonunda aradığını buldu -benim de aradığımı...

Neon ışıklarıyla aydınlatılmış öğrenci kahvesinden dışarıya ayağını atar atmaz sarhoş olduğunu fark ettim. Büyük bir kaya parçası duyarlılığına sahip olsa da, Bodo da bunu anlamıştı ve on metre arkasında fişi prizden çekilmiş bir oyuncak makina gibi teatral bir hızla birden donakaldı. İkimizin de şansına, kahveden başka çıkan olmadığından, kadının arkasına dönmesine gerek kalmamış ve bizim salyaları akmış halimizi görmemişti. Sarı bukleli, mavi kotlu kısrak esneyerek ve yüzündeki anlamlı gülümsemeyle sanki evrendeki kötülüklerden bihaber, rüzgârda uçuşan bir tüy gibi tasasız, güzelliğin bedelini ödeme niyetinden uzak, sallana sallana sokakta yürüyordu. Tüm bunları taşkın bir heyecanla ve hararetle bir açıklıkla öküz beyniyle algılayabilen Bodo, sonunda narkozlu halinden sıyrıldı ve kızın arkasından yürüdü. Ben de aynısını yaptım. Kız bir ara sokağa ve böylece cehenemme sapana dek, kaldırımında üç noktadan oluşan bir doğru çizdik bir süre.

Kızın arkasındaki Bodo, caddenin köşesinden dar sokağa saparken etrafına şüpheli bakışlar fırlattı. İnsanı şaşkına çeviren bir motor hızıyla sokağa daldı. Şimdi ben de acele ediyordum. Hemen caddenin köşesine geldim ve duvar çıkıntısından kafamı uzattım. O dar sokakta gördüklerim beni öylesi bir mutluluk seline boğmuştu ki, ağlamama ramak kalmıştı. Bodo sarhoş meleği karanlıkta yakalamış, üzerindeki kotu sıyrıyordu. Kız şiddetle karşı koyuyordu, fakat her şeyin çaresine bakan bizim fil, sol eliyle kızın yüzünün alt kısmını bir kerpeten gibi sıktığından, kız bağdamıyordu. Uslu arkadaşım diğer eliyle, düğmeler ve fermuar pes edene ve ilk başbelası kumaş parçasını ayağıyla defedene kadar pantolonu çekiştirdi. Külot ona daha az sorun çıkardı. Fıstığın karnına güzel bir yumruk geçirdikten ve onu savunmasız bıraktıktan sonra, üzerindeki gülünç şeyi büyük bir sükûnetle

şıyırdı, şiddetle duvara bastırdı, pantolu-nundan kamışını çıkarıp çifflaşmeye başladı. Bodo'nun bana sundukları, cinsel rehberlerin anlattıklarından uzak, daha çok epileptik bir nöbet tutulmasına, üstelik çok kısa süren, kazanılması gereken bir yarışmaya benziyordu. Tutuk birkaç dürtmeden sonra tatmine ulaşmıştı bile.

Nefes nefese kalmış bir halde kızı yere serdi, her iki eliyle canını acıtacak şekilde sertçe sıktıktan sonra ayağa kalktı, yalpaladı ve topallaya topallaya koşarak uzaklaştı. Şimdi sıra bendeydi. Bodo dar sokağın diğer ucundaki karanlıkta kaybolduğu anda, oyun sahasına çıktım ve hıçkırarak yerde sürünen kurbanın yanına yaklaştım. Beni fark ettiğinde gözlerinde umut ve utanç karışımı bir şeyler parladı ve yardım umuduyla titreyen ellerini bana doğru uzattı.

Yüzüme taktığım ürpermiş, şaşkın tavırla, sanki kararsızmışım gibi ona doğru eğildim. Trajedinin aramızda yol açtığı gizli anlaşmayla ellerimiz birbirine dokundu. Bir şeyler geveledi; fakat bu daha ziyade bir gülmeyi andırıyordu ki, bu, insafli kurtarıcısının ani ortaya çıkışından mı, yoksa şok altında oluşundan mıydı, belli değildi. El bileğinden tutup yukarı çektim. Yukarı kalktığında elimdeki kurtarıcı bıçağı kaburgalarının arasına sapladım. Önce olayı kavrayamamış gibi oldu ve sanki başına hoş bir şey gelmiş gibi beni kucakladı. Fakat bıçağı yeniden çektiğimde, büyük bir hayal kırıklığıyla bağırmaya başladı, hızla geri döndü ve kaçmaya çalıştı. Bu kez bıçağı omuz aralığına sapladım, kız omuzundaki bıçakla üç adım kadar yalpaladı, kıpırtısız, bir an dikili kaldıktan sonra yere yığıldı.

İtiraf etmem gerekiyor ki, kaşınmak için yaptığım ilk denemem biraz ters gitmişti ve düşlerimi görsel güzelliklerle süsleyen, hasretini çektiğim o tatmine ulaşamamıştı. Fakat, böylesi bir canavar tarafından tecavüz edildikten sonra başka nasıl davranabilirdi ki zavallı şey? Bodo'nun yönteminde kalacaktıysam, sanatımın hakkını vermeyecek olan hasarlı kurbanlarla şöyle veya böyle yetinmem gerekecekti. İnsan yaşamda her şeye sahip olamıyor, değil mi?

Durum buydu. İlk hayalkırıklığım geçtikten sonra, bu durumla yetinmeye çalıştım ve hattâ sonra bundan biraz keyif bile aldım. Hızla kızın sırtındaki bıçağı çektim ve oradan kaçtım.

Ertesi gün ortak eserimiz, gazetelerin manşetlerine taşınmıştı. Kötü tarafı, aptal gazetecilerin cesedin bir resmi yerine gereksiz ve pek namuslu birtakım dokümanlarla yetinmiş olmalarıydı. Olayın gidişatı hakkında hipotezler bile ortaya sürülmemiş, sadece, hiçbir sonuca götürmeyecek birtakım saçma sapan dağınık tanıkların ifadesine yer verilmişti. Polisin elindeki tek kayda değer bilgi, bu bilgiç tanıklardan birinin o saatlerde bir yerlere yürüyen bir şişkoyu görmüş olduğuydu. İlk bakışta pek önemli değilmiş gibi görünen bu bilgi, doğru ya da yanlış, beni inanılmaz derecede sevindirdi, çünkü bu akıllıca düşünülmüş planımın bir sonucuydu. Polis herhangi bir iz bulsa bile, bu bana değil, Bodo'ya gidecekti.

Ne diyeyim, bu çılgın hikâye garip bir biçimde seks yapmaya benziyordu. İnsan bir yandan mutlaka yapmak istiyor, yaptıktan sonra bunun hiç de heyecanlı olmadığını 38 fark ediyor, hattâ buruk bir hayalkırıklığı yaşıyor, ta ki insanı kıvrandıran fantomlar geri dönünceye ve yeni bir denemeye girişinceye ve zamanla bundan hoşlanıp sonunda vazgeçemeyene kadar. Daha kendime gelemeden, birkaç hafta sonra durumunu kabullenmiş bir lady-killer olarak, can kardeşim Bodo'nun yeni bir ava çıkmasını ümit ederek kendimi hurda alanın önündeki meşe ağacının altında buldum. O gece ve onu takip eden gecelerde saklandığım yerde boşuna bekledim, çünkü tahmin ettiğim gibi Bodo şimdilik cinsel doyuma ulaşmış gibi görünüyordu. Fakat sinirlenmek yerine, beklediğim süre zarfında sadece benim gibi eğilimleri olan adamların hissedebileceği türden tanımsız bir gerilimin dayanılmaz hoş ürpertisini yaşadım. İşe ne zaman koyulacaktık? Biz iki yalnız kurdun yolu bu kez

nereye düşecekti? Bizi bekleyen macerada, bu kez hangi asil prensesi uykusunda yakalayacaktık? Bunlar herhangi birine işkence çektirip aklını kaçirtacak, fakat benim gibi birine sevinçten tüylerini ürpertecek türden sorulardı.

Bir hafta sonra karmaşık gündüz düşlerim nihayet son buldu ve Bodo uzun bir süre için kader defterimi eline aldı.

O akşam yağmurun dövdüğü hurda alanının büyük kapısında belirlediğinde, birincisinden daha ürkek görünüyordu.

Fakat içgüdüsel olarak, ensesine yapışan korkunun annesinden değil de, yaptıklarının korkunç boyutlarını bilmekle birlikte bunları kontrol edemediği ve yapmaktan kendini alıkoyamadığı çılgınlıktan kaynaklandığını hissettim.

Her ne kadar Bodo'yu elinde bir gazeteyle pek düşünemesem de, anladığım kadarıyla gece maceralarının kroniğini aynı anda basından izlemişti. En son tadına baktığı kızın biçilmiş bir halde bulunuşunu kesinlikle anlayamıyordu.

Herhalde kanlı film sahnelerini aratmayacak biçimde tarif edilen cinayetin kendisine ait olduğuna inanıyordu. Tabii bu arada benim varlığıma, kanlı gölgesinin farkına varmış olması ihtimali de vardı. Yine de hiçbir güç onu bu keyfinden vazgeçiremiyordu ki, bunun tatsız ve son derece tehlikeli sonuçlarını göze alıyordu. Bodo'ya her zaman güvenilebilirdim.

Yolculuğumuz bizi bu kez yeraltı tren istasyonlarının ıssız labirentlerine, yani o saatlerde ağzımızın tadına layık küçük bir et parçasının bulunma ihtimalinin sıfır olduğu yerlere götürdü. Fakat bunu, ince işleri benden daha biliyormuş gibi görünen, hırıltılar eşliğinde aksayarak yaylanan rehberime bıraktım. Dikkatli davranmamı salık veren hareketlerinde bu kez bir başkalık vardı. Bodo hiç de öyle kayıtsız yürümüyordu, tüm dikkatini her an karşısına çıkabilecek birinin varlığına vermiş gibiydi. Sık sık geniş bekleme salonlarında ve tren duraklarında aniden duruyor, hızla başını geri çeviriyor ve gişelerin arkalarında ve karanlık köşelerde bir şeyler bulmaya çalışıyordu. Yürüyen merdivenlerden aşağıya inerken, kendisini takip eden birinin olup olmadığından emin olmak istermiş gibi gidiş istikametinin tersine duruyordu. Onun gibi birisi için akıllıca bir şeydi bu kuşkusuz, fakat istasyonun neredeyse her köşesini izleyen video kameralarının varlığı düşünülürse, pek de zekice sayılmazdı.

Ben ise istasyona girdikten sonra dostumu gölge gibi takip etmekten zaten vazgeçmiştim. Bunun yerine kabinesinde sayısız monitöre göz kulak olan bekçiyle bir sigara molası verdim. Zavallı adam karısıyla yatakta “kızımabiraderin” ancak sadece tadı kaçmış bir versiyonunu oynamak-tansa, gece vardiyasını tercih ettiğini anlatırken, Bodo'nun en alttaki 19 numaralı tren hattına inişini, bir monitörden diğerine atlayışını izledim. Aniden durdu, bunun için de önemli bir neden olmalıydı. Son derece iyi eğitilmiş bir av köpeği gibi duyuları onu, onun, benim, belki bütün dünyanın aradığı şeye, meleşe götürmüştü.

Kızıl saçlı yeşil mini etekli genç kadın tren hattında hafif sallanarak bir ileri bir geri gidip geliyordu. Bodo'yla olan uzak dostluğumdan önce, içki bardağında ceset olarak bekleyen bu kadar çok kadının var olduğundan habersizdim. Bodo dikkati çekmeyeyim derken, komikleşmişti.

Kasılmış bir halde ayaklarına bakıyor, başka meleklerin görüntüleriyle kaplı duvarlardaki rengârenk reklam panolarını hayran hayran izliyor, sergilediği daha bir sürü spastik hareketlerle karşısındaki afete son derece normal, zararsız bir abaza olduğu sinyalini vermeye çalışıyordu.

Kadın bir süre sonra saatine göz attı ve tren hattını terk ederek, belki midesine biraz daha alkol indirmek ya da tren gelene kadar makyajını tazelemek için tuvaletlerin olduğunu tahmin ettiğim yöne doğru yürüdü. Bu sırada camlı kabindeki bekçi, aynı karısı gibi hazzetmediği iki veledine geçmişti. En büyük soysuzun geçen hafta BMW'sini kendisinden habersiz sürüp hurdaya çevirdiğini dinlerken, Bodo'nun meleğe merhaba demek için yukarı çıkan merdivenlere yönelişini görüyordum. Aile kurbanı bekçiyle vedalaştım ve aşağıya doğru yürüdüm. Etraftaki kameraları üzerimde hissettiğimden, son derece rahat hareket etmeye çalışıyor, yönümü bulmaya çalışıyormuşum gibi sürekli işaret levhalarına bakıyordum. Sonuçta hiç zorlanmadan hortuma benzeyen bir koridorun sonundaki 'kız' ve 'oğlan'lara ayrılmış tuvalet bölümüne vardım.

Bodo'nun kısık soluması ve kızıl saçlının boğuk sesi duyulmayacak gibi değildi. Yumuşak çetenin birleşiminin bu kez bir hız rekoru kırdığını söyleyebilirim. Tüm duvarı kaplayan, en iğrenç sözlerin yazılı olduğu lavabonun üzerindeki aynanın önünde dikilmiş, kurt gibi sırıtan yüzüme bakarak kadınlar tuvaletinden gelen değişik zevk ve acı sesleriyle eğleniyordum. Bodo'nun günahlarını akustik seslerle duymak benim için yeni ve keyifli bir şeydi, bundan adeta cinsel bir haz almaya başladım. Sağ elim otomotikman cebimdeki yaylı bıçağı kavradı, yuvasından çıkardı ve aynanın karşısında garip hareketler yapmaya başladı. Bir yandan da dünyanın bir gün sayemde kadınlardan tamamen kurtulacağını söylüyordum. Bodo bu arada zirveye ulaşmış ve tiz horoz bağırmasıyla finale varışını müjdeliyordu. Sessiz bir inlemeden başka hiçbir ses çıkmadı kızıl saçlıdan, ki bu da beni huzuruna kabul etmesi için müsait olduğu anlamına geliyordu.

Bodo paldır küldür el yıkama bölümüne girdiğinde, saklanmaya gerek duymadan sadece erkekler tuvaletine sokuldum. Kapı aralığından şişko tecavüzcünün lavaboya çöküşünü, kırmızı suratını ıslatışını, sonra başını yukarı atarak yeni bir horoz ötüşünü, panikle tuvaletten kaçışını izledim. O kaybolduktan sonra kadınlar tuvaletine yöneldim, hızla, başını bile kaldırmayıp sadece inleyen, açık bacaklarıyla yerde yatan kurbanın olduğu tuvalete girdim ve bıçağı rasgele kızıl başa sapladım.

Bu çılgınlığı ne kadar sürdürdüğümü bilmiyorum, fakat kanlar içinde kalmış başı bıraktığımda, benden önceki dostum gibi soluk soluğa kalmıştım. Kendimi takatsiz ve yorgun hissediyordum. Boşalmış kafayla, lavaboya yürüdüm ve yüzüme biraz su serptim. Serin su bana iyi gelmişti, fakat birden korkuyla hareketlerimin tamamen Bodo'ya benzediğini fark ettim. Bir tek başımı yukarı kaldırıp horoz gibi ötmediğim kalmıştı, şeytan tarafından kovalanırcasına oradan sıvıştım.

Tahmin ettiğim gibi sonraki günlerde tüm günlük gazetelerin starlarıydık yine. Deli gibi bu haberleri okudum, hattâ bazılarım birkaç kere. Ancak basit bir kendini beğenilmişlikten değil, başka nedenlerle. Beni kızdıran ve aynı zamanda şaşırtan şey, olayın tüm haber metinlerinde tanınmayacak biçimde abartılmış, bütünüyle olmasa da, yanlış verilmiş olmasıydı. Kısaca, bu abuk sabuk karalamalar, son cinayetle birlikte satışlarını artırma şansına kavuşmuş, olaya bir sürü hayal ürünü şeyler katmış ve hepsi olayı büyük puntolarla vermişlerdi. Bu uydurmalarının aslı astarının olmadığı onlar da biliyorlardı ya, yine de bana epeyce çektiriyorlardı. Bu korkunç yalanlardan bir tanesi de, katilin kurbanın bazı organlarını bedeninden kopardığı, hattâ bunlardan bazılarını çaldığıydı. Kızıl kadına bıçağı saplarken aklımın tam anlamıyla başımda olduğunu söyleyemem, fakat ne bedeni parçaladığımı hatırlıyor ne de böyle bir şeyi yapmış olabileceğimi düşünebiliyordum. Bu iğrençlikler yetmiyormuş gibi bir de cesedin bazı mahrem organlarını kestiğimi ve bunları çaldığımı yazıyorlardı.

Doğruyu söylemek gerekirse, bu organlarla ne yapabileceğimi bile bilmediğim gibi böylesi estetik dışı eğilimler debana çok uzaktı. Ben sadece çaresiz olan kadınları daha da çaresiz hale getirip

onları ortadan kaldırma niyetindeydim. Kadınlardan nefret ediyordum! O zaman neden kadınların bazı mahrem organlarını söküp bu adi gazeteci bozuntularının hayal ettiği gibi, evimde lezzetli bir çorba pişireyim ki? Kızgınlığım haklı bir kızgınlıktı, ben de kırgın, bir süreliğine kendi köşeme çekildim.

Fakat kızgınlık tıpkı tokluk gibi bir süre sonra geçiyor ve kalkarıyla şahlanıp dikilen açlık, neye mal olursa olsun, doyuma ulaşmanın peşine düşüyordu. Bodo ve ben gelecek aylarda çok sık bu açlığı hissettik ve bunu bildiğimiz yollarla giderdik. Hep biraz takip edilme kaygısıyla sallanan, şaşmaz yermantarı burnuyla avını bulmayı ve o eski Neandertal geleneğiyle bunun tadına varmayı bilen sevgili dostum önde, tıpkı iple bir armoni arabasına bağlı şapkalı bir maymun gibi sapık bir melodi eşliğinde dans eden, boynuna sıkıca bağlı zincirden dolayı armoni arabasına eşlik etmeye zorunlu, bıçağıyla şaheserler yaratan, fakat izleyicileri artık hayatta olmadıandan, tek bir alkış bile almayan ben arkada. Cinayetten cinayete, bıçak darbesinden bıçak darbesine, kan fiskiyesinden kan fiskiyesine doğru beynim bulanmaya başlamış, belirgin biçimde çalışmalarımı ihmal ediyor, hep biraz daha takatsiz kalır olmuştum, zira sadece uyuşturucu haplarıyla karnımı doyuruyor ve zamanımın büyük kısmını hurdalıkta geçiriyordum. Fakat bununla birlikte, biraz daha akıllanmıştım. Gazeteleri eskisine oranla daha dikkatli okuyor ve her yan cümleden, önemsizmiş gibi görünen her detayda polisin taktiğini bulmaya çalışıyordum. Çünkü Bodo'nun yakalanma olasılığında başka hiçbir şey beni korkutmuyordu. Başlangıçta onu izimin silinmesi için kullanırken, şimdi, bu oyunun onsuz imkânsız olacağını, onun bu ritüelin kesin bir parçası olduğunu biliyordum.

Bu arada medya her şeyiyle başarımıza eğilmiş, bunu şişirdikçe şişiriyordu. Bir gün cesetlerden birinin başının, başka bir gün diğer birinin bacaklarının koparıldığını yazıyorlardı. Anlaşılan zavallıların birkaç temiz bıçak darbesiyle öldürülmeleri onlara yetmiyordu. Hayır, iş kasapçılık ve organ çalınmasına kadar varmalıydı. Bu yalancılara gerçeği anlatacak bir mektup yazmak isterdim, fakat bu son derece riskliydi. Polisin katile götürecekt birtakım mikroskobik izler için hangi teknik yöntemlere sahip olduğunu kim bilebilirdi ki? Fakat basma olan kızgınlığım sürüyor ve çıkan her gerçekdışı haber karşısında gittikçe artıyordu.

Gerçekdışı? Gerçekdışı mı dedim? Kızgınlığım zamanla teslimiyete, teslimiyet ise nefes aldırmayan kahredici şüphe alevine dönüştü. Giderek azalan berrak anlarımdan birinde esefle kınadığım sıradışı hırsızlıkları ciddi olarak düşündüm. Gülünç olsa da, sanki bu iğrenç cinayet biçimlerine neden olan benmişim de, tıpkı yuppy neslinin Norman Bates'i gibi bunları unutmuşum. Diyelim ki basın yalan söylemiyor ve farz edelim ki benim sanatkâr bıçak darbelerimin eseri olan kurbanlarımdan birkaç parça söküp, yadigâr birer parça olarak evine götüren biri sahiden vardı. O zaman kimdi bu biri? Ben değildim, sadık katırım Bodo ise kesinlikle değildi. Peki kimdi, kahrolası kimdi o zaman? Bu soru beynimde yankılanıyordu ve beni neredeyse deli eden, bitmez tükenmez şüphelerle boğuşup duruyordum.

Kimdi o zaman? Bu sorular ilk başlarda çok fazla meşgul etmiyordu beni, evet tüm bu uzuvların kesilmesi ve çalınması meselesinin basının bir uydurması olduğunu düşünerek kendimi koruyor, gerilere itiyordum. Fakat kanlı maceralarımız sırasında şimşek hızıyla omzumun üzerinden gerilere göz atıp arkamdaki karanlıktan bir gölge veya bir insan şeklinin bir evin girişine saklandığını veya ters dönüp bambaşka bir yöne doğru yürüdüğünü gördüğümü zannediyordum sık sık. Başlangıçta adamın bu acınası hali canımı pek sıkmamış olsa da, ortalara doğru beni adeta sinir krizi sınırlarına kadar getirdi. Çünkü bir yandan haz turlarında kendisine eşlik eden hayranını, beni, başarısız da olsa, atlatmaya çalışan Bodo'yu göz hapsinde tutuyordum. Diğer yandan izlendiğim kaygısıyla arkamdaki sözde fantomla yüz yüze gelmek istiyordum. Yani ortadaki

adam mutsuz biri, kelimenin tam anlamıyla kazıklanmış bir adamdı.

Günlerimi artık dairemde sessiz ve çaresizce kuluçkaya yatmakla geçiriyordum. Son ayların faturalarını ödemediğim için su ve elektrik çoktan kesilmişti. Geceleri korkunç kâbuslar görüyordum. Tüyler ürpertici bu kâbuslarımdan birinde, uzun sürmüş kuraklık sonucunda çatlaklarla örtülü bir çölde buldum kendimi. Fakat yalnız değildim. I. Dünya Savaşı'na ait belgesellerde görülen o bildiğimiz gaz saldırılarına maruz kalmış askerleri andıran, gözleri kapalı olduğundan yolunu bulmak için birbirlerinin omuzlarına tutunmuş halde art arda sıralanmış, aynı acılarla kıvranan bir dizi insanla sürünüyordum. Kocaman çaplı bir daire etrafında dönüyorduk. Bir an gözlerimdeki bağı çıkardım ve etrafıma bakındım. Büyük bir korkuyla etrafımdakilerin ucube tipli hasta insanlardan ibaret olduğunu fark ettim.

Kirli bedenleri, içinde sarımsı yeşil İrinlerin aktığı korkunç yaralar saklıyordu ve canavarları andıran uzuvlarındaki çarpıklıklar ve bozukluklar korkunçtu. Kendi bedenime baktım ve bütün o süre boyunca tahmin ettiğim şeyi gördüm. Ben de korkunç biçimde şekilsizdim. İğreti duran çarpık bacaklarım, soyulmuş yanık bir deriyle örtülü garip bir yükseltiden ibaret bedenimi taşıyordu. Anlaşılan kamburum vardı, çünkü iki büküm yürüyor, dik durmayı başaramıyordum. Bedenime öylesine çok yara yayılmıştı ki, bunlar bir insanı öldürmeye yeterdi. Fakat ben ölü değildim, yaşıyordum ve bu cehennem hayatı sonsuza dek sürecekti; her şey öylesine apaçık ki, insan ırkından çoktan kopmuş ve bu lanet çemberi arasında kendi türümün içine katılmıştım. Sonra bağırmağa çalıştım, fakat herhangi bir sapık cerrahın ağzımı dikmiş olduğunu fark ettim. Yine de bir haykırış işittim; hayır, dört bir yanımdan üzerime akın eden çok sayıda haykırışlardı bunlar. Bunlar öldürdüğüm kadınların sesleriydi.

Bodo'yla on dördüncü maceramız beni bu acıdan kurtardı, tabii bundan sonra beni bekleyen şeye kurtuluş denirse.

Ava çıkmıştık yine, dostum Bodo, ben ve fantom. Ve tesadüf bu ya, kısa bir süre içinde şansımız yaver gitti. Önde koruyucumuz Bodo, kafasını çalıştırarak bu kez çocuk fahişeleriyle ün yapmış olan şehrin merkez mezarlığı etrafında dolandı. Fakat bahtımıza, bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu ve sokaklarda umutla beklenen hiçbir çocuk yoktu. Hava, müşterilerin de keyfini kaçırmıştı, çünkü gotik kıvrımlarla ve sütunlarla uzayan mezarlık duvarı boyunca ne huzurlu tempoyla aheste aheste giden bir araba ne de yüksek kaldırımlarda bir çocuğun bedeninin peşine düşmüş bir erkek vardı ortalıkta. Duvarın karşısında iki kulenin parlak ışığıyla aydınlanan bir fabrika alanı vardı. Şiddetli yağmura ve oluk gibi akan su seline rağmen, etraf absürd biçimde aydınlıktı, burada dolaşan bir meleğe saldırmanın şehrin ortasında bir bayan polise çükünü göstermekten farkı yoktu. Fakat dediğim gibi, zaten gökten inen bir melek de yoktu.

Tellerle örülü bir setle ve sarı lambalarla çevrili bir inşaat çadırının içine gizlenmiş, Bodo'nun elli metre uzaklıkta keyifsizce mezarlık duvarı boyunca şapırdayarak yürüyüşünü izliyordum ki, birden bir mucize oldu. Uzaktan görülen beklenmedik bir gölge, bize doğru ilerledikçe yandan vuran büyük ışıkla belirginleşti. Gölge biraz sonra güzel 46 yapılı bir kızın çizgileri olarak billurlaştı. Herhalde uyuşturucu tribinin son safhasındaydı ve bir şırınga için en yakın arkadaşıyla bile yapacak haldeydi. Eh, dostum ve benim için fark etmezdi. Kız Bodo'ya doğru yürürken, caddeden geçen araba sesleriyle durum biraz daha geriliyor ve tehlikeli olmaya başlıyordu.

Kız Bodo'nun önünde durdu ve laflamaya başladı. Gerçekten de iğneciye; gözlerinin altındaki derin siyah halkalar, dilenirmiş gibi aşağıya doğru bükülü duruşu, üzerindeki kirli deri giysiler onu

eleveriyordu. Yanlarında süratle geçen yeni bir otomobil sesi daha duyuldu. Bodo'nun artık kendisine hakim olmayıp her şeyi berbat edeceği korkusuyla adeta nefesimi tuttum. Hayır; burada, bu futbol sahası ışığının altında böyle bir riske giremezdi...

Bodo yapmadı. Bunun yerine artistik bir numara yaptı. Otomobil kaybolur kaybolmaz, kızı maymunvari bir hızla iki eliyle belinden kavradı, yukarı kaldırdı ve göz açıp kapayıncaya kadar iki metre yükseklikteki duvarın üzerinden mezarlığa doğru kaydırıldı. Sonra büyük bir hızla kendisi de duvara çıktı ve diğer tarafa atladı. Bu kutlanası manevra karşısında ağzım açık kalmıştı. Tüm olup bitenler iki saniyeden fazla sürmemişti. Heyecandan donakalmıştım, kendime geldikten sonra, sokaktan geçerek hızla duvara doğru yürüdüm ve cambazlık numarasının yapılmış olduğu yerden usulca yukarı uzanarak, diğer taraftan olup bitenleri gözleyebileceğim şekilde bedenimi duvarın üstüne dayadım. Bodo işin tam orrasındaydı. Yumuşak çimenlerin üzerine attığı iğneci kızı siyah deri pantolonundan çoktan kurtarmış ve o ünlü epileptik iniş çıkışlarına başlamıştı bile. Kız tecavüzcüsüne bağırıp çağırıyor, lanetler savurup yumruklar atıyordu, fakat tüm bu imdat çağrılarını yağmurun sesli vuruşları arasında kayboluyordu.

Ah bu Bodo, diye düşündüm keyifle, hayatını mahvettiği, seni dikizci yaptığı ve bir katil olman için baştan çıkardığı kesin; fakat elini yüreğine koy, böylesi nefes kesici görüntüleri bir daha görebilecek misin? Bodo'dan önceki ha-yatın ne kadar sıkıcı ve çekilmezdi, fakat sadece sıkıcı ve çekilmez değil, aynı zamanda anlamsız ve herhangi bir anlam kırıntısından da uzak, diye kendi kendime felsefe yapıyordum.

Bodo birden başını kaldırdı ve fırtınanın kamçılacağı geceye o horoz bağırışını gönderdi. O anda gözlerini kocaman açtı ve bana doğru baktı. Horoz bağırışı hemen kesildi. Bodo'nun o acılı tatmine varmış donuk yüzü Noel Baba gerçeğini yeni öğrenmiş çaresiz bir çocuğun yüzüne dönüştü. Bir şey söylemek istermiş gibi dudaklarını oynattı, fakat ağzından hiçbir ses çıkmadı. Ben az şaşırmamıştım, kendimi duvardan aşağıdaki kaldırıma attım. Hemen doğruldum ve kaçtım. Fakat panik halinde hangi tarafa kaçsam, bacaklarım beni onun kollarına götürüyordu...

Duvarın sonunda öylesine gerçekdışı bir hızla karşıma çıktı ki, bunun bulanık kafamın ve görüşümü engelleyen yağmurun yol açtığı optik bir yanılsama olduğunu sandım.

Koşmamı yavaşlattım, hızlı bir yürüyüşe çevirdim, ta ki ona doğru sallanarak yürüyen bir hal alana kadar. Sonra önünde durdum ve canavarı andıran suratına baktım. Fantom sıırıttı. Ağızda tek tük kalmış, yeşilimsi salyayla kaplı uzun sivri kürdanlar biçimindeki vahşi dişleri ortaya çıktı. Tek gözlüydü. Bir zamanlar bir gözün yer almış olması gereken yüzünün sağ tarafında buruşuk bir et yığını vardı. Başını tüm geometrik tanımlamaların dışına çıkıyordu, çünkü kafatasının yamuk yumuk kemikleri ona en iğrenç bilimkurgu yaratığının özelliklerini veriyordu. Hafif yana eğik duran geniş kenarlı şapkasından damlayan yağmur suları yüzünü boncuklu bir perde gibi saklıyordu. Kimliğini ele vermek istermiş gibi burnuyla elindeki tilki kuyruklu testeresini gösterdi. Ona, seve seve bu dramatik yüz ifadesine gerek olmadığı, şu anda kimle tanıştığını, yani kısa ve net, bir derece daha farklı olan kendi benimle, ben yaratığın şeytansı karikatürüyle, kendi dejenere olmuş aynadaki aksimle, yani gerçek ben ile yüz yüze geldiğimi söyleyebilirdim. Tüm bunları ona söylemek istedim, fakat bir şey söyleyemedim bağırarak karanlık gecelerin en karasına doğru koştum.

Şimdi burada, rahat dairemde, masamın üzerine masumca açık duran okul kitaplarımla oturuyorum. Tüm faturalar ödenmiş, evin içi en dip köşelerine kadar ovulup temizlenmiş, pırıl pırıl parlıyor. Düşünüyorum da, aslında cinayetlerin hiçbir şey getirdiği yok. Çünkü insanı her daim

izleyen, insanın arkasında olan, en özel durumda bile fark ettirmeden insanı gözetleyen birisi var her zaman. Biri hep bakıyor. Fantomlar her yerde. Onlar üstelik sadece iğrenç cinayetleri izlemekle yetinmiyorlar. Hattâ şu anda, en masum halimle burnuma dayadığım hukuk metnine bakmaktan başka bir şey yapmazken bile, gözetleniyordum. Bu düşünce o kadar da sapıkça değil. Fakat yasadışı olmadığım sürece sessiz kalacaklarını bilmem beni biraz rahatlatıyor. Ancak yasak bir şey yapınca hain oyunlarına başlıyorlar. Bu nedenle sürekli temiz kalmalı. Düzgün, işlerini yapmalı, evini sürekli temiz ve derli toplu tutmalı, toplumsal normlara uymalı ve hiçbir zaman dikkat çekmemeli. Şimdi farkına varıyorum ki, yaşamım boyunca hep gözetim altındaydım, bundan sonra da olacağım. Fakat artık hiçbir cinayet işlemeyeceğim ve böylece onlara saldırma şansını vermeyeceğim. Kırmızı ışıkta dahi geçmeyecek, hattâ Honda'mı yanlış bir yere park etmeyeceğim. Kiramı zamanında, ayın sonunda havale edecek, mektup zarflarının pullarını kurallara uygun biçimde yapıştıracağım. Yemekte sürekli dik oturacak ve yemeğimi hep küçük lokmalarla tabaktan ağza götüreceğim. Nemli tuvalet kâğıdı kullanacağım, çünkü kurusu kullanışsız. Çöpümü, ihtiva ettiği maddelere göre ayırarak, ilgili çöp kutularına atacağım. İç çamaşırlarımı her gün değiştireceğim... Her zaman ve her yerde doğru olanı yapacağım, çünkü gözetlendiğimi biliyorum.

Almanca'dan çeviren: Menekşe Toprak

Öğleden sonraları zaman, arka bahçede şekerleme yapardı.

Hiç şaşmazdı zaman. Her gün aynı saatte ağırlaşan gözkapakları, hep aynı süre boyunca kapalı kalır ve hep aynı saatte açılırdı.

Zaman uyurken, çocuk, vişne ağacının altında pinekler, yere düşmüş vişneleri yedi. Yerdekiler bittiğinde, dallardakilere dadanırdı gizlice. Ama bunu çok sık tekrarlamasına lüzum kalmazdı. Nasıl olsa her gün muhakkak onlarca vişne, dalını terk edip ağaçtan düşmüş olurdu. Peki öyleyse kendisi niye aynı şeyi yapamıyordu? Neden bu evi terk edemiyordu?

Terk edemediği ev, tuzlanmış çağla yeşiliydi.

Tuzlanmış çağla yeşili ev, babaannenin eviydi.

Oysa zaman, ne zaman böyle şekerleme yapsa, insanın, ardında tek bir iz bile bırakmadan çekip gidebileceğine, şimdi, şu anda, bambaşka bir yerde olabileceğine inanası geliyordu. Kim bilir ne vakit, kim bilir kimin, ardı sıra saçtığı vişne çekirdeklerini rehber edinerek, ayakzlerinde vişne ağaçlarının boyvermesini beklemeden gitmek ve gitmek... Varmaya değil, gitmeye gitmek...

Zaman uyanana kadar dilediğince vişne yiyebilirdi; önce yerdekileri, sonra da canı çekerse dallardakileri. Kim görecekti ki? Nasıl olsa, zaman ile birlikte hemen hemen herkes ve her şey uykuya çekilirdi. Tuzlanmış çağla yeşili evin alt katmdan babaannenin, üst katmdan evsahibesi Kıymet Hanım Teyze'nin horultuları yükselirdi. Bütün mahalle kocaman bir beşik kesilir, rüzgâr mırıl mırıl ninni söylerdi.

Mışıl mışıl uyurdu çocuklar, kediler ve hattâ seyyar satıcılar; uçurtmalar, kâğıttan bebekler ve hattâ koz helvalar.

Onlar uyanana kadar dilediğince vişne yiyebilirdi. En uzağa fırlatırdı çekirdekleri. Uzağa, ta komşu bahçedeki kömürlüğün çinko damına.

Aç kapıyı bezirgânbaşı, bezirgânbaşı

Kapı hakkı ne verirsin, ne verirsin

Bir sıçan, iki sıçan, üçüncü de kapana kaçan

Sessiz sakindi sokak. İn cin top oynuyordu. Zamanın uyuduğu saatlerde, nedense onlar hep uyanık oluyordu. Ve bu derin sessizlikte cinler, çatal çatal sesleriyle, çocukların yatmadan evvel sokakta söyledikleri şarkıları söylüyorlardı.

Yandaki evin arka bahçesinde bir kömürlük vardı; çinko damlı, iki kapılı. Çocuk, yediği vişnelerin çekirdeklerini oraya fırlatırdı. Çinko dama düşen çekirdekler tıpır tıpır sesler çıkarttıkça, çocuk da dolu yağdırabildiğine inanırdı. Er ya da geç, attığı her çekirdek, bir delik açacaktı. Eninde sonunda her çekirdek, kendi açtığı deliğin içinde kaybolacaktı. Belki de yeterince vişne yerse,

yani sadece yerdekileri değil dallardaki vişneleri de bitirebilirse, delik deşik edebilirdi çinko damı. Her bir vişne çekirdeğinin açtığı her bir delik, bir benzeriyle kucaklaşıp nihayet ortada deiecek tek bir nokta, deiecek tek bir yara dahi kalmadığında, kömürlük son bir gayretle tutunacaktı kurdeşen olmuş damına. Pul pul kabaran sıvaları sapır sapır döküldükçe, alttan çıkan boşluk, sıyrılan derinin yerini alacak ve işte o zaman, çinko damlı kömürlük ebediyen yok olacaktı. Ebediyete kadar.

Çünkü dilini tutamıyordu kömürlük. Tıtır tıtır konuşuyordu çekirdekler üzerine yağarken. Dilini tutması gerektiğini bilmiyordu. Bilmiyordu ki, “çok konuşanın dili kanar.”

Çok konuşanın dili kanar, diyordu babaanne. Böyle diyor ve nar kabuğu kadar sert, nar kabuğu gibi alacalı dudaklarını sımsıkı kapalı tutuyordu. Kabuk yarılsa, yerlere saçılacaktı kelamın taneleri, ama yarılmıyordu. Öteki kadınlara hiç benzemiyordu babaanne. Çünkü onlar çok konuşuyordu.

Ağda günüydü kadınların. Sabah erkenden, tuzlanmış çağla yeşili evin alt katında toplanıp dibi kararmış küçük tavalarını ocağa yerleştirmiş; ağdanın baygın kokusunu içlerine çekerlerken, kıvamı tutsun diye bol bol dedikodu yapmışlardı. Öğleye doğru kadınlar yerde yan yana oturup, bacaklarında donan incecik tabakaları suratlarını buruştura buruştura çekerken; çocuk da, kurşunkaleme dolanmış bir parça ağdayı yalaya yalaya dolanmıştı ortalıkta. Huzursuzdu. Anlaşılan ağda günü sona ermedikçe, evde hiçbir şeye el süremeyecekti. Yanlışlıkla dokunurse, duvarlar bile parmaklarına yapışacaktı sanki. O da pencerenin kenarına tünemekte bulmuştu çareyi. Sabahtan beri durmaksızın yağmur yağıyordu dışarıda. Yağmur damlalarının hırpalarken okşadığı, örselerken tazelediği arka bahçeyi seyretmişti. Kadınlar az sonra, ellerini bacaklarını köpüklü sularla yıkayıp, mantı faslına geçeceklerdi. Çocuk onlardan yana bakmamaya gayret ediyordu. Ağdanın ayıp bir şey olduğunu biliyor; rızası dışında ortasına düştüğü bu nahoş sırrın ortağı olmak istemiyordu.

Yağmur iyice hızlandığında yerinden kalktı, uyuşuk adımlarla mutfaka gitti. İşte o zaman, orada gördü cam çay kaşıklarını. Cam çay kaşıkları, sadece misafir geldiğinde çıkartılırdı fiyonklu kadife kutularından. Misafir gelmediği günlerde çocuk, çayını kolayca eğiüp bükülen teneke çay kaşıklarıyla karıştırırdı.

Mutfak tezgâhına tutunup yakından baktı cam çay kaşıklarına. Bunları daha evvel görmemişti. Kaşıkların tepesinde koyu camdan, ufacık kelebekler vardı. İsteseler, her an kanatlanıp uçabilirlerdi sanki. Ama nedense uçmaya niyetleri yok gibiydi. Hemen yan tarafta, içlerine gazete kâğıdı serilmiş iki kocaman, yusuvarlak tepsi vardı. Manti pişirecekti kadınlar. Küçük küçük hamur karelerinin ortasında, pembe pembe et topakları duruyordu. Henüz kapanmamıştı mantı karelerinin ağızları. Ama nedense konuşmaya niyetleri yok gibiydi.

Çocuk önce kelebeklerin kanatlarını teker teker koparıp bir kenara ayırdı. Sonra, cam çay kaşıklarını havana koyup, bir güzel ezdi.

Çatır çatır kırıldı camlar. Parmaklarını kesmemeye gayret ederek, her bir cam kırığını, bir pembe etin ortasına yerleştirdi. Susuz kalmış toprak yağmur damlalarını nasıl iştahla emerse, mantılar da aynen öyle yutuverdi cam kırıklarını. Göz açıp kapayınca kadar, bütün cam kırıkları kaybolmuştu et topaklarının içinde. Öyle ki, iyice yaklaşım dikkatlice bakılmadıkça, hiçbir tuhafılık sezilmiyordu ortalıkta. Kıymalı-camlı mantılar, pişmeye hazırdı. Çocuk mantıların ağızlarını kapatmaya gerek duymadı. Kim açıtsa, o kapatırdı.

Bunu niye yaptığını bilmiyordu. Ama ne yaptığının farkındaydı, neler olabileceğinin de. İstese olacakları durdurabilirdi. Hemen şimdi salona dönüp, epeyce acıkmış kadınlara mantıyı

yememelerini, yoksa dillerinin kanayacağını söyleyebilirdi. Kimsenin dili kanamasın diye, bu cinnetaver uğultuyu hemen şimdi susturabilir; kendi kendini gammazlayabilirdi.

Mutfağın salona açılan kapısına doğru daha bir adım atmıştı ki, babaannenin ipince, upuzun gölgesini gördü yerde. Mantıları kapatmaya geliyor olmalıydı. Henüz çocuğu fark etmemişti. Bir de arka kapısı vardı mutfağın, arka bahçeye açılan. Çocuk sessizce sıvıştı arka kapıdan.

Yağmur yağıyordu dışarıda. Yağmur, içindeki meyveleri kolayca yıkayabilmek için ağzına kadar suyla doldurulup, dibinde delikler açılmış plastik bir torbadan akan su gibi boşalıyordu, gıgri gökyüzünde açılan sayısız yarıktan. Çocuk, her yağmurda toprağın kustuğu solucanların üzerine basa basa, çamurda düşe kalka koşmaya başladı arka bahçede. Koştı, koştı ve ne zaman ki arka bahçeyi geride bıraktığını sandı, kömürlüğe çarpıp, yüzüstü yere kapaklandı.

kömürkötülükörükömürlükömür

Kanayan diz kapağına endişeyle baktı. Mikrop kapmaktan oldum olası korkardı. Bu yüzden, elinde bir tentürdiyot şişesi olduğunu düşündü. Bir yandan, hayali tentürdiyotu yaranın üzerine dökerken, bir yandan da suratını abartıyla buruşturarak acıyan yere üflüyordu. Kömür tozları dolmuştu yaranın üzerine. Aldırmadı. Nasıl olsa, kömür tozlarından zarar gelmezdi. Rüzgârla savrulur, yağmurla yıkanırdı hepsi. İz bile kalmazdı geride. Kömür tozları, vişne çekirdeği değildi ki, kök salsınlar durdukları yerde.

Çocuk, içinde vişne ağaçları yeşersin diye, vişne çekirdeklerini yutardı eskiden. Küçüktü o zamanlar. Artık böyle bir şeyin mümkün olmadığını kesinkes bilecek kadar büyümüşü. Artık gayet iyi biliyordu ki, ne kadar vişne çekirdeği yutarsa yutsun, asla vişne ağaçları çıkmayacaktı midesinde çünkü insanın bir içi, bir de dışı vardı ve vişne çekirdekleri içeriye değil, dışarıya aitti ve ancak ait oldukları yerde kök salabilirlerdi. Bir vişne çekirdeği asla çiğnene-mez, ancak kazara yutulabilirdi; o zaman da sindirilemez, gerisin geri çıkarılırdı. Etinin lezzetini sıyırdıktan sonra, atılması gereken artıktı. Tıpkı bir ulak gibi, kuşağında taşıdığı mektubun kıymeti ne olursa olsun, bir kez emanetini teslim ettikten sonra gerisin geri, geldiği yere dönmeliydi. İstenmeyen ziyaretçiydi. Kazara vücudun içine girmeyi başarsa bile, ziyaretini kısa tutup, derhal dışarıya dönmeliydi.

Derken bitiverdi plastik torbanın suyu. Son yağmur damlaları da arka bahçeye düştüğünde, miskin miskin gülümseyiverdi güneş, sedef gibi parlayan yeryüzüne.

•

O öğleden sonra zaman, arka bahçede şekerleme yapıyordu. Yağmur sonrası alabildiğine sessiz sakindi ortalık. Manti tenceresinin fokurtuları, ağda sonrası yorgun düşmüş kadınların hep bir ağızdan horultularına karışıyordu. Mahallenin zemini, tahta bir beşik kesilmiş, tıngır mıngır sallanıyor; mahalle sakinleri rehabetin yatağında sereserpe uzanmış, rüyalarının sunturlu ormanlarında aheste revan geziniyordu. Onlar uyurlarken çocuk, sırtını vişne ağacına yaslamış, yerdeki vişneleri yiyordu. Daha çok yedikçe, daha çok merak ediyordu, vişnelerin ağacı terk etmeyi nasıl başarabildiklerini.

Aniden, şeffaf zarını çekip kopardıklarında sucuğun çıkardığı iniltiye benzer bir sesle yırtılıverdi zamanın uykusu. Ardından tiz bir çığlık yükseldi; derken bir tane, bir tane daha. Çığlıklar, tuzlanmış çağla yeşili evin ikinci katından geliyordu. Ev sahibesi Kıymet Hanım Teyze, arka bahçeye bakan mutfak balkonunun demirlerinden sarkmış, avazı çıktığı kadar bağırıyordu.

Çocuk telaşa kapıldı. Kıymet Hanım Teyze, her bahar, alt kat kiracılarının üç dal vişne toplamalarına izin verirdi. Babaanne bu vişnelere reçel yapar, bir de teşekkür mahiyetinde,

birazını üst kata göndermeyi ihmal etmezdi. Geri kalan vişnelere dokunmak yasaktı. Onları sadece Kıymet Hanım Teyze yiyebilirdi, bir de oğulları. Gerçi çocuk bugün sadece yerdeki vişnelere yediği için suçlu sayılmazdı. Ama şöyle bir düşününce, masumiyetini ispatlayamayacağını kavradı. Hem bugün olmasa bile, daha dün suç işlememiş miydi? Dün bütün gün gizlice dallardaki vişnelere dadanmamış mıydı? Acaba Kıymet Hanım Teyze evinden dışarı pek çıkmadığı ve vişne ağacına hep yukarıdan baktığı için, dallardan eksilen vişnelere daha yeni fark ediyor olabilir miydi? Acaba çocuğun dün işlediği kabahati, bugün mü cezalandırmaya kalkıyordu?

Ev sahibesi Kıymet Hanım Teyze, tuzlanmış çağla yeşili evin üst katında otururdu. Dünyadaki en şişman kadın oydu. Ayakları öylesine etli, öylesine iriydi ki, ayakkabı giyemez, yaz kış terlikle dolaşırdı. Her biri iki çocuk enindeki bacaklarında, eflatunun tek mil tonlarından damarlar vardı. Damarların bazıları, ayazda kalmış çamaşır gibi kaskatı kesilmiş, bazıları da hedefi ıskalemiş bir sapanın lastiği gibi utançla aşağı sarkmıştı. Geri kalan damarlar, telefon kablolarını andırıyordu. Çocuk, bir seferinde, kadının komşularıyla koyu bir sohbe dalmasını fırsat bilerek bütün damarları yakından incelemişti. Ve işte o zaman, Kıymet Hanım Teyze'nin bir robot olduğunu kesinkes anlamıştı. Bacaklarındaki damarlar sahici değil, oyuncak damarlardı. Zaten önemli olan damarlar değil, damarların gerisinde berisinde göze çarpan kablolardı. İşte o kablolar kesilmedikçe. Kıymet Hanım Teyze mümkünü yok durdurulamazdı. Çünkü o bir robottu. Hem robot olmasa, bu kadar kilolu olmasına rağmen, daha hiç kimsenin onu yemek yerken görmemiş olması nasıl açıklanabilirdi ki? Oğullarının arabalarının benziniyle yahut dikiş makinelerinin yağıyla besleniyor olabilir. Üstelik galiba uyurgezerdi. Ve eğer uyurgezerse, her gün sabah ezanı okunurken, kabloları birbirine dolanmış -devreleri atmış- gözleri yuvalarından fırlamış devasa bir robot, ıssız sokaklarda yana yakıla mucidini arıyor olabilir.

Kıymet Hanım Teyze tuzlanmış çağla yeşili evin merdivenlerinden çıkarken, çocuk aşağıda durup sessizce beklerdi. Her seferinde, onun son basamaklarda tökezleyip, merdivenlerden gerisin geri yuvarlandığını hayal ederdi. O koca gövde üzerine doğru süratle gelirken, son anda kenara çekileceğini, çekilemediği takdirde bir böcek gibi ezileceğini düşünüp ürperirdi. Ama hiç düşmezdi Kıymet Hanım Teyze. Her seferinde, oflaya poflaya, kan ter içinde de olsa merdivenleri çıkmayı başarırdı. Hem zaten nadiren dışarı çıkardı. Sadece aybaşılarında, üst mahalledeki evlerinin kirasını toplamak için ayrılırdı tuzlanmış çağla yeşili evden; bir de, Elsa'nın ciğeri bittiğinde.

Elsa'ya tapardı. Hayvanları değil, kedileri de değil, sadece Elsa'yı severdi. Elsa'nın yediği ciğerleri kendi seçer, kendi pişirirdi. Tuzlanmış çağla yeşili evin ikinci katı her gün buram buram ciğer kokardı. Ne zaman varis ağrıları, iki sokak ötedeki Uzak Kasap'a kadar yürümesine müsaade etmese, tembih üstüne tembihle ciğer almaya yolladığı çocukların, ciğeri eksik alıp artan parayı ceplerine attıklarından şüphelenirdi. Kimi zaman da kasabın, ciğerin kimin için alındığını gayet iyi bildiği halde, etin en kötü yerinden verdiğini düşünür; şayet şüpheleri anıp varis ağrıları hafiflerse, üst sokağa kadar gidip hesap sorardı. İşte o zaman, iri yarı pos bıyıklı kasap, bir yandan sinirden titreyen elleriyle alnında tıp tıp atan damarı durdurmaya çalışırken, bir yandan da bin bir özürle, yeni bir ciğer paketi hazırlardı. Kıymet Hanım Teyze asık bir suratla paketini alır, yarımamız teşekkür eder ve dükkândan çıkmadan evvel dönüp, üstü kapalı bir tehdit savurmaya ihmal etmezdi. O sokağın köşesini döndüğünde, deminden beri sinirlerini zor zapteden kasap eski ciğer paketini ya yere ya da duvarlara fırlatır; sonra da bütün gün, dükkâna gelen her müşteriye dert yanardı. Müşteriler bu konuda talimliydiler. Her seferinde birkaç sözle kasabı yatıştırır ve ona idare etmesi gerektiğini hatırlatırlardı. Ne de olsa, tıpkı yandaki evler gibi, bu loş ve basık kasap dükkânı da Kıymet Hanım Teyze'ye aitti.

Zamanın her zamanki gibi şekerleme yaptığı o öğleden sonra, Kıymet Hanım Teyze nedense uyuyamamıştı. Uzunca bir müddet yatağında bir o yana, bir bu yana dönüp durduktan sonra, madem uyku tutmuyordu, bari kalkıp yemek yapmaya karar vermişti. Patlıcan dolması pişirecekti. Ortanca oğlu Nurettin, küçüklüğünden beri patlıcan dolmasına bayılırdı. Kurutulmuş patlıcanlar mutfak balkonunda asılıydı. Mutfak balkonu arka bahçeye bakardı. Kıymet Hanım Teyze ipe dizdiği patlıcanları önlüğüne doldurduktan sonra, yemeğin yanına vişne şurubunun iyi gideceğini geçirmişti aklından. Ve bunu düşünürken, gayri ihtiyari aşağıya, vişne ağacına çevirmişti gözlerini. Bakmış ve bakakalmıştı. Sonra aniden, şeffaf zarını çekip kopardıklarında sucuğun çıkardığı iniltiye benzer bir ses çıkarmıştı. Ardından tiz bir çığlık atmıştı; derken bir tane, bir tane daha.

Kıymet Hanım Teyze, balkonda ciyak ciyak bağıradursun, uykularının en tatlı yerinde neye uğradıklarını şaşırarak sokağa fırlayan mahalle sakinleri arka bahçeye üşüşmüştü çoktan. Sade mahalleli değil, nerede bir kalabalık olsa, anında orada bitiveren seyyar satıcılar da olay mahallindeydi. Hiç bu kadar insanı bir arada görmemişti arka bahçe. Herkes mutfak balkonunun altında toplanmış, meraklı gözlerle yukarı bakıyordu. Nihayet birileri yukarı çıkmayı akıl edinceye kadar devam etti bu mânâsız seyir. Bu sefer de, balkona doluşanlarla aşağıda kalanlar arasında dipsiz bir sohbet başlamıştı. Aşağıdakiler neler olup bittiğini öğrenmek için devamlı sorular soruyor; yukarıdakilerse, Kıymet Hanım Teyze'nin tutulmuş dilinden, faltaşı gibi açılmış gözlerinden alamadıkları malûmatı kendi hayalgüç-leriyle telafi ederek birbirinden uyduruk cevaplar sıralıyordu. Nice sonra, balkondakilerden biri, Kıymet Hanım Teyze'ye bakmak yerine, onun baktığı yere bakmayı akıl etti. İşte ancak o zaman, vişne ağacının dalları arasında sallanan kanlı gövde fark edildi.

Vişne ağacının dalında bir ölü asılıydı, bir kedi ölüsü. Deminden beri gördüğünü, nihayet başkalarının da gördüğünü anlayan Kıymet Hanım Teyze'nin dili anında çözüldü.

“Ah, yavrum. Nasıl kıydılar sana. Elleri kırılınsın inşşşaaaallah!”

Az evvel yukarı çıkanlar paldır küldür aşağı indiler. Geride, Kıymet Hanım Teyze'nin bileklerini kolonyalarla ovan bir-iki kadından başka kimse kalmazken, aşağıda, kedinin ölüsünü kimin indireceğine bir türlü karar verilemiyordu. En sonunda, Kıymet Hanım Teyze'nin küçük oğlu Zekeriya'nın ağaca tırmanması uygun bulundu. Kedi ölüsü bir hayli yukarılardaydı; vişne ağacının dalları da incecik. Zekeriya bir hızla atılmıştı, ama ağırlığını çekemeyen dallar çatır çatır kırılınca, daha fazla devam edemeyeceğini anladı. Baktı ki olacak gibi değil, çıkabileceği en üst dala kadar çıkıp, oradan, bir oklavanın yardımıyla kedi ölüsüne vurmaya başladı. Hayvanın kuyruğuna, burnuna, neresine denk gelirse orasına vuruyordu. O vurdukça, vişne ağacı zangır zangır sallanıyor, dallardaki vişneler patır patır yere dökülüyor, yapraklardan kalkan uyuşuk toz bulutu aşağıda bekleyenlerin üzerine usul usul yağıyor ama kedi ölüsü bir türlü düşmüyordu.

İşte o zaman, kedi de olsa kimsenin ölüsüne eziyet edilmesine gönlü razı olmayan mahalle ahalişi olaya bizzat el koymaya karar verdi. Hep beraber kolları sıvayıp, Zekeriya'nın hâlâ üzerinde olduğu vişne ağacını vargüçleriyle sallamaya başladılar. Birkaç saniye içinde, önce onlarca vişne, sonra oklava, derken Zekeriya, ardından da kedi ölüsü, bir toz duman bulutu içinde ve nidalar eşliğinde yere düştüler peş peşe. Eğilip baktı herkes. Hiç şüphesiz, Elsa'ydı bu kanlı gövde. Gözleri, kenarlarına ufacık deniz kabukları işlenmiş vişne rengi bir tülbentle bağlanmıştı. Nereden çıktığı belli olmayan bir sürü yavru sinek, açık kalan ağızına doluşmuştu. Hiçbir yerinde yara bere olmadığından, bıyıklarına tutunmuş kan topaklarının nereden geldiği anlaşılamıyordu.

Tülbent çözüldüncə herkes eğilip merakla inceledi Elsa'nın gözlerini. Her zaman nasıl bakıyorsa,

gene öyle bakıyordu. Öldüğünün farkında görünmüyordu. Zaten çapakları da öylece durduğundan, korkutucu olmak bir yana, sanki her an canlanıp uyuşuk uyuşuk gerinecek, sonra da esneye esneye gidip birinin kucagında kıvrılacakmış izlenimi veriyordu.

Bu esnada mahalle sakinleri, ellerini gayri ihtiyari gözlerine götürüp, çoktan kaçan uykularından kalma çapakları temizlemeye koyulmuşlardı. Kedi de olsa, kimse bir ölüye benzemek istemiyordu. Derken, şöyle bir dalgalandı kalabalık. Bileklerine kolonyalı mendiller bağlanmış, kafasına kolonyalı bezler sarılmış, kolonyalı su içmekten içi dışına çıkmış, saçları ve boynu kolonyadan sıırılsıklam olmuş Kıymet Hanım Teyze, o hantal gövdesinden beklenmeyecek bir çeviklikle kalabalığı yarıp, elinde kolonya şişeleriyle peşinden koşturan komşu kadınları kıvrak bir çalımla atlatarak, Elsa'nın ölüsünün üzerine kapaklandı. O orada, uğuna uğuna ağlarken, bahçede toplananların gözleri yaşarmıştı. Çapaklardan sonra şimdi de herkes gözyaşlarını topluyor, kolonya şişeleri elden ele dolaşıyordu. Nice sonra, Kıymet Hanım Teyze başını kaldırdı. Dikkatle, elemle, nefretle süzdü etrafına toplananları. Ve aniden, ağlamaktan kan çanağına dönmüş gözleri, çocuğa takıldı.

“O yaptı! O pörtlek gözlü çocuk yaptı bunu! Geldiğinden beri Elsacığım kötü davrandı zaten. Şeytanla bir olmuş bu çocuk. Şeytan bu şeytaaan!”

Çıt çıkmıyordu. Ani ve kati bir emir almışçasına, artık kimse kıpırdamıyor, konuşmuyor, ağlamıyordu. Uzadıkça uzayan sessizlik o kadar derindi ki, bahçeye toplaşan seyyar satıcıların dondurmalarının şıpır şıpır erirken, simitlerinin çatır çatır kururken, balonlarının fısır fısır hava kaçıtırken çıkardıkları sesler duyulabiliyordu. Bir tek Kıymet Hanım Teyze, bir tek o cüret edebilirdi böylesi bir sessizliği bozmaya.

“Söylesene! Ulan söylesene herkese. Bu tülbent benim desene. Piç kurusu. Konuşsana.”

Çapaklardan ve gözyaşlarından sonra, şimdi de “acaba”lar birikmişti bahçede toplaşanların gözlerinde. Acaba doğru muydu? Acaba parmak kadar çocuk böyle korkunç bir suç işlemiş olabilir miydi? İyi de, çocuklar kedileri severdi. Acaba bu çocuk kedileri sevmiyor muydu? Bilhassa, televizyonun zamane çocuklarına kötü örnek olduğunu velilere anlatmak için sık sık toplantılar düzenleyen ve çocuğu olsaydı ona asla televizyon seyrettirmeyeceğini her fırsatta dile getiren kara kuru ilkokul müdürü dikkatle süzüyordu çocuğu. En çok “acaba” onun gözlerinde toplanmıştı.

Babaanne, tuzlanmış çağla yeşili evin alt katma gelip biraz soluklanması için zar zor ikna edebildi Kıymet Hanım Teyze'yi. O esnada komşu kadınlar telaştan birbirlerine çarpa çarpa sofrayı hazırladılar. Göz açıp kapayınca kadar, bir genç kız tabakları, yaşça biraz daha büyük bir başkası da çatal-bıçakları masaya dizdi; hemen peşlerinden, ellerinde iki koca tencere taşıyan koca göbekli iki kadın mantıları tabaklara taksim etti; bir adım arkalarından, uzun boylu bir komşu kadın dar ağızlı, uzunca bir kaptan mantıların üzerine bolca sarımsaklı yoğurt döktü ve küçük bir tavayı dikkatlice kavramış ufak tefek bir başka komşu kadın da, bembeyaz mantı öbeklerinin üzerine kızgın yağdan büküm büküm yollar çizdi. Herkes sofraya buyur edildi. Ama kimsede iştah kalmamış gibiydi. Arada, neza-keten mantıların hamurlarını kenarından köşesinden tırtıklayanlar sayılmazsa, kimse tek lokma koymuyordu ağzına. Kıymet Hanım Teyze oturduğu baş köşede dövüne dövüne ağlamayı sürdürüyordu. O ağlarken, ellerinden kolonya düşmeyen birkaç kadın nöbetleşe bileklerini ovmaya çalışıyorlardı. Babaanne ise dalgın gözlerle, heba olan mantılara bakıyordu. Bu gidişle sofraya olduğu gibi kalacak, bunca emeğe yazık olacaktı. Ama birden, hiç beklenmedik bir anda, Kıymet Hanım Teyze ağlamayı kesip önündeki mantıyı kaşıklamaya başladı. Öyle süratli yiyordu ki, odadaki bütün

kadınların ağzı açık kalmıştı. Çatır çutur sesler çıkıyordu. Kıymet Hanım Teyze'nin boşalttığı her tabak derhal dolduruluyor; her yeni mantının üzerine bolca sarımsaklı yoğurt dökülüp kızgın yağ gezdiriliyordu.

O öğleden sonra, odadakilerin şaşkın bakışları altında, Kıymet Hanım Teyze belki on beş tabak mantı yedi. Tencerelerdeki mantılar dibini bulunca, komşu kadınların ısrar üstüne ısrarla kendi tabaklarından aktardığı mantıları da sildi süpürdü. Nihayet geride tek bir mantı karesi bile kalmadığını anladığında, arkasına yaslanıp yanmağız teşekkür etti ve ekledi: “Elsa da sever idi!” Ancak daha cümlesini yeni bitirmişti ki, odadaki bütün kadınlar hep bir ağızdan feryadı bastılar. Kıymet Hanım Teyze'nin ağzı kan içindeydi.

O öğleden sonra Kıymet Hanım Teyze'yi ilk defa yemek yerken görmek çocuğun aklını karıştırmıştı. Anlaşılan Kıymet Hanım Teyze robot filan değildi. O da herkes gibi yemek yiyordu; o da herkes gibi insandı işte.

İyi de, robot olmasa, hiç onca mantıyı çatlamadan yiyebilir miydi?

•

“Senle ben çok iyi arkadaş olacağız. Bilirsin, arkadaşlar her şeyi konuşabilir.”

Doktor genç ve bıyıksızdı. Kalın camlı gözlükleri, maviş gözleri vardı. Çocuk onun ilk hastasıydı.

•

Eşyayla yüklü kamyon mahalleden ayrılırken, şoförün yanında oturan babaanne dönüp, yirmi iki senedir oturduğu tuzlanmış çağla yeşili eve baktı yaşlı gözlerle. Bu sabah son bir kez şansını denemek için üst katın kapısını çalmıştı.

“Kıymet Hanım! Gözünü seveyim çıkarma beni evimden. Bunca senedir kiracınım, ne kusurumu gördün? Bunca zaman komşuluk yapmadık mı? Yüz yüze baktık. Bi kötü günümüz oldu mu, sen söyle. İnan ki gidecek. Haber saldım anasına babasına. Gelip alacaklar. ‘Biliyorsun, ortalık çok karışık. Bir müddet sende kalsın’ dedi oğlum, ses etmedim ben de. ‘Sonra gelir alırsın,’ dedi. Torunumdur dedim, kabul ettim. Hiç görmemiştim bu yaşına kadar. Ne bileyim bu çocuğun böyle iblis olduğunu. Anasına çekmiş zaar. Bilsem ister miydin yanımda? Aman Kıymet Hanım, bu yaştan sonra çıkarma beni evimden. Kuran’a el basayım. Yalanda gidecek!”

Kıymet Hanım Teyze, nuh demiş peygamber dememişti.

Eşyayla yüklü kamyon, şehrin öteki yakasında, beş katlı bir apartmanın önünde durdu. Burada babaannenin kızı oturuyordu; kocası ve üç çocuğuyla birlikte. Babaanne, bu yaştan sonra damadının evinde sığıntı gibi yaşamasına sebep olanlara beddua ede ede çıktı merdivenleri. Çocuk bir adım arkasından geliyordu.

Bu evin bahçesi yoktu. İçi boş saksılarla dolu bir balkonu vardı sadece. Çocuk bir ara balkona çıkıp her bir saksıya birkaç vişne çekirdeği bıraktı. Saksılarda toprak olmadığını biliyordu. Önemi yoktu. Nasıl olsa yakında gidecekti buralardan.

•

“Eğer kötü bir şey olduysa, bunu bana anlatabilirsin.” Sessizlik uzadıkça endişesi artan genç doktor, iki-üç dakikada bir, kaim camlı gözlüklerini çıkartıp yumuşacık bir kadife parçasıyla temizliyordu. Gözlüklerini çıkardığında, burnunun dibini dahi göremeyen maviş gözleri utangaç

bir ışılıya bürünüyordu. Çocuk onun bu hallerini seviyordu. Onu seyretmeyi seviyordu.

“Peki peki tamam,” dedi doktor, kollarını iki yana açıp, pes ettiğini göstererek. “Bari şunu anlat. Babaannenin evinden taşınmadan evvel çatıya çıkmışsın. Herkesi çok meraklandırmışsın” Bana çatıya niye çıktığını anlatmak ister misin?”

•

Çocuk tuzlanmış çağla yeşili eve geldiğinde yaz mevsimi yeni başlıyordu. Babaanne çocuğun bavulunu açıp içindekileri tek tek divanın üzerine dizmişti. Şortlar, çoraplar, donlar, şapkalar çıkmıştı bavuldan. Bir de rengârenk misketler.

“Giyecek başka şeyin yok mu senin?”

O günün akşamı çocuk, babaannenin kendisi için satın aldığı uzun kollu kahverengi elbiseyi giymişti.

“Şimdi biraz kıza benzedin!”

Babaanne bavulu kapatıp dolabın üzerine yerleştirmişti. Bavulun içindeki kıyafetler ne dışarıda giyilmeliydi, ne de içeride. Çocuk, şortlarını dışarıda giymemesi gerektiğini anlamıştı anlamasına da, evin içindeyken kimden sakındığına akıl erdirememişti. Onu kim görecekti ki evde, dört duvar arasında? Babaanne bu soruya o gün cevap vermemişti.

•

“Ne görüyorsun resimde?”

Resimde, üzerinde kestane pişen bir soba, kabarık bir yer yastığı, kırmızı bir yün yumağı vardı.

“Doğru dürüst bakmadın bile,” dedi genç doktor, resmi tekrar çocuğun eline tutuştururken. “Lütfen daha dikkatli bak.”

Resimde, üzerinde kestane pişen sobanın yanında, kabarık yer yastığının üzerinde, kırmızı yün yumağı ile oynayan bir kedi vardı.

“Benim de bir kedim var biliyor musun? Belki bir gün buraya getiririm, seversin. Hu? Kedileri sever misin?”

•

Tıg gibiydi babaanne. Öyle yavaş çiğnerdi ki lokmaları, dişsiz ağzında tel tel çözümlenerek tadını çoktan yitiren yemeğini nihayet yuttuğunda, ne yediğini unutmuş olurdu. Zaten bir önemi de yoktu. Yemek seçmek nankörlüktü. Öyle derdi. Öyle derdi ve zaman zaman, bile bile kötü pişirirdi yemekleri. Bazen hiç tuz serpmez, bazen de acıyı basar ya da gıdım yağ koymazdı. Çocuk her şeyi yemeye alışmalıydı. Tabii, yememeye de.

Sık sık oruç tutardı babaanne. Geçmiş ve gelecek Ramazanların borçları hiç azalmazdı. Böyle günlerde, açıkça söylemese de, çocuğun da onunla birlikte oruç tutmasını beklerdi. Çocuk itiraz etmezdi. Babaannenin yanında ağzına hiçbir şey sürmez, ama dışarı çıkar çıkmaz soluğu arka bahçedeki vişne ağacının yanında alırdı. Ne var ki, bir gün hiç beklemediği bir anda, bu hınzırca oyundan vazgeçmek zorunda kaldı. Çünkü o gün babaanne çocuğun vişne lekeleriyle dolu parmak uçlarını sımsıkı tutup, dosdoğru gözlerinin içine baktı. Nihayet konuştuğunda, nar kabuğu kadar sert, nar kabuğu gibi alacalı dudakları, alaycı bir tebessümle içe doğru kıvrılmıştı.

“Hadi diyelim ki, beni kandırdın. Gizlice vişne yediğini Allah görmez mi sandın?”

•

“İstemiyorsan konuşma. Ama eğer susmaya devam edersen arkadaşım değilsin demektir. Eğer arkadaşım değilsen, artık beni bir daha göremezsin.”

Kalın camlı gözlüklerini çıkartıp temizlemeye koyuldu. Tehdit işe yaramıştı. O ana kadar ağzını bıçak açmayan çocuk, telaşla konuşmaya başladı. Bildiği bütün masalları anlattı doktora. Ardından, başka masallar uydurdu. Kısılan sesine, kuruyan ağzına aldırmadan ve dilinin kanamasından korkmadan konuştu, konuştu, konuştu.

O konuştuğu genç doktorun maviş gözleri bulanıyor, çehresi kararıyordu.

Çocuk babaannenin verdiği paketi açtı. Yeni bir elbise bekliyordu ama bu sefer paketten bir tülbent çıktı. Kenarlarına ufacık deniz kabukları işlenmiş, vişne rengi bir tülbent.

O gün namaz kılmasını öğrendi. Seccadenin üzerinde babaannenin yaptıklarını taklit ederken, deniz kabuklarının seslerini dinledi. Hep bir ağızdan konuşuyordu deniz kabukları. Ne dedikleri anlaşılıyordu. Babaanne seccadesini katlayıp kenara kaldırdığında, çocuk da peşinden şeyimi.

“Ne zaman seyrediyor peki?”

“Senin benim zamanım mı bu?”

Tanrı zamansızdı. Zamanın şekerleme yaptığı saatlerde dahi uyumuyor, insanları seyretmeye devam ediyordu. Çocuk seccadesini katlayıp, babaannenin seccadesinin üzerine koydu.

“Niye seyrediyor peki?”

“Ananda babanda kabahat,” dedi babaanne bıkkın bir sesle. “Bi şey öğretmemişler sana. Kendilerine benzetmek isterler zaar.”

Çocuk söylenenleri duymamış gibiydi. Sanki akli başka yerdeydi. Tam babaanne odadan çıkmak üzereyken, arkasından bağırdı.

“Peki ya gece? Karanlık olunca? Karanlıkta da görebilir mi?”

Babaanne dönüp sanki ilk defa görüyormuşçasına tepeden tırnağa dikkatle süzmüştü çocuğu. İşte o zaman söylemişti o sözü.

“Dilini tutmalı insan. Çok konuşanın dili kanar.”

Babaanne odadan çıktığında, alamadığı cevabın harfleriyle binlerce kelime üşüşmüştü çocuğun zihnine. Anlaşılan gündüzleri ister evin içinde olsun, ister dışında, hareketlerine dikkat etmeli ve devamlı seyredildiğini akimdan çıkarmamalıydı. Ama galiba gece başkaydı. Tanrı galiba geceleri yeryüzünü seyretmiyordu. Gece bu yüzden bu kadar karanlıktı; kömür karasıydı gece. Kömürlük karası...

O günden sonra, geceleri geç yatmaya başladı.

•

"Bugünlerde çok yemek yiyormuşsun. Öyle mi?"

Çocuk candan bir tebessümle başını salladı. Arkadaşını kaybetmek istemediği için arkasına

yaslanıp konuşmaya başladı. Hiç acele etmeden, hiç ara vermeden, tane tane anlattı pencereleri akide şekerinden, kapısı badem ezmesinden, bacası bezeden, çimleri çilekli pudingden, çitleri çifte kavrulmuştan, odaları koz helvadan, çatısı çikolatadan kulübeyi kemirirken, dünyanın en kötü kalpli cadısına esir düşen Hansel ile Gretel'in masalını.

O anlatırken, genç doktor başını ellerinin arasına almış, önüne bakıyordu. Önünde, sehpanın üzerinde, çocuğun yarısını yiyip bıraktığı simit duruyordu.

•

“Kıpırdama,” dedi yabancı adam. “Sakın kıpırdama, olur mu?”

Bunu söylemesine gerek yoktu ki. Çocuk zaten kıpırdamıyordu. Hem de öyle aniden duruvermiş, donakalmış gibi değil, zaten ömründe bir kez olsun hareket etmemişçesine kıpırdamıyor, kıpırdamıyordu. Ters dönmüş su bardağının içinde sırtında bir arı ölüsüyle koşuşturan çalışkan karıncaya benziyordu kıpırtısızlığı; hep aynı başlangıç noktasında, hep aynı çocuksu hayretle bakıyordu dünyanın yuvarlaklığına. Su bardağının da bir dışı vardı elbet. Ama çocuk orada değildi. Kömürlükteydi.

“Aferin,” dedi yabancı adam. “Şimdi bir oyun oynayacağız seninle. Sayı sayma oyunu.”

Yandaki evin arka bahçesinde bir kömürlük vardı; çinko damlı, iki kapılı. Kapılardan biri devamlı kapalıydı, ötekiyse her zaman açık. Kapalı kapının üzerinde kocaman bir kilit asılıydı. Kışlık odun-kömür orada saklanırdı. Açık kapının kilide ihtiyacı yoktu. Hırsızlar boşluğu çalmazdı.

Ufacık bir pencere vardı içeride. Camı kırıktı. Oradan giren güneş ışınları, daha iki adımda takatten düştüğünden, içerisi hep karanlıktı. Cam kırıkları, odun parçaları, kim bilir ne çok aranmış misketler, sararmış gazeteler, topuğu kırılmış, teki kaybolmuş kadın ayakkabısı, lime lime olmuş demlik süzgeci, içinde kesik bir tırnak sıkışmış paslı tırnak makası, jilet kırıkları, karınca duası, parçalanmış bir üzerlikten saçılmış nohutlar, o karanlıkta birbirlerine sokulup, fısır fısır konuşurlardı. Bir de çocuklar uğrardı buraya, saklambaç oynayan çocuklar.

İşin aslı, kömürlük, bütün ebelerin kafasını karıştırırdı. Tahmini en kolay saklanma yeri olduğundan kimse buraya saklanmaz, kimse buraya saklanmadığı için ebe kömürlüğe bakmaya lüzum duymaz ve ebenin kolay kolay bakmadığı her yer gibi, kömürlük de gözde bir saklanma yeri olarak kalırdı.

“Saymasını biliyorsun değil mi?”

Oysa çocuk kömürlüğe zaten rakamlardan kaçarak gelmişti. Ebe yüzünü duvara döner dönmez, öteki çocuklarla birlikte ok gibi fırlamıştı. Kısa bir tereddütten sonra, bahçe duvarını aşır Kırmızı Caka'nın ardına saklanmaya karar vermişti. O esnada ebe, en cırtlak sesiyle “biiir!” diye bağırmişti. Kırmızı Caka, Kıymet Hanım Teyze'nin büyük oğlu Abdullah'ın yeni arabasıydı. Abdullah, burnu bile kanamadan atlattığı kazalarda gıcır gıcır arabaları hurdaya çevirdikten sonra, gözyaşları içinde kendini yerden yere atarak, bundan böyle içkinin damlasını dahi ağzına koymayacağına dair mahalleli huzurunda Kuran'a el basar; birkaç gün yeminine sadık kalmayı başarıp önüne gelene artık yepyeni bir adam olduğunu anlatır; derken, hep söylediği üzere kalbi temiz, çevresi habis olduğundan kötü arkadaşlarının kötü emellerine kurban gider; çok geçmeden verdiği bütün sözleri, döktüğü bütün gözyaşlarını unutmuş vaziyette gıcır gıcır bir arabayla arz-ı endam eder; mahallenin delikanlılarını yeni arabasıyla dolaştırırken, okuyup adam olmaları, büyüklerinin sözünden çıkmamaları için hepsine bol bol nasihat verir; aynı günün akşamına, nasihatlerine meyhanede devam eder; gece

biterken, en iyi ihtimalle bir ağaca tosladığı yeni arabasının parçaları başında salya sümük ağlayıp tövbe üstüne tövbe ediyor olurdu. Kıymet Hanım Teyze'nin oğullarına zırnık koklatmadığı gayet iyi bilindiğinden, Abdullah'ın bunca parayı nereden bulduğu hususunda rivayet muhtelifti. Arabaları çaldığına inananlar çoğunlukta; çalıp da boyattığına. Hep aynı renge: Cart kırmızıya.

Kırmızı Caka, bir Mercedes'ti. Boya yetmemiş olmalıydı ki, ön kapağında dalga dalga açıklıklar vardı. Abdullah bu arabayı getirip tuzlanmış çağla yeşili evin önüne park ettikten hemen sonra nedense ortadan kaybolduğu için, yaklaşık iki aydır Kırmızı Caka, başka hiçbir cart kırmızı arabaya nasip olmayan bir huzurla tatlı tatlı uyukluyordu mahallenin ortasında.

Ebe "İkiiii!" diye bağırmıştı. Tam o esnada, kömürlüğün önünden geçiyordu çocuk. Birden, Kırmızı Caka çok uzak görünmüştü gözüne. Fikrini değiştirmişti. Hızla kömürlüğe dalıp kapıyı arkasından kapatmıştı.

İçeride bir başkası daha vardı. Oyun dışı biri.

İçeride bir adam vardı. Yabancıydı. Camı kırık pencerenin altında, güneş ışınlarının takatten kesildiği yerde öylece duruyordu. Yüzünün yarısı aydınlıkta, yarısı karanlıktaydı. Sırtını duvara dayamış, başını ellerinin arasına almıştı. Oldukça endişeli görünüyordu.

Belki de ağlıyordu. Üstü başı düzgündü. Ayakkabıları, kömürlüğün kirine tozuna bulaşmış olmalarına rağmen pırıl pırıl parlıyordu. Belli ki adam çingene değildi. Çocuk, çingenelerden uzak durması gerektiğini biliyordu. Çingenelerin ayakkabıları böyle olmazdı.

Bu adam bir yabancı. (Kimin nesi acaba?) Yabancılardan uzak durmalı. (Ne kadar da mutsuz görünüyor!) En iyisi birilerine haber vermeli. (Burada ne arıyor?) Hemen şimdi kömürlükten çıkmalı. (Çıkar çıkmaz ebe sobeler!) İçeride yabancı bir adam var. (Dışarıda ebe var!)

Çocuk çıt çıkarmamaya gayret ederek, kapıya yakın bir yere oturdu. Gözlerini adamdan ayıramıyordu. Dışarıda ebe, sobelediği çocukların dinmeyen itirazlarına küfürlerle karşılık veriyordu. Ebenin ağzı öyle bozuktu ki, sobelenen çocuklardan birinin annesi dayanamayıp sokağa fırlamış, ebeyi akşama babasına şikayet edeceğini söylemek için çocukların kavgasına karışmıştı. Bu hengâmenin ortasında, belli belirsiz tıptırtılar duyuluyordu kömürlükte. Sanki birisi dikkatli adımlarla çinko damın üzerinde yürüyordu; birisi... ya da bir kedi...

Bir müddet sonra, yabancı adam yavaş yavaş doğruldu. O kadar ağır hareket ediyordu ki, insan onun canlı olup olmadığından şüphe duyabilirdi. Belki de bu yolunu şaşırılmış adam, patronlu kadın dergilerine baka baka dikilmiş bir kuklaydı. Kumaş yetmemiş olacak ki, dar geliyordu ceketi. Çocuğun, gördüklerini sakladığı çekmecede böyle bir kukla vardı. Lunaparkta gördüğü bir kukla. Sarı saçlı boyalı dudaklı oyuncak bebeklerin, taklalar atan elektrikli arabaların, rengârenk topaçların, fosforlu yoyoların, kuyruklu uçurtmaların, tek bir parçası eksilince artık işe yaramayan yapbozların arasında ipliklerini sarkıtmış, sabırla bekleyen bir kukla. Üç top vermişlerdi eline. Topları atıp da düşürebildiği takdirde, kukla onun olacaktı. Düşürememişti.

Adamın gözleri o kuklanın gözlerinden çok daha güzeldi, zeytin yeşili. Hiç kıl yoktu yüzünde, belki de köseydi. Çocuk hiç kıpırdamadan, gözleri adamda, kulağı sokaktaki çocukların kavgasında öylece oturuyordu. Dışarıda ebe döne dolaşa hep aynı küfürleri basıyor; hep aynı yerlere saklanan çocuklar hep aynı yerlerde sobelenip, hep aynı biçimde mızıkçılık yapıyorlardı. Artık sesi duyulmadığına göre, ebeyi paylaşmak için sokağa fırlayan kadın da evine dönmüş olmalıydı. Belli ki oyun sona eriyordu. Bu gidişle çok yakında çanak çömlek patlayacaktı. Birazdan dışarı çıkmalıydı.

“Benimle bir oyun oynar mısın? Sayı saymaca oyunu. Oynamak ister misin?”

Tıpkı gözleri gibi sesi de güzeldi.

“Şimdi seninle üçe kadar sayacağız,” diye fısıldadı. “Sayı saymasını biliyorsun değil mi? Ne dersin, sayalım mı?” Çocuk tabii ki saymayı biliyordu; kısa bir tereddüitten sonra başını salladı. O zaman adam çocuğun yanağını okşadı. Elleri güzeldi, tıpkı gözleri ve sesi gibi.

“Aferin! Ben ‘bir’ dediğimde gözünü yumacaksın. ‘İki’ dediğimde açacaksın. Ben ‘üç’ demeden oyun bitmez. ‘Üç’ demeden kömürlükten çıkmak yok. Anlaştık mı?”

Dışarıda, çocuklar ona sesleniyordu. Aynı oyun yeniden başlayacak, başka biri ebe olacaktı. İsmi onu çağırıyordu. Çıkmalıydı.

“Biiir!” dedi adam. “Yum gözünü!”

Çocuk gözünü yumar yummaz karanlıkta kalmıştı. Dosdoğru karanlığın içine baktı ve orada rakamlardan Bir’i gördü. Alelade bir rakam değildi Bir. Fevkaladeydi. Gebe kadınlara benziyordu; sadece zaman meselesiydi tekliği. Yakında bir başka can çıkartacaktı canından ve onun neye benzediğini bilememenin endişesi daha şimdiden okunuyordu yüzünden. Çocuk, Bir’e bakınca korkuya kapıldı. Şimdi hemen, bir saniye daha beklemeden, aldığı karara gecikmeden, Bir’in doğum vakti gelmeden kaçmalıydı buradan. Kaçmak için evvela gözlerini açmalıydı ama ne yazık ki gözleri Bir’de takılı kalmıştı.

Eliyle elbisesini yokladı. Babaannenin aldığı elbise üzerinde olduğu için, hiç tanımadığı bu yabancı adamın karşısında çıplak kalmadığı için büyük bir rahatlama duydu.

Kömürlüğün her tarafı kırık camlarla doluydu. Elbisesiz kaldığında cam parçalarının vücudunu kesmesinden korkuyordu. Ama en çok dikiş iğnelerinden korkuyordu. Babaanne onların yürüyebildiğini söylüyordu. Bir dikiş iğnesi, hırt diye insanın etine batar, sonra da damarlardan yürüye yürüye gidip kalbi delerdi.

“İkiii!” dedi adam. “Aç gözünü!”

Çocuk gözünü açar açmaz aydınlıkta kalmıştı. Dosdoğru aydınlığın içine baktı ve orada rakamlardan İki’yi gördü. Alelade bir rakam değildi İki. Fevkaladeydi. Tali bir yola benziyordu; anayolun güzergâhından çekip koparmıştı kendini. Başladığı yeri görmek kolay, sapağı aşikârdı, ama menzili meçhul, nereye vardığını kestirmek ise imkânsızdı. Çocuk İki’ye bakınca dehşete kapıldı. Şimdi hemen, bir saniye daha beklemeden, aldığı karara gecikmeden, İki’nin nereye vardığını görmeden kaçmalıydı buradan. Üstelik artık gözleri kapalı da değildi ama ne yazık ki gözleri İki’de takılı kalmıştı. Ve İki’nin olduğu yerde, hep bir başkası vardı.

Başkası, pembe bir et parçasıydı. Etrafi kıvrır kıvrır, siyah siyah kıllarla kaplıydı. Kılların ortasından, susamış bir hayvanın dili gibi aşağı sarkmıştı. Et parçası seyredilmekten hoşlanıyor olmalıydı ki, çocuk ona baktıkça, o da vakur bir edayla başını kaldırıyor. Yavaş yavaş değişiyordu. Büyüyor, genişliyor, koyulaşıyordu. Palazlanıyordu; damar damar. Kıymet Hanım Teyze’nin bacaklarındaki eflatun kabloları zerre kadar benzemiyordu bu damarlar.

Çocuk, onun böyle büyümeye devam ettiği takdirde yakında kömürlüğe sığmayacağını düşünmeye başlamıştı ki, et parçası pattadak durdu. Durdu ve beklemeye koyuldu. Dışarıda saklambaç oynayanlar da durmuş olmalıydı ki, çıt çıkmıyor, yaprak kıpırdamıyordu. Çocuk, bu ölgünlüğün derinlerinde bir yerlerde, bir çift gözbebeğinin olan biten her şeyi izlediğini hissediyordu.

Ne kendisine, ne de yabancı adama ait olan; ne uzak, ne yakın... Bir başka yerden bakan. Seyrediliyordu; kim ya da ne olduğunu bilemediği bir canlı tarafından. Üzerindeki gözlerin kaynağını bulmak isterdi istemesine de, oyunbozanlık edemiyor, bakışlarını et parçasından ayıramıyordu.

Tam o esnada adam yaklaşmaya başladı. Çocuksa kendi kendine, korkacak bir şey olmadığını söylüyordu. Nasıl olsa, bir sonraki rakam Üç'tü. Ve Üç hep İki'den sonra geldiğine göre, yakınlarda bir yerlerde olmalıydı. Çünkü o hiç gecikmezdi. Hattâ öyle çabuk gelirdi ki, ebe İki'deyken hâlâ saklanmayı başaramayan, Üç'te muhtemelen açıkta kalmış olurdu. Demek ki az kalmıştı bu tatsız tuzsuz oyunun sona ermesine. Nihayet çıkıp gidebilecekti Üç dendiğinde. Kömürlükten çıkacak ve bir daha adımını atmayacaktı buraya. Bir daha asla oyun oynamayacaktı kömürlükteki yabancılarla. Çoktan pişman olmuştu olmasına da, azat edilmek için Üç'ü bekliyordu. Azıcık daha... Kurtulacaktı biraz sonra.

Oysa Üç'ten evvel, et parçası geldi. Geldi ve ağızdan içeri girdi. Ağızda adım adım ilerledi. Çocuk donakalmıştı. Adamsa durmadan hırılıyordu. Hırılıtlar çocuğa Elsa'yı hatırlatmıştı. Gıdısı okşandığında, Elsa da aynen böyle sesler çıkartırdı. Ama giderek hızlanıyordu hırılıtlar. Çocuk şimdi de, karşı evde oturan emekli tarih öğretmenini hatırlamıştı. Emekli öğretmen astım hastasıydı. Ne vakit merdiven çıkırsa, o da aynen böyle hırlardı. Ama daha, daha da hızlanıyordu hırılıtlar. Bir müddet sonra, hırılıtlar öyle hızlanmış, öyle çoğalmışlardı ki, çocuk artık onları neye benzetebileceğim kestiremiyordu. Pembe et parçası bir ileri, bir geri gidip geliyordu ağızının içinde, ama çocuk artık onu görmüyordu. Artık hiçbir şey görmüyordu. Gözlerinin açık mı kapalı mı olduğunu bile bilmiyordu. Midesi bulanıyordu.

Derken, tam da midesi isyan bayrağını çekmişken ve ümidi kesilmek üzereyken; tam da az evvelki kıpırtısızlığına inat inatla hızlanmışken kâinat ve adamın hırılıtları boğuk iniltilere dönüşmüşken; miadını doldurdu bir rakam ve miadını dolduran her rakam gibi, o da bir sonraki rakama öykündü. İki, sona ermişti.

Et parçası ağızdan çıktı. Geride bıraktığı boşluğa tuhaf bir sıvı aktı. Yapış yapıştı. Tadı berbattı. Çocuk daha fazla dayanamayıp midesine kapıyı açtı. Kusmaya başladı. Et parçasının ağızına kustuğunu, o da dışarı kustu.

Artık acı sudan başka bir şey kusamadığını anladığında, ağlamamak için kendini zor tutarak başını kaldırdı. Dosdoğru yokluğun içine baktı ve Üç'ün yokluğunun, hem Bir'den hem İki'den ve hattâ Üç'ün kendisinden bile beter olduğunu gördü. Çünkü adam gitmişti.

Gitmişti.

“Üç” demeden gitmişti.

Komşunun arka bahçesinde bir kömürlük vardı; çinko damlı, iki kapılı. İçinde bir çocuk mahsur kaldı.

Gözlerini yumsa da, açsa da fark etmiyordu artık. Gözlerini yumsa da, açsa da gördüğü tek şey kömürlük karasıydı. Herkes, her şey, aynı kör renge boyanmıştı. Kustuğu beyazlık, yediği vişneler Kıymet Hanım Teyze'nin bacaklarındaki damarlar, hattâ Abdullah'ın Kırmızı Caka'sı bile, kömürlük karasıydı.

“Hâlâ masal anlatmaktan bıkmadın mı? Çünkü ben bıktım. Anlıyor musun?”

Genç doktor sinirli sinirli dolaşıyordu. Nihayet yorulup, çocuğun karşısındaki koltuğa atarken

kendini, “Artık yeter!” diye inledi. Aynı anda bir çatırtı duyuldu. Kırılan kalp sesini andıran bir çatırtı. Doktor telaşla ayağa fırladı; dönüp, az evvel oturduğu yere baktı. Gözlüklerinin üzerine oturmuştu.

Kömürlük karası bir gölde yüzüyordu. Ilıktı göl. Üşümüyordu. Daha önce değil göl, su birikintisi bile yoktu burada. Demek ki, gölü kendi yaratmıştı. Bu da demekti ki, gölü gözyaşlarıyla yaratmıştı. “Meğer ne çok ağlamışım,” diye mırıldandı. Bu kadar çok ağlamış olduğu için büyük bir rahatlama duydu. Belki de biraz daha ağlamayı başarırca, gözyaşları her tarafı kaplayacak, kömürlüğün kapısı kendiliğinden aralanacaktı. İşte o zaman, hiçbir şey için kaygılanmadan, çıkışa doğru kulaç atacak, buradan kurtulacaktı. Ve kimse kalkıp da onu, “Üç”ü beklememekle suçlayamayacaktı.

Tam kendini gölün akışına bırakacaktı ki, suratı asdı burnundan gelen bir ihbar üzerine. Koklayınca anladı ki, göl zannettiği bir çiş birikintisiymiş. Meğer altına işemiş. Telaşla ellerini gözlerinde gezdirdi. Kupkuruydu işte. Ağlamamıştı, hem de hiç. Hiç ağlamamış olduğu için derin bir utanç duydu. Keskin bir acı saplandı midesine. İki büklüm kıvrılırken, gözetlendiği hissine kapıldı bir kez daha. Ama bu sefer, üzerindeki gözlerin kaynağını bulmaya kararlıydı. Buldu da. Tam karşısında duruyordu: Elsa!

Elsa, kömürlüğün camı kırık penceresinde oturmuş, sabit gözlerle çocuğu izlemekteydi. Gözlerinin çiğ yeşili küstah; küstahlığın gözleri çiğ yeşildi. Dünya kuruldu kurulalı oradaydı sanki; keşfetmediği tek bir sır, kaydetmediği tek bir günah kalmamıştı. Kömürlükte olan biten her şeyin şahidiydi. Çocuk, sinirden zangır zangır titreyerek ayağa kalktı. Yerde bulduğu kömür parçasını kaptığı gibi kediye fırlattı. Iskaladı.

Öfkeyle baktı Elsa'nın arkasından. Artık kömürlükte durmanın anlamı kalmamıştı. O orada, kendi rızasıyla kötülüğe dahil olduğunu, buna rağmen bir damla gözyaşı bile dökmediğini, yaptığı tek şeyin altına işemek olduğunu bilmenin utancıyla boş yere “Üç”ün gelmesini bekleyedursun, başından beri eksiksiz noksansız her şeyi gören gözler, gördüklerini hafızalarına kaydetmişti çoktan.

Elsa her şeyi görmüştü; görmemesi gereken her şeyi.

Oysa insan bir kabahat işlemişse, buna şahit olanlarla aynı yerde barınamaz artık. Göz göze gelemez şahitler ile kabahatlılar. Kendileri unutmak istese bile olanları, birbirlerinin gözlerinde tazelenir hafızaları.

En iyisi bir an evvel gitmekti; tıpkı dallarını terk eden vişneler gibi. Kocamandı dünya. Kocaman olmalıydı. Doğuda ya da batıda, yeterince uzakta, ne Elsa'nın göreceği, ne de Elsa'yı göreceği bir yer olmalıydı muhakkak.

Terk etmek istediği ev, tuzlanmış çağla yeşiliydi.

Tuzlanmış çağla yeşili ev, babaannenin eviydi.

•

“Şimdi senden bu resmi boyamanı istiyorum. İstedığın rengi kullanabilirsin. Ama bütün resmi boyamalısın. Boyanmadık tek bir yer bile kalmamalı. Hadi bakalım!”

Sehpanın üzerinde bir kutu pastel boya duruyordu. Çocuk şöyle bir baktı boyalara. Her renk, başka bir yiyeceği getiriyordu akıma. Boyalara baktıkça acıkıyordu. Ama bundan, dikkatle kendisini süzen doktora bahsetmedi.

Resimde bir aile vardı. Baba koltuktaydı; bacak bacak üstüne atmış gazete okuyordu. Anne ayaktaydı; ütü masasında ütü yapıyordu. Anneanne kanapedeydi; gözlüklerini takmış örgü örüyordu. Biri kız biri erkek iki küçük çocuk halının üzerindeydi; oyuncaklarını saçmış, oyun oynuyorlardı.

Çocuk, babanın terliklerinden annenin ütüsüne, anneannenin yün yumağından çocukların oyuncaklarına kadar resimdeki her şeyi tek tek boyadı. Terlikleri ıspanak yeşiline, ütüyü sumuhallebisi beyazına, yün yumağını elma şekeri kırmızısına, oyuncakları yumurta sarısına boyadı.

“Peki ya uçan balon?” dedi genç doktor. “Onu niye boyamadın?”

Çocuk afalladı. Resimde uçan balon filan yoktu. Bir evin içi gösteriliyordu sadece. Ama eğilip dikkatlice bakınca doktorun haklı olduğunu anladı. Ailenin oturduğu odanın penceresinden minnacık bir gökyüzü görülüyordu. Orada, bulutların arasında bir uçan balon vardı. Çocuk, bir yandan renk seçmeye çalışırken, bir yandan da uçup kaçmasın diye parmağıyla uçan balonun üzerine bastırdı. Aynı anda genç doktor eğilip çocuğun parmağına baktı. Etleri koparılmış, şeytan tırnakları yolunmuş parmak, görüldüğünü anlayınca korkuya kapıldı. Telaşla boyaların arasına saklandı.

•

Çocuğun yüzü sapsarı kesilmişti. Bunu daha önce nasıl düşünememişti ki? Sitem dolu gözlerle yukarı baktı. Kömürlüğün tavanında, daha önce farkına varmadığı kırık bir ampul asılıydı. Ne bu örümcek ağlarıyla dolu tavan, ne de üzerindeki çinko dam, Elsa'nın gördüklerini, Tanrı'dan saklayabilirdi.

Dimdik bir yokuş vardı cehennemde. Günahkârlar, çırılçıplak soyunup, günahlarıyla dolu küfelerini sırtladıktan sonra yokuşu tırmanmaya başladılar. Küfeler ağıt, yokuş dik, yerler kaygandı. Hepsi kan ter içinde kalırdı. Ayakları kayardı. Gerisin geri yuvarlanırlardı. Küfelerindeki günahlar yerlere saçılırdı. Ama her günah kime ait olduğunu bilir, gidip kendi sahibinin ayağına yapışırdı. Yukarılara doğru daha da kayganlaşırdı yokuş. Ta aşağıda, yokuşun dibinde, cehennem ateşinin kazanları sıralanmıştı. Günahkârlar, alevlerden kaçmak için yeniden yokuşu tırmanmaya başladılar. Ama yokuş silme buzdu; aşağısı ise safi ateş. Öyle diyordu babaanne. Öyle diyor ve ne zaman yokuş çıkmak zorunda kalsa, önceden durup, aşağı kaymamak için dualar okuyordu. Öyle diyor ve çocuğa yokuşlardan uzak durmasını tembihliyordu. Yokuşlar cehenneme açılıyordu. Cehennem, ismi kadar korkunçtu.

Korku dolu gözlerle kömürlüğün tavanına baktı. Medet umabileceği tek şey geceydi. Çünkü eğer geceyse, eğer yeterince karanlıksa, yani eğer yeterince kömürlük karasıysa bu kömürlük... Tanrı bir şey görmemiş olabilirdi. Ve eğer Tanrı tarafından görülmemişse, yokuşlardan aşağı yuvarlanmaz, cehennemi boylamazdı.

Ümit dolu gözlerle kömürlüğün tavanına baktı. Madem ki ampul kırık, kömürlük karanlıktı, geceden ne farkı vardı ki? Aklı karışmıştı. Keşke bulutların üzerine çıkmanın bir yolunu bulup, Tanrı'ya kömürlükte olanları görüp görmediğini sorabilseydi. Keşke Tanrı tarafından görülüp görülmediğini bilebilseydi.

•

Mutfağın arka kapısından eve girerken, babaannenin sesini işitti. Onu arıyorlardı; bahçede, sokaklarda, konu komşuda, Kırmızı Caka'nın altında, Uzak Kasap'ın önünde, yukarı mahallede... Belli ki saklambaç biteli çok olmuş, yokluğu herkesi telaşlandırmıştı. Şimdi çoluk çocuk, konu komşu herkes onu arıyordu.

Banyoya gitti. Ağzını çalkaladı. Üstündeki elbiseyi çıkardı. Ağzını çalkaladı. Lifi köpürttü. Ağzını çalkaladı. Lifi çalkaladı. Saçlarını şampuanladı. Ağzını çalkaladı. Saçlarını duruladı. Ağzını çalkaladı. Havluyla kurulandı. Ağzını çalkaladı. Saçlarını taradı. Ağzını çalkaladı. Temiz iç çamaşırları giydi. Ağzını çalkaladı. Dolabın üstünden bavulunu indirdi. Ağzını çalkaladı. Bavuldan en sevdiği şortunu çıkardı. Ağzını çalkaladı. Şortun üstüne bir de tişört uydurdu. Ağzını çalkaladı. Şapkalarından birini taktı. Ağzını çalkaladı. Yanma bir tane un kurabiyesi aldı. Ağzını çalkaladı. Artık yola çıkmaya hazırdı. Ağzını çalkaladı. Dış kapıyı açtı. Babaanne karşısındaydı.

Babaanne, saatlerdir bütün mahallede fellik fellik aradığı ve kaybolduğu takdirde ana babasına nasıl hesap vereceğini kestiremediği çocuğu karşısında görünce, sınırlarına hâkim olamadı. Okkalı bir tokat attı. Çocuk, düştüğü yerden kalktı. Elinden fırlayan un kurabiyesinin üzerine bastı. Banyoya gitti. Ağzını çalkaladı.

•

“Böyle yemek yemeye devam edersen ileride şişko bir kadın olacaksın. O zaman da kimse seni beğenmeyecek. Biliyorsun değil mi? Herkesin sana şişko demesini mi istiyorsun?”

Doktor gözlüklerini kırdığından beri, maviş gözlerini kısarak, kırıştırtarak bakıyordu çocuğa. Çocuk da saklı bir tebessümle bakıyordu ona.

•

Ağzını çalkaladı. Salona girdi.

Salona girdiğinde, mahallenin bütün kadınları oradaydı.

Genç yaşlı bütün kadınlar, ayakta durmak ayıpmışçasına koltuklara, sandalyelere, minderlere tıkiş tıkiş, kucak kucağa oturmuş; tanımadıkları bir ölünün, tatmadıkları bir ölümün yasını tutarcasına endişeyle birbirlerine sokulmuş, bekliyorlardı. Çocuk salonun tam ortasında durup dikkatle baktı kadınlara. Çuval çuval patates, teneke teneke yağ, petek petek bal, fiçı fiçı turşu, kelle kelle şeker, hevenk hevenk soğan, küfe küfe meyve, paket paket bisküvi, kalıp kalıp peynir, kutu kutu çikolata, kavanoz kavanoz şokella gördü onlara bakınca. Acıktı; hem de çok.

O kadar acıktı ki, tahammül edemediği insanların tahammül edemediği bakışlarını tırtıkladıktan sonra, muşamba masa örtüsünün üzerindeki üzüm salkımlarını dişlemeye başladı. O kadar acıktı ki, kan toplayan tırnak gibi morarıp üzerine abanan ölü ağırlığı yemeye koyuldu açlığı. Gene de ağzındaki berbat taddan kurtulamıyordu. Acilen başka şeyler yemeliydi.

Babaanne telaşlandı. Henüz yemek yapmamıştı. Oysa yedikleri dışının kovuğunu bile doldurmayan açlık şimdide fersiz gözlerini evin duvarlarına dikmişti. Madem ki tuzlanmış çağla yeşiliydi ev, tadı da güzel olabilirdi. Neyse ki, açlığın duvarlara dadanmasına ramak kala, komşu kadınlardan biri bir koşu evine gidip koca bir tencere yemekle döndü. Çocuk, tabağına konan yemeğin tadına bakar bakmaz irkildi. Komşu kadmm pilavının tuzu da, yağı da haddinden fazlaydı.

Televizyonda Tom ve Jerry vardı, tencerede pirinç pilavı.

(Jerry çok acıkmıştı) Çok acıkmıştı. (Süt dolu kâseyi gözüne kestirdi) Tencereyi önüne çekti. (Ama kâsenin yanında Tom uyuyordu) Kapağı kaldırdı. (Tom’un gözleri aralandı) Tencere ağzına kadar doluydu. (Jerry son anda kedinin pençesinden kurtuldu)

“Bi tabak daha alabilir miyim?”

“Tabii yavrum. Sevdiğin mi pilavımı?”

(Jerry kılık deęiřtirdi) Kadınlardan biri bir sūrahi ayran getirdi. (Diři kedi kılıđına girdi) Ayran kōpük kōpük kabarmıřtı. (Sūt dolu kâse sadece bir adım ötedeydi) Sūrahiyi önüne çekti. (Tom, kâsenin başında nöbet tutuyordu) Kadınlar göz ucuyla onu izliyordu. (Sūt bembeyazdı) Ayran bembeyazdı. (Tom pek nazikti) Herkes pek nazikti. (Diři kedi kılıđındaki Jerry kâsedeki sūtü bir dikiřte içti) Bir sūrahi ayranı bir dikiřte içti. (Tom diři kediye âřık olmuřtu) Kadınlar afallamıřtı.

“Bi tabak daha alabilir miyim?”

(Jerry'nin kostümünden bir iplik sarkmıştı) Sanki bu sefer tabağına daha az pilav koymuşlardı. (Kostüm hızla sōkölüyordu) Hızla yiyordu. (Tom kandırıldığını anladı) Tabak çarçabuk bitti. (Hırlayarak, hâlâ kendini dişi kedi zanneden Jerry'nin üzerine atıldı) Elini tencereye daldırdı. (Jerry son anda kaçmayı başardı) Pirinç taneleri bir yere kaçamadı. (Jerry önde, Tom arkada koşturmaca başladı) Mıncıklaya mıncıklaya ezdiği pirinçleri, avuç avuç yemeye başladı. (Kedi de fare de nefes nefese kalmıştı) Soluğu tıkanmıştı. (Gene de dinmiyordu kovalamaca) Yedikçe acıkıyordu.

(Jerry kaçarken sūt dolu kazanın içine düştü) Tencerenin içine eğilmişti. (Bođulmamak için, içine battığı sūtü içmeye başladı) Avuç avuç yiyordu. (Bütün sūtü içen Jerry o kadar şişmiş, o kadar şişmişti ki, ağzından hava kabarcıkları çıkıyordu) Midesi ağrımaya başlamıştı. (Jerry balon olup yükselmeye başladı) Ağırlaşmıştı. (Tom son anda fareyi kuyruğundan yakaladı) Gene de bırakmadı yemeyi. (İkisi birlikte gökyüzüne yükselmeye başladı) Artık tencerenin dibi görünüyordu. (Gökyüzünde bembeyaz bulutlar vardı) Dip kapkaraydı.

•

“Bakalım yeni gözlüklerimi beğenecek misin? Karım seçti.”

Genç doktor yeni gözlüklerini takıp gülümsedi. Yeni gözlükler koyu camlı, kemik çerçevesi ve dikdörtgendir. Bunları taktığında maviş gözleri görölmüyordu. Çocuğun surati asıldı. Doktor ona bakarken gözlerini görememek kötüydü. Göremediği gözlerle konuşmak istemezdi. Bir şey söylemedi.

Bir daha hiçbir şey söylemedi.

•

Mide bir masal diyarıdır. Kırk gün kırk gece boyunca dolup taşan ziyafet sofralarında som altından kadehlerle kuř sūtü ve devasa kazanlarla çorba dağıtılan, ırmaklarından semavi şaraplar akan, şelalelerinde ölümsüzlük iksiri çağlayan, dağlarının doruklarından sıhhat balı damlayan bir ebedi saadet diyarı. Kimsenin açlık nedir bilmediği, semirmiş tokluklar diyarı. Ve bunun ne kadar hoř olabileceğini anlamak için, mamasından aldığı her kaşıkta gülücükler dağıtan gürbüz bir bebeğin mutluluğunu görmek yeter.

Mide bir masal diyarıdır. Her kırkınıcı günün sonunda kırkınıcı kapıdan çıkıveren ejderhanın ağzından pūskürttüđu ateşle kül edip, ambarlarında tek bir buğday tanesi, sarnıçlarında tek bir su damlası bile bırakmadığı; yedişer senelik kuraklıkların bereketini kuruttuğu ve kara ormanlarında kötü kalpli büyücülerin kazan kazan maraz kaydattığı bir ezeli lanet diyarı. Kimsenin doymak nedir bilmediği, kemirgen açlıklar diyarı. Ve bunun ne kadar korkunç olabileceğini anlamak için, ölüm döşeğinde yediğini kusan yaşlı ve hasta bir adamın ıstırabını görmek yeter.

Mide bir masal diyarıdır.

Ve her masal diyarı gibi, arka bahçesinde sırlanır.

•

“Haftalardır bana hiçbir şey anlatmıyorsun. Eskiden masallar anlatırdın, artık onları da anlatmıyorsun. Ben... belki de benim tecrübesizliğim... bilemiyorum... Belki benden daha deneyimli bir hekim... yani artık bundan sonra...”

O günden sonra çocuk ve genç doktor birbirlerini görmediler.

Çocukluğun arka bahçesi vişne ekşisi tadındadır.

Hatırlamak, bayramlık elbiselerde leke bırakır.

Oysa her şeyi unutmak kabildir. İyidir unutmak, göz temizliğidir. İnsan unuttunca ve unuttukça, bir kedi gibi kendi kabahatinin üzerini örtebilir. Yeter ki hafıza üşüsün. Ne zaman mevsimlerden kış, olanca beyazlığına rağmen kara diye anılacak kadar zorlu geçse, yakacak bulmak için kömürlüğe inmek gerekir. Kömürlüğün çıraları, odunları ve kömürleri, hatıralardan mürekkeptir. Kolay tutuşur hatıra çıraları; onlar tutuştukça, hafızanın kimbilir hangi vakitte, kimbilir nerede donakalmış damarlarına kan yürür. Çıralardan çıkan kesif duman göz yaşartır gerçi, ama iyidir ağlamak. Ağladıkça temizlenir gözbebeği, arınır. Ağladıkça, kireç, katran ve balçık; çah çırpı, börtü böcek ve toz toprak akıtır. Akıttığı kömür tozları, savatlanmış yollar çizer gümüşî teninin üzerinde. Geceyi andırır. Ve ne büyük bir tesellidir gece, nasıl da güzeldir. Güzelliğini nakşeder karanlığa, tıpkı bir simkeş gibi sırma tellerini çeke çeke.

Çocukluğun arka bahçesi vişne ekşisi tadındadır.

Tadına bakanın dişleri kamaşır.

Oysa her şeyi unutmak kabil değildir. Göz dedikleri şu hayatta teknil gördüklerini unutmayı becerebilir de, görüldüğünü bir türlü çıkaramaz aklıdan. Şahitler olmasa geçmişini unutabilir insan.

Şahitler varsa iş değişir. Çünkü onların her bakışı bir itham, varlıkları unutmaya engeldir.

Bu yüzden işte, bir türlü sayamıyordu birden üçe. Bir'i bir kenara kaldırmıştı, İki'yi bir kenara. Ha bire savruluyordu ikisinin arasında; eksiliyordu, toplamlarına varamadıkça.

yürüyen merdiven

Esmahan Aykol

Ö'ye

Birinci Gün

“Aslında bir planım var;” dedi. Para meselelerini konuşuyorlardı.

“Cukka bulmak için,” diye ekledi. Lahana dolmasının yanında verdikleri küçük havuçlarla oynuyordu Till o sırada. Neslihan'ın bu havuçları yiyip yemeyeceğini düşündü.

“Bu havuçları nasıl böyle küçültüyorlar? Gen teknolojisi ile mi dersin?”

Formika kaplı eflatun masanın üzerinden uzandı Harry.

“Bir planım var dedim sana.” Yo, bağırılmamıştı. Tam aksine, fısıldıyordu hattâ.

“Eee?”

Harry yanıt vermedi.

Hiçbir şey olmamış gibi konuşmayı sürdürdü Till:

“Domuz eti yersen benimle öpüşmeyeceğini söyledi Nesli. Müslüman ya, günah ya domuz eti yemek Müslümanlarda; yiyen biriyle öpüşmek de günah olurmuş.” Nefesini burnuna doğru üfledi.

“Domuz mu kokuyorum şimdi? Anlar mı dersin domuz kıyması yediğimi? Bu dolmanın içindeki domuz kıymasıdır, değil mi?”

Yanıdaki sandalyede duran sırt çantasını eline aldı Harry:.

“Git lan. Domuzuna da sokayım sana da.”

“Adileşme.” Kolunu havaya kaldırdı. Bir an kolu havada, durdu. Ağzını büzerek, “İyi. Anlat bakalım ne planın varmış?” dedi.

“Seninle iş miş yapılmaz.” Tepsisini aldı, yemekhane çıkışına doğru yürüdü Harry.

İkinci Gün

Klasik. Çalan telefonun sesiyle uyandı Till. Saate bakmadan açmadı telefonu. Dijitaldi saat. 12:42'yi gösteriyordu dakikası dakikasına.

Neslihan'ın cıvıl cıvıl sesini duydu telefonda.

“Kuşum, sana da numara aldım. Tusma'dayım,” dedi.

Tusma, üniversitede öğrencilere iş bulan merkezin adıydı.

“Uyanır uyanmaz sigara mı yaktın?” dedi Nesli.

Çakmağın sesini duymuştu.

“Ha!?” diye bir ses çıkardı.

“Gelemem kuşum,” dedi sonra. “Yattığımda hava aydınlanmışa. Kalkıp da gelemem bu halde. Benim için aldığıın numarayı birine ver.”

Otomattan numara alarak sıraya giriliyordu Tusma’da da. Tüm resmi dairelerde olduğu gibi.

“Sen dönüşte bana gel. Yatakta bekliyorum.”

Kıkır kıkır kıkırdadı Nesli.

“Bak, cepten arıyorum. Çok konuşamam. Mutlaka iş bulmam lazım diyen şendin.”

“İş bulmam lazım da bu sabah değil,” dedi Till.

“Sen bilirsin. Uyanınca cepten bir alo de.”

“Olur kuşum,” dedi.

29 metrekareydi evi. Tek odalı, sobalı. Mutfakla tuvalet iç içeydi. Lenaustrasse 7 numara. Altta, her yaştan Türk erkeklerinin gece yarılarında kadar iskambil oynadığı Cafe İstanbul, tam karşıda Hope Kilisesi’nin huzurevi vardı.

Kapanınca kanepede oturuyordu yatağı. Bir de, pencerenin önünde duran çalışma masası vardı mobilya namına. Gerçek bir penceresi vardı evin. Dışarı bakınca yan binanın duvarından başka bir şey görünmüyordu gerçi. Eve ilk kez gelen herkes o meşhur hastane öyküsünü bilip bilmediğini sorardı.

“Oğlum Till, tam o öyküdeki gibi senin ev. Hani vardır ya, iki yatalak hasta, birinin yatağı pencerenin önündedir, durmadan dışarıda, çocuk bahçesinde olup bitenleri anlatır diğerine. Pencerenin önünde yatan hasta ölünce, diğeri onun yerine geçer, bir de bakar ki, pencere çocuk bahçesine falan değil, kelek bir duvara bakıyormuş. Herif uydurmuş bütün anlattıklarım. Sahi, kimin öyküsüydü bu?”

Zor kalktı yataktan. Bira almaya mutfağa gitti. İlk yudumda hıçkırık tuttu. Gidip yatağın üstüne oturdu. Buz gibiydi ev. Hıçkırığı geçsin diye nefes almadı bir müddet. Bir yudum daha bira içti. Yorganın altına girdi. Ayakları donmuştu. “Tuvalete gitmeliyim,” diye düşündü. Hıçkırığı geçmeden uyuyamazdı zaten. “Kömür almalı sobayı yakmak için. Hava kaç derecedir acaba?” Gene nefesini tuttu. Hıçkırık yüzünden. “Hıçkırığımı sikeyim,” diye bağırdı. Aklına geldi o sırada. “Harry hayvanı... Ne planı ulan?” dedi uykuda konuşur gibi. Tuvalete gidemeden uykuya daldı.

Üçüncü Gün

“Kız evlenmeden ailesinden ayrılamıyor oğlum: Türk ailesi. Hiç duymadın mı? Türk-a-i-le-si.”

“Bana ne lan, ne ailesiyse ailesi.”

“Bir planım var, dedin geçen gün yemekhanede.” Omzuna vurup itti Harry Till’i.

“Git lan başımdan, dingil.”

“Anlatsana planını.” Sakalları tam kaşınacak boya gelmişti. Çenesini havaya dikip boynunu kaşıdı.

“Ne planı diyordun?” diye tekrar sordu kaşınırken. Kolundan tutup çekti Harry. Metro istasyonuna doğru itekledi.

Dördüncü Gün

12’de randevulaşmışlardı. Sokağın başındaki büfenin önünde. Bir kahve istedi Till. Harry yoktu daha ortada. Isınmak için olduğu yerde ayaklarını vurarak sigarasını sardı.

Kahveyi yarılammıştı Harry sırtına yumruk attığında.

“Geç kaldın,” dedi arkasını dönüp.

“Uyuyakalmışım. Saati duymadım.” Gerindi.

“Sigara var mı sende?”

“Yok, tütün var.” Cebinden çıkardığı tütünü ve sigara kâğıdını verdi.

“Bir kahve ısmarlasana bana.”

“Senin de isteklerin bitmiyor lan.” Güldü. Cebindeki bozuk paraları şingirdatarak avuçladı. Bir 50 cent uzattı aralarından, iki tane de 10 cent.

“Yakında zengin olacağız oğlum. Bitti artık centleri hesaplamalar. Kahvenin en kralını gümüş fincandan içeceğiz.”

Kahvesini yudumlayarak döndü Till’in yanına. Duvara dayanıp önlerinden geçen otomobillere baktılar.

“Ne yapacaksın parayla?” diye sordu Harry başını çevirmeden.

“Nesli’yle evleneceğim. Türkiye’ye tatile gitmek istiyor. Bir de Kanada’ya. Orda burda takılırız.”

“Anlattın mı lan yoksa Nesli’ye?” Montunun koluna yapışmıştı. Silkinip kurtuldu Till.

“Manyak mısın sen oğlum? Görmedim bile kızı. Gece evden çıkamıyor dedik ya sana.”

Harry güldü. “Ha... Türk ailesi meselesi.” Kalan kahveyi bir yudumda içip plastik bardağı buruşturdu.

“İçimizi ısıtacak bir şey mi içsek?”

“Ben istemem,” dedi Till. Biraz önce cebine koyduğu tütünü çıkarmıştı.

“Bir sigara da bana sarsana. Ben beceremiyorum.”

“Peki sen ne yapacaksın parayla?”

“Yaparız bir şeyler.”

“Söylesene adam gibi ne yapacağını.”

“Ben de sıcak bir yere gideceğim. Küba’ya belki.” Elini Till’in omuzuna koydu. “Sizinle Türkiye’ye gelirim.”

Otomobillere baktılar gene bir süre.

Sigarasını yere attı Harry. Ayakkabısının burnuyla ezdi.

“Hadi,” dedi. “Dalga geçmeyelim. Çalışmamız lazım.”

Yolda yürürken Till,

“Biliyor musun,” dedi. “Her allahın günü burdan geçiyorum da aklıma böyle bir şey gelmemişti.”

Eliyle işaret ederek, “Eee oğlum, buna kafa derler,” dedi Harry.

Till’in evinin paralelindeki sokağa gelince durdular.

Meydana açılan sokağın başında karşılıklı iki banka vardı:

Berliner Volksbank ve Commerzbank.

“Hangisi?” diye sordu Till.

“Bilmem? Sence?” dedi Harry.

Berliner Volksbank’dan içeri girdiler.

Kalabalıktı. Kasanın önünde kuyrukta bekleyenlerin arasından geçip bankların birine oturdular Harry bacak bacak üstüne attı. Till, tütününü çıkardı, çalışanları seyrederken bir sigara sardı. Harry’ye uzattı,

“İstiyor musun? Dışarı çıkınca içmek için?”

“Ver,” dedi Harry.

Bir sigara daha sardı Till. Gene ellerine hiç bakmamıştı.

“Hadi kaçalım artık,” dedi tütününü cebine koyarken.

“Ne diyorsun?” diye sordu Till kapının önünde.

“Sigaraları içip bir de ötekine bakalım.” Başıyla, sokağın karşı köşesindeki Commerzbank’ı işaret etmişti.

“Dur oğlum iki dak’ka nefes alalım.”

“Kıvırırız bu işi değil mi lan?”

“Kıvırırız,” dedi inançla.

Sigarayı baş ve işaret parmağının arasında tutup orta parmağıyla ilerde bir noktaya fırlattı Harry.

“Hadi körükle sigaranı. şu bankaya da bakalım.”

Harry’nin peşinden gitti Till.

Kasanın önünde bekleyen kalabalığın arasından geçtiler yine. Oturacak yer yoktu bu kez. Ayakta durup etrafa bakındılar.

“Bir şey mi aramıştınız?” dedi yanlarma gelen bir görevli. Üniformasızdı.

“Sıra çok uzunmuş, sonra geliriz,” dedi Harry. Dışarı çıktılar.

Beşinci Gün

“Bankadan çıktıktan en fazla bir dakika sonra Hertie’nin içindesin.”

Hertie, alışveriş merkezinin adıydı.

“Koşmak yok. Karşıdan karşıya kırmızı ışıkta geçmek yok. Dikkat çekecek bir şey yapmak yok. Anladın mı lan dingil!?”

“Kes lan! Kel!”

“Yürüyen merdivenlerle aşağıya, yiyecek reyonuna ineceksin. Orası kalabalık zaten. Gene koşmak, panik yapmak yok. Metro durağıyla bağlantısı var o katın. Her gün yığınla insan ordan metroya biniyor. Sen de onlardan birisin. Sakinsin. İşten çıkmışsın, eve gidiyorsun herkes gibi.”

“Kes dedik ya oğlum.” Harry hiç istifini bozmadı. Devam etti anlatmaya.

“Amaa, sen metroya binmeyeceksin. Yürüyeceksin sakın sakın, metronun öbür kapısından, çıkıp yürüyerek benim eve gideceksin. Tamam mı? Evde buluşacağız. Dikkat çekmene imkân yok o insan kalabalığı içinde. Panik yapmazsan.”

“Tamam,” dedi Till. Ağır ağır başım salladı.

“Şimdi, gidip tüyme planının provasını yapalım.” Evden çıktılar.

Berliner Volksank'm önünde, dörtyol ağzındaki trafik ışıklarında durdular. Harry saatine bakıyordu. “Başla!” dedi.

Karşıya geçtiler. İkinci trafik ışıklarında gene durdular. Yeşil ışık yanar yanmaz, “Topukla!” dedi Harry. Alışveriş merkezinin Büyük camlı kapılarını itip ağır, sıcak havaya; içeriye girdiler. Önü çocuklarla dolu akvaryumun ve dev kafeslerin içinde oturan satılık papağanların arasından geçip yürüyen merdivenlere doğru ilerlediler.

“Merdivenden inerken üstünü değiştireceksin bir yandan, tamam mı? Beren kalacak yalnız. Onu, şapkayı takarken öbür merdivende çıkaracaksın.”

“Tamam,” dedi Till.

“Çıkarsana şimdi montu dingil!” diye bağırdı Harry.

Till fermuarını açtı, kollarını çekerek çıkardı montu üzerinden.

“Şimdi çantaya, benim deri ceketin ve şapkanın yanına koy montu.”

Harry'nin söylediklerini yaptı gene Till.

“Sakin sakın, ama hızlı. Panik yapacak bir durum yok, değil mi?”

“Yok,” dedi Till.

Aşağıya, yiyecek reyonuna inmişlerdi.

Şişte dönen kızarmış tavukların yanından geçtiler. Tütün dükkânının hemen yanında metroya inen yürüyen merdiveni gördüler.

“Deri ceketini çıkar çantadan şimdi,” dedi Harry merdivenden inerken.

Till, kendine en az iki beden büyük gelen ceketini giydi.

“Bereyi çıkarıp şapkayı da tak.”

Metro durağındaydılar. En kalabalık olduğu zamandı durağın.

“Şimdi burdan dümdüz yürüyorsun ve...”

Merdivenler...

Açık havaya çıktıklarında nefes nefeseydiler.

Harry, Till'in sırtına bir yumruk attı.

“Gel, bir bira içelim şurda.”

Ekmek arası döner yiyip bira içtiler.

Altıncı Gün

Erken uyandı. Zaten bütün gece doğru dürüst uyuyamamıştı. Saat 10'du. Telefona sarıldı.

“Harry lan, mutlaka buluşmamız lazım.”

“Bugün olmaz. Yarın da olmaz. Bütün hafta sonu çalışıyorum.”

“Nerde çalışıyorsun?”

“N'oldu lan dingil? Ne var?”

“Nerde çalışıyorsun söylesene, oraya geleyim.” Telefonda soygun işini konuşmama kararı almışlardı.

“Cafe Villa'yı biliyor musun? Wienerstrasse'de, yüzme havuzunun karşısında.”

“Bilmiyorum, ama bulurum.”

“İyi, oranın mutfağındayım. 2'de gel. Geç kalma sakın.”

“Gene bulaşık mı yıkıyorsun lan?”

“Sana ne lan dingil, ne yapıyorsam yapıyorum. Geç kalma.”

“İyi, kalmam. 2'de ordayım.”

Yataktan kalkınca, duvarda asılı termometreye baktı. 11 dereceyi gösteriyordu. Bir gün önce kömür almıştı allahtan. Sobayı yaktı.

Ne kahve ne de süt vardı evde. Buzdolabının kapısını tekmeledi sinirle. Odaya döndü.

“Nerdesin?” dedi azarlar gibi.

“Evdeyim kuşum,” dedi Nesli gene cıvıl cıvıl. “N'apacaksın bugün?” Gevşemişti kızın sesini duyunca.

“Seminer ödevimi vereceğim çarşamba günü Bayan Glum'a. Ödev yazıyorum.”

“Buluşalım mı?”

“Ne zaman?”

“Ne zaman?” diye Nesli'yi taklit etti.

“Şimdi,” dedi normal ses tonuyla. “Bana gel. Sobayı da yaktım.”

“Ödev yapıyorum dedim ya sana.”

“Ne zaman görüşeceğiz öyleyse?”

“Yarın.”

“Akşama kaçamaz mısın?”

“Akşamları olmaz dedim ya sana kaç kere.”

“İyi, yarın sabah gel öyleyse. Erken gel, olur mu?”

“Sen erken mi uyanacaksın ki?”

“10’da gel, tamam mı?”

“Tamam kuşum,” dedi Nesli.

Çalar saati 1:30’a kurup tekrar yatağın içine girdi. Sıkıntıdan uyuyakaldı çok geçmeden.

“Oğlum bu iş yaş,” dedi.

“Neden?”

“Alışveriş merkezinin her yerinde güvenlik kamerası vardır da ondan.”

“Vay vay vay! Neler de bilirmiş bizim dingil.” “Ciddiyim ben.”

“Ben de ciddiyim.” Gülüyordu bunu söylerken. Gülmeden çok anırmaya benziyordu ya çıkardığı ses, neyse. “Eeee?”

“Sen, üstünü neden yürüyen merdivenlerde değiştiriyorsun?”

“Bilmem?”

“Yürüyen merdivenleri izleyen kamera yok da ondan.” “Hm?”

“Yürüyen merdivenleri gözetlemiyorlar. Anladın mı, hıyar!”

Bir an ikisi de sustu.

“İyi de, sen nerden biliyorsun bunu?”

“Ben şimdi nerde çalışıyorum?”

“Cafe Villa’da,” dedi Till saf saf, önünde durdukları kafenin tabelasını okuyarak.

“Pekiii, burdan önce nerde çalışıyordum?”

Alnını buruşturdu Till,

“Ne alakası var şimdi?” dedi.

“Ben Hertie’nin lokantasında çalışmıyor muydum lan geçen sene?”

“Doğru Hertie’nin mutfağındaydın sen geçen sene,” dedi Till.

“Mutfak, güvenlik odasının hemen yanında değil miydi orda?”

94

“Bilmem. Ben nerden bileyim oğlum mutfağın nerde olduğunu.”

“Artık biliyorsun işte. Hertie’de güvenlik kameralarının izlendiği televizyonlar tam mutfağın yanındaydı. Bu ne demek?”

“Ne demek?”

“Ben işe ara verdiğimde, güvenlikçi arkadaşlarımın yanına gidiyordum demek.” Till’in yanağına bir şaplak atarken:

“N’aber lan dingil. Her şeyi düşünmüş mü babalık?” dedi.

“Siktir git lan,” dedi Till. Harry’nin elini itti.

“Baştan söyleseydin ya oğlum. Dün gece uykum kaçtı.”

“Bana müsaade. Bulaşıklarım bekliyor,” dedi Harry. El sallayarak uzaklaştı.

Yedinci Gün

“Bir şey yok, gerginim sadece biraz,” dedi.

Neslihan saçlarını okşuyordu. Yüzünü karnına bastırdı kızın.

“Bir şey yok, gerginlikten,” dedi tekrar. “Hem, sen de her seferinde gelmiyorsun.”

“Öfff!” dedi Nesli. Kafasını itti Till’in.

“Tamam, tamam. Kızma bana kuşum.”

“Neden gerginmişsin bakalım.”

“Hiç,” dedi. Harry’ye, kimseye söylemeyeceğine dair söz vermişti. Hem, kızın tepkisinden de çekiniyordu. “Bu sömestr hiçbir dersi veremiyorum ya, ondan”

“Kuşumun benden gizlisi saklısı yoktur değil mi?” Burnunu sıktı Till’in. “Yoktur değil mi?”

“Gündüzler torbaya mı girdi lan dingil. Bu saatte...” “Uyuyamadım oğlum.”

“Amma abarttın ulan. Topla kendini,” dedi Harry’ telefonda.

“Ya işler yolunda gitmezse? Ne yapacağız o zaman?”

“Vazgeç sen bu işten ha? Ben başkasını bulurum.”

“Yok, öyle demek istemedim.”

“Öyleyse, beni aramayı kes. Perşembe gecesi görüşeceğiz dedik işte.”

Sekizinci Gün

...

Dokuzuncu Gün

“Babam istemez kesin. Annemi razı ederim ama...”

“Baban niye istemesin?”

“Sen Müslüman değilsin ya, ondan.” Dudaklarını kemirdi. “Ama sünnet olursan.”

“Çüşüş! Daha neler. Hem ben dinsizim.”

“Daha iyi ya. İki kere sevap kuşum.”

Onuncu Gün

...

On Birinci Gün

“Metroda kamera kesin yoktur, değil mi?” dedi Till.

“Manyak mısın? O külüstür metroda ne kamerası? Belki bir-iki güvenlik vardır tesadüfen, ama onların da hiçbir şeyden haberi olmasına imkân yok. Polis Hertie’ye, oradan da metroya kaçtığını tespit edene kadar, sen evde biranı içiyor olursun.”

“Sen peki, sen becerebilecek misin tüymeyi? Senin işin daha zor.”

“Beni dert etme sen.” Pat pat sırtına vurdu Till’in. “Önemli olan senin parayla birlikte benim eve gelmen. Ben bir yolunu bulurum.”

“Bir aksilik olmaz, değil mi?”

“Ne aksiliği lan? Her şeyi planlamadık mı?”

“Planladık.”

“Eeee, öyleyse? Bu gece iyi birer uyku çektik mi...” “4:30’da buluşacaktık değil mi?”

“Eveet! Ulan dingil daha kaç kere söyleyeceğiz 4:30 diye.”

“Heyecanlıyım biraz.”

“Heyecanlanacak bir şey yok. Hadi şimdi eve git, çantam kontrol et. Şapkayı unutma sakın. Yarın giyeceğin her şeyi bu geceden hazırla. Belli olmaz, sabaha bir aksilik olur.” Bir an durakladı Harry. “Ben de seninle geleyim, çantayı birlikte hazırlayalım en iyisi.”

On ikinci Gün

Kapının önünde polis otomobilleri yoktu. Dışarı adım atar atmaz beresini düzeltti. Yüzü görünüyordu şimdi. Karşıdan karşıya geçti. Haykırmak, sıçramak, sevinçten avaz avaz bağırmak geliyordu içinden. İkinci trafik ışıklarım da geçti. Sakin adımlarla. Harry’nin sesi çınladı kulağının dibinde:

“Bir dakika bile geçmeden Hertie’nin içindesin.”

Tamı tamına söylemek gerekirse, 48 saniye sonra Hertie’nin ağır cam kapısını itiyordu.

“Kebab iş,” diye mırıldandı kendi kendine.

Yürüyen merdivenlere doğru güçlkle ilerledi. Cuma günü bu saatte ana baba günüydü içerisi.

Montunu çıkardı yürüyen merdivenlerde. Planladıkları gibi. Beresi kafasındaydı hâlâ.

“Pergelleri aç bakalım babalık,” dedi içinden. “Kurtuluşuna az kaldı.”

Kaç para vardı acaba omzundaki çantanın içinde? “Nerden baksan 100 bin Euro. Belki daha da fazla. Voliyi vurduk.” Kızarmış tavukların yanından geçti. Metroya inen yürüyen merdivenlere iyice yaklaşmıştı. Elindeki çantadan deri ceket çıkaracaktı birazdan. Bir de şapkayı.

Basamağın sağ köşesinde durdu. Elini çantaya attı. En üstte duruyordu deri ceket. En üstte. Üstte.

Yerde yatıyordu uyandığında. Kan tadı vardı ağzında. Tepesine bir sürü insan dikilmişti. Hatırlayamadı olup bitenleri. Boş gözlerle baktı alışveriş çantasından pırasa sapları görünen bir kadına.

“Kıpırdamayın, ambulans çağırdık. Şimdi burda olurlar,” dedi bir adam. Genç bir kızın elini tutuyordu sımsıkı.

“N’oldu?” dedi.

“Yürüyen merdivende bayıldınız. Düşerken kafanızı çarptınız herhalde.”

“Yürüyen merdiven?!” diye düşündü.

Bozuk paralarla gelmişti bankaya. Markları, Euro ile değiştirmeye. Söylenmişti patronu:

“Başımıza bir sürü iş açtı bu Euro hikâyesi, hem her şey pahalılandı...” Onu yollamıştı gene karşıkı bankaya. Mart başına kadar Mark’la alışveriş yapılabiliyordu çalıştığı pastanede. Patron, müşterilere cazip gelir diye düşünmüştü: “Elinde Mark olan bize gelir, biz kazanırız.”

Olan Jürgen’e olmuştu tabii. Her cuma bankaya gidiyordu. Yedi cuma olmuştu tam. Neyse, bu son haftasıydı Mark’la alışverişin.

Kuyruğa girdi.

Onun sırası gelmemişti daha yüzleri berelerle örtülü, bir tek gözleri görünen iki adam içeri girip, ellerindeki silahları doğrulttuklarında. “Yere yatın! Kıpırdamayın! Kimsenin canı yanmayacak!” diyen olmamıştı anlara. Kimsenin kıpırdayacak hali de yoktu zaten. Şaşırmışlardı. Hem müşteriler, hem bankada çalışanlar. Gündüz ortası, Berlin’in göbeğinde olacak şey miydi?

Bir tek, sırada tam onun önünde duran, başörtülü, pardösülü, şişman kadın yere yığılıvermişti. Kum çuvalı gibi. Korkudan.

Silahlı iki adam hızlı hızlı dolduruyorlardı paraları bir çantaya. “Polis sirenleri duyulur şimdi,” diye düşündü Jürgen.

Duyulmamıştı siren miren.

“Ne iş ama!” diye mırıldandı kendi kendine.

İki dakika içinde adamların biri, paraları doldurduğu çantayı omzuna asmış, içeri girerken kapının yanına bıraktığı başka bir çantayı da eline alıp sokağa fırlamıştı. Beresini düzelttiğini gördü Jürgen durduğu yerden. Karşıdan karşıya geçtiğini de. Diğeri oradaydı hâlâ. Silahını çalışanlara doğru tutuyor, saatine bakıyordu bir yandan. Göz ucuyla para dolu çantayla uzaklaşan adamı takip etmeye devam etti Jürgen.

İçerde kalan adama baktı sonra. Gene göz ucuyla. Kendini görüp görmediğini anlamak için.

“Panik yok,” dedi silahlı adam. Silahını çalışanlara doğrultmuştu. Müşteriler pek umrunda değildi.

İki adım atsa kapının dışındaydı Jürgen. O kadar yakındı.

“İndir silahını!” diye bağırdı bir görevli. Onun da silahı vardı.

O iki adımı o anda attı Jürgen.

Bankanın önünde, sokaktaydı şimdi.

Hertie’ye girdiğini görmüştü elinde para çantası olanın. Koşmaya başladı peşinden. Kırmızı ışığı falan taktığı yoktu. Bir otomobil sert bir fren yaptı. Şoför camı açıp küfretti arkasından. Hayal meyal duydu nefes nefese koşarken adamın söylediklerini.

İkinci trafik ışıklarını geçerken daha şanslıydı. Yayalara yeşil yanıyordu. Ellerini yumruk yapıp

koştu.

Mağazaya girince bir an hangi tarafa gideceğini bilemedi. Bereli adam yukarı katlara mı çıkmıştı, aşağıya mı inmişti? Yürüyen merdivenlere doğru koştu. Yukarı çıkanlara, aşağı inenlere baktı. Görünürde yoktu.

“Burda olsa da tanıyamam ki,” diye düşündü. Umutsuzluğa kapıldı.

Tam o anda, görüş açısından kaybolmak üzere olan siyah bereli bir kafa gördü aşağıda. İnsanları iterek kendine yer açtı. Koşarak indi merdivenleri. Metroya inen yürüyen merdivene gelene dek de koştu. Tam arkasındaki basamakta durdu siyah bereli adamın. Fark etmemişti adam onu. Hızla etrafta dolaştırdı gözlerini. Kimsenin kendilerine bakmadığından emin olana dek.

Sonra?

Sonra, adamın ensesine vurdu tüm gücüyle.

Daha sonra?

Daha sonra, yürüyen merdivenlerden indi, metroya bindi. Elinde ve omzundaki çantalarla.

bir sevgili için

Giovanni Scognamillo

Cereyan birden kesildiğinden mum yakmak zorunda kaldım. Sorun değil, evde her zaman mum bulundururum her boydan ve her renkten. Ama, tercihen, siyah ve kırmızı. Her zaman cereyan kesintilerini düşündüğüm için değil, mum ışığından pek çok hoşlandığım için, beni romantik bir havaya soktuğu için.

Yatak odasına geçtim, orada da iki büyük kırmızı mum yaktım. O yatağa uzanmış yatıyor, huzur içinde ve hareketsiz. Öyle sanıyorum ki elektrik ışığı ona fazla sert geliyor, mum ışığı ise güzelliğine daha uygun, yüz hatlarını daha da yumuşatıyor.

Çıplak yatıyor siyah çarşafın üzerinde. Çıplaklığını hep seyretmek istiyorum. Mümkün olsaydı yatağın yanı başından ayrılmaz, belki yanına uzanıp hep bakardım, korkunç bir uyumsuzluk içinde.

Yanında fazla duramam, yapılacak işlerim var. Zaten bana ihtiyacı da yok. Öyle yatıyor, huzurlu ve sakin. Giysilerini bir koltuğa koydum, onları daha sonra gözden geçirmeliyim, benden ayrıldığında onları giymesi gerekiyor, öyle değil mi? Herhalde, herhalde.

Yazı masamın başına döndüm. Etraf karanlık, fakat dizdiğim üç mumun ışığı yapmak istediklerim için yeterli. Bazı şeyleri yazmam gerekiyor, açıklamalar gibi. Değil, savunma değil. Hem neyin savunması? Herhangi bir suç işlemiş değilim, elimden de herhangi bir kaza çıkmış değil ve niyetim hiçbir zaman kötü olmadı.

Ona karşı nasıl kötü niyetler besleyebilirim ki? Melekleri, din kitaplarının sözünü ettiği melekleri ya da hurileri hiç görmedim -hem bu dünyada nasıl görebilirdim ki?- ama onu gördükten sonra bir meleğin neye benzeyebileceğim anladım. Anladım ve bir meleğin güzelliğini yaşadım doya doya, bir meleğin güzelliğini içtim yudum yudum. Bir meleğin ya da bir dişi şeytanın. Ama şeytanlar da eski melekler değil mi yoksa?

Aradan günler geçtiği için, yüzüne başka ifadeler geldiği için belki bugün güzelliği birazcık solmuştur. Ama sadece biraz, biraz. Hem o mumların sıcak ışığı altında her tarafı öyle bir pembeleşti ki. Geldiğinde ham bir meyve idi, şimdi ise olgunlaştı, tümünden olgunlaştı.

Bunları yazarken yeniden yatak odasına dönmek, yatağın ucuna oturup ona bakmak geliyor içimden. Hayır, benden onu tarif etmemi bekliyorsanız -üstelik o çırılçıplak hali ile- çok ve boşuna beklersiniz. Mahremiyet denilen bir şey vardır, bilmez misiniz?

Aslında odaya dönmem gerekiyor, o koltuğa yerleştiğim giysilerine bir göz atmam gerekiyor. Fazla bir şey değil, bu sıcak yaz günlerinde kızlar ne giyerler ki? Kısa bir etek -bazen de öylesine kısa ki insan utanıyor, giyen değil de bakan utanıyor- askılı ve göbeği açık bırakan bir çeşit gömlek (büstiyer derler ya da ona benzer bir şey) ve ufacık, çoğu kez saydam bir külot. İşte bunları gözden geçirmem gerekiyor bir-iki yırtığı onarmak, birkaç lekeyi silmek için. Yetiyor mu?

Yetmiyor, onun da bakıma ihtiyacı var. Bir leğene sabunlu su doldurup bir yumuşak sünger ile onu silmem de gerekli. Aslında pek bir zarar vermek istememiştım ama sonunda galiba verdim,

istemedim, niyetlenmedim.

Benim niyetim yalnızca onunla tanışmaktı, onunla sohbet etmek, gözlerine bakmak, dudaklarının tadını düşlemek, ince vücudunun hatlarını belleğime kazımak idi. Bunu bile istemedi, ama istemediğine sonradan karar verdi.

Anlıyorum ve hak veriyorum. Hava gerçekten çok sıcaktı ve cam serin bir şeyler içmek istiyordu, nezih bir yerde, ama parası, yeterli parası yoktu. Bir süre peşinden gittim, fazla dikkat çekmemeye çalışarak. O beni çoktan fark etmişti ve bir vitrinin önünde durdu, üstelik kadın çamaşırları sergileyen bir vitrinin önünde. Bu bir çeşit davet miydi? Ben öyle algıladım.

Yanına gittim, durdum. Yüzünü bana çevirdi ve gülümsedi. Gerçekten çok genç ve çok tatlıydı. Dayanılmaz bir şeydi!

Yürüdük, konuştuk. Taksim meydanına vardık, The Marmara'yı önerdi hiç gitmediğim, hoşlanmadığım kalabalık bir yer.

Oturduk. O çok rahattı, espriler yapıyor, bol bol gülüyor, bana doğru eğiliyordu. Kocama . bir dondurma yedi, bol çikolatalı. Ben bir buzlu Coca Cola ile yetindim. Bir saat kadar oturduk, sonra o kalkmak istedi, bir arkadaşı ile buluşup Anadolu yakasına geçecekti. Nasılsa bir-iki gün sonra görüşecektik, öyle değil mi?

Evet, evet, ama ben gitmesini istemiyordum, beni terk etmesini istemiyordum, ona ihtiyacım vardı hem de büyük, kavurucu bir ihtiyaç. Fazla konuşkan değilim ama öyle diller döktüm ki sonuçta evime kadar gelmeyi kabul etti. Maksat ziyaret ya da sohbet değildi, ona biraz borç para verecekmişim hemen ertesi gün ödenmek üzere.

Yanlış anlamamanızı istemiyorum, o bir küçük fahişe değildi. O çok genç, çok deneyimsiz ve bir o kadar kendini kurnaz sayan biriydi. Bilemiyorum, belki macera peşindeydi. Ama benimle bir macera mı?

Evde oturmak istemedi, rahatsız oldu, bir şeyler içmeye yanaşmadı, borç vereceğim 50 milyonu alıp hemen gidecekti, geç kalmıştı zaten.

Gözlerinin koyu kahverengi olduğunu söylemedim galiba, at kuyruğu şeklinde bağladığı saçları da simsiyah ve ince beline kadar uzanıyordu. İnceydi, ince kolları, ince bacakları, ufacık ama utanmaz göğüsleri vardı.

Yanlış o yaptı, ben değil. O beni tahrik etti, ben değil. Doğrudur, insan kendini biliyorsa bir melek-şeytana saldırmaz, tecavüz etmeye kalkmaz. Kendimi bilemedim, ama suç sadece onda.

Evet, boğuştuk, evet, giysilerini yırttım, zorla öptüm, zorla okşadım. Bazı şeyleri söylememiş olsaydı eminim daha ileriye gidemeyecektim. Ama gittim, onun yüzünden, onun tahrikiyle.

Yatak odasına döndüm, sabunlu su ile dolu leğen ve yumuşak sünger ile. Yıkadım onu, lekeleri sildim, giysilerini onardım kendimce ve giydirdim, bir koltuğa oturttum. Bana bakıyor cansız gözleriyle, beni suçluyor.

Kabul etmiyorum, her şey ondan çıktı, söylediği şeylerden çıktı. Benim kesinlikle böyle bir niyetim yoktu.

Yoktu böyle bir niyetim. Keşke bana "pis topal" gibi şeyler söylemeseydi.

Yazık oldu, çok genç ve güzeldi. Ve bir o kadar suçlu. Yazık oldu.

Bayram sabahı trenle gitmek nereden aklıma geldi? Hem kalabalık olur, hem ayakta. Bayramlık elbiseleri ve kokularıyla insanlara, çocuklara sürtünerek, iki saatlik yolu ayakta tüketmeye ne denir? Sebebi el öpmekse, hem de ağarmaya başlayan saçlarla; dedeye, nineye dönüşmüş nice akrabaların yanında, küçük bir çocuk gibi atkı poflatmanın, par-dösü tutturmanın yaşımla ne ilgisi var? Eskimiş ayakkabıları vestiyerin kıyısına olanca tozuyla bırakırken, bayramlık boyayı yenilere çekmenin, bıyık aralarımın bir dizi ter düşürmesi de cabası...

Hem de posta treni. Öğlenin on ikisinde. Paf puf! Tren, istasyonun giriş kapılarından bu yana bayram harçlıklarını saya saya bitiremeyen çocukları taşıyor, babalarının yanındalar. Anneler yeni mantolarıyla, saçlarında kızıl-kahve tonların uçtuğu, kırmızı-cavlak rujların bayram tahtı gibi rayları parlattığı saatte: On ikiyi beş geçte kalktı tren.

Onlarca ayakta yolcuyla.

Ben de aralarındaydım. Havadaki soğğun güneşe vurduğu saatte; koca İzmir'in apartman, fabrika, yeşil çimen arasından öğleden sonraya durduğu anlarda, ayakta ilk saatimi bitirmeyi planlıyorum.

Karnım aç. İçmek istiyorum. Akrabalara gitmek, annemin başında dikili serviyi, çınarı bir kez görmek, sulamak ve nöbetçi lokantada ekmek-köfte yemek. Hani arife gününden kalan donuk yağın tavaya cızz diye bırakıldığı, kırmızı biberli yanık acının havayı bulandırdığı saatte, soframa çöküveren dünden kalma yoğurt, soğuk ekmek ve ötesi. Bu saatte aranır mı aranır:

“Rakı var mı?”

“Bayram günüdür, bira istersen var.”

“Olur,” diyebildim.

Trende ayakta sallanırken bunları düşünüyor insan işte, Turgutlu'ya yol alırken.

Ya da şöyle düşünüyor:

Benden büyük halalarım tonton oturuşlarında, bendeki griye çalan saçlara benzer, daha da beyaza çalmış saçlarıyla çöküp kalkamayacakları yer kiliminde, akşama pişirecekleri etli bamyayı, ot salatasını anlatıyorlar durmadan. Bayrama bakarak tüten mangalda tüm buharını tüketen çayın, kahvenin yanı sıra torunlarının getirdiği bir paket çikolatadan tattırmak istiyorlar bana:

“Şeker hastasıyım yiyemem.”

“Diyet çikolata var mı?”

“Çay şekersiz olsun.”

Bunlardan birini söylemiş oluyorum. Şekersiz çay beni buluyor.

“Eşimi kaybettim.”

“Eşimi yok ettim.”

“Kaçtı.”

“Çocuklar bende.”

Bunlardan birkaçını da ekliyorum. İster istemez soruyorlar. Yüzleri gülüyor akrabalarımın. İyi de söylesem, kötü de söylesem. Niye? Neyime gülümsüyorlar. Utanmaz bir iş mi yaptım işin ucunda? Kaçtı işte! Küstü gitti. Ya da daha ilerisi, ben gittim.Özür dilemeden. Pişman biri olarak. Geceleri yalnız yatıyorum. Şeker hastasıyım. Sinirlerim bozuk.

“Emekli maaşın yetiyor mu?”

Yetmese de olur. Alacağım açık havadaki temiz boşluklar yetiyor bana. Ucuz fıstıklar. Biranın tortusu karşımda. Sevişen kucak kucağa kızlar. Ben masum muyum sanıyorsunuz? Ellerim var ve bana yetiyor. Onları apış arama soktum mu? Her şey cennetim oluyor.

Bir de ağlamayı seviyorum. Sık sık değil. Arada. Kurulu bir saat gibi, bazı olaylar karşısında ağlamayı. Örneğin bir dost mektubunda, satır aralarında. Dostoyevski okurken taşkınlaşan bölüm boşluklarında. Gazetede çelişkili bir haber: Niye öldürdüler? Bir intihar duyumunun geriye bıraktığı beyaz çizgide. Tam orada.

Tren ahlaya poflaya gidiyor. Her durakta yeni yolcular ekliyor vagon aralarına. Orta yaşlı amcalar, başlarına sardıkları poşuları bile, yepyeni kavuniçilerden seçmişler. Beyaz sakallarını yeni taramış dedeler, çikolata-likör kokan ev sahipleri (Herhalde komşu ikramından kalanları içmişler), bayram paralarını yere düşüren çocuklar (Takır takır, tren tabanına saplanan bozuk para sesleri), annelerine tarhana çorbası ve marul götüren köylü efendiler... Tren dolu dolu. Ayakta sıkışıyoruz istemeden. Yanıma sokulan bir genç, yanağıma doğru uzanıp parfümümü kokluyor:

“Git len!”

Annemin mezarındaki dikilişlerimi hatırlıyorum, önceki bayramlarda. Kalk anne, ben geldim demek ister gibi.

Mermer oluklarını yıkıyor, yıkıyorum. Ölür müsün sen?

Ben de senin tahtını yıkarım anne! Başında duruşan çınar, servi büyümüş. Sen büyüyemedin. Beni ister istemez bu gri havalara bıraktın. Bu fıstık, bira, yalnız yatak öyküsüne.

Gelinin çekip gideceğini, yaşarken hissetmiş gibiydin. Ona öksüz gözlerle bakıp dururdun. Yarım yamalak. Oğlunu çalmış gibi seyrederdin onu. Kocaman bebeğine, oğluna çocukluktan kalma yünlerden bitiştirip ördüğün kazaklar giydirdin: Kalın şişlerle örülmüş, yassı kazaklar. Üşümesin diye, oğlunun sıcakkanlılığını bildiğin halde. Sen üşürdün, onu giydirdin. Dokuz yaşma gelene kadar oğlunla yatmadın mı sen, aynı yatakta, yakın yastıkta? İşlediği çocukluk suçlarında ilk tokadı senden yemedi mi oğlun?

“Ne olacaksın sen? Erkeklerle öpüşmek olur mu? Bir daha duymayayım.” Deyip basmadın mı tokadı bağ evinde? Ben de bir daha erkek arkadaşlarımla incir ağacı üstünde sallanalım oyunu oynamamıştım. Korkmuştum içimden geçenlerden.

İyi ki durdurdun beni anne. Sonrası evlendim, kurtuldum. Yoksa... Ne olacaktım dediğin gibi, bir suçtan öte suça giren.

Tren Manisa'ya vardığında yolcuların bayram istekleri homurtuya dönüşmüştü. Trenden inen birçok yolcunun yerini, Alaşehir-Eşme'ye dökülecek yolcular alıyordu. Daha eşarplı, daha kuru üzüm kokan yolculardı bunlar. Vermut rengi saçlarına gümüş, çivit rengi eşarplar sıkıştırmış; çevrelerindeki erkeklere yan yan bakan kadımlar. Erkekleri ise; yüzlerindeki kırışıklığa kırışık katmış, sigara tütününe dönüşen kat-katı, yüzlerinin ortasında boncuk gibi patlayan gözlerle olan biteni kollamaktaydılar. Çoğu, çocuğunu evde bırakmış, yol masrafını az tutmanın kestirme yolunu bulmuştu.

Eşim sessiz, beni sevmeyen, ama dinleyen biriydi. Sevmeyen dediğime bakmayın: Sevgisi bana yetmeyen demeliyim. Sevgi açıydım ben. Gözünü benden hiç ayırmayan, yaptığı yemeğin dibi tutasıya kadar beni izlemekten hoşlanan biriydi beklediğim. Oysa hah temizlemeyi, çamaşır beyazlatmayı evcilik oyunumuzun bir parçası gibi bellemişti bir kere. Bana az zaman ayırıyordu. Bir keresinde yediğim herzeleri duymuştu dışardan. Savunmuştu bir kez:

“Onu bana sorun. Yapmaz böyle şeyler. Onu ben bilirim.”

Kurtarmıştı beni. Ama daha kaç kez kurtaracaktı? Son defasında kız arkadaşı uyarılmıştı onu:

“Bir kanıt yok, ama öyle diyorlar.”

Öyle değildim. Öyle mi görünüyordum? Aramızda küslük başlamıştı. Üzgündüm. Olaylar böyle gelişsin istemezdim. Durmadan kıpırdanan birinin yerine sığamayışınm öyküsüydü tüm bu olanlar.

Bir rakı, üstüne bir bira.

Üst üste içkiyi karıştırışımın sebebi de, bu dünyada bir türlü adlandıramadığım bu açmazm bana tutunuşuydu.

Trenin Turgutlu'ya varmasına yirmi dakika kala, büyük bir gürültü geldi ön taraflardan. Ayakta duran yolcuların arasından birini dövdüklerini gördüm o anda. Dayak yiyen kısa boylu olmalıydı, kalabalığın arasından yüzünü seçemiyordum.

“Eşek herif, utanmıyor musun sen?”

“Al sana...”

Bu konuşmalar, yüzünü göremediğim, aralara sıkışmış, dayak yiyen kişinin birine elle sarkıntılık etmiş olabileceğini düşündürdü bana.

Elini mi kullanmıştır? Bir kalça hareketiyle önündekine mi sokulmuştur?

Onu trenin kapısına doğru ittiriyorlardı. Aralarında kalan hayaletin, bir tomar sözü peşinde koştuğu anda bakışlarıyla göz göze geldim. Yarı baygın bakan genç bakışlardı bunlar. Sarhoş olduğu belliydi. Sallanan gözler, sarışınlığa dönüşen gözbebekleri geldi beni buldu. Yan yanaydık.

Trenin Turgutlu'da durduğu dakikalarda onu bir dayaktan kurtarmak isteyerek kapıya itekliydüm. İç içe sokulmuşken benim kucağımın içine girmiş bir sarhoş olmaktan mutlu olduğunu yinelercesine içime konuştu:

“Benimle gel, senin ceplerini doldurayım, seni zengin edeyim.”

Demek ki trende hırsızlık yapıyordu. Yediği tokatlar, uzandığı ceplerin birinden fırlamış hüznü tırnaklarından doğmuş tırnaklardı. Yaralı bir el onu yakalamış, kendi cebinden çıkardığı elini arkada sallayarak, ilk darbeyi yüzünden almıştı. O an, bana söylediği şu sözlere tanık oluyordum:

“Senin de ceplerini doldurayım.”

O, içtiği içkiyi de yaptığı işteki utanma perdesini yırtmak için uyuşmaya benzer biçimde kullanmış olmalıydı.

Hiçbir şey duymadan ceplere iniyordu.

“Seni zengin edeyim.”

İlk kez bir hırsızla yüz yüzeydim. Onu dövmek, çimdiklemek isteyen bayram kalabalığı arasında, baygınlaşan bakışlarla kucağıma dolmuş, benden yardım beklediğini bile hissetmez haldeydi.

“Senin ceplerini...”

Başkalarından bana geçecek iğreti paralardan yardım ummayı hiç duymamıştım. Benimsediğim bu öneriye yanıt vermem, onu tren kapısına yanaştırmak için iteklemekle oldu:

“Trenden inelim.”

Bana sarılıyordu. Ben de ona. O, sarhoşluğun kucaklamasını taşıyordu. Ben de trende içime doluşan sıcaklığın bir parçasını ona taşıyıordum.

Tren kalkmadan, kıyıdaiki istasyon banklarına oturduk. Aym sözleri yinelerken, ceplerinden çıkardığı kâğıt paraları bana uzatıyordu:

“Seni zengin...”

Ben işlemeyeceğim suçların birazını ona akıttım. O suçlarının birazını bankların önüne fırlattı.

Onu; kalkmak üzere son düdüğünü çalan trene bindirmek görevimdi. Çünkü ondan isteyeceğimi sandıklarım; onunkinden büyük suçtu.

Pantolonunu yukarı kaldırdı, belini topladı. Sarhoştı. Trene yeniden bindirdim. Bayram nedeniyle istasyonda uzun kalmış bir trendi. Belki karşıdan gelen treni bekleyen bir ara istasyundaydık. Sıcak vagonları sevmiyordum. Sıcak içime birikmiş, sonra sarhoş bir hırsıza akmıştı.

Kimin kimden beter olduğunu arıyordum.

Akrabalara gitmeye yetecek bir soluğum bile kalmamıştı.

Annemin mezarına giden yolda ayaklarım sallanıyordu.

gerçek suçlu benim

Mehmet Ünver

Arkadaşlarımın son zamanlarda neden böyle bir tür Lâle Devri yaşantısına özendiklerini anlayamıyorum. Hemen her fırsatta doğum günü, kıdem günü, maaşa zam günü, moral günü, ikramiye ya da prim günü gibi bin bir türlü neden bulup Kumkapı veya Nevizade’de bol içkili ve eğlenceli kutlamalar yapmalarına ve beni de bu kutlamalara katılmam için peşlerinden sürüklemelerine engel olamıyorum. Aslında eli sıkı bir insan sayılırım. İpe sapa gelmez şeyler için para harcamaya şiddetle karşıyım. Örneğin kırkına merdiven dayamış arkadaşımız, Nesrin’in doğum gününü kutlasak ne olur kutlamasak ne olurdu. Bu fikrime bizim gruptan Sulhiye de katılıyor, ama o zaman kendisine; “daha iki hafta önce senin doğum gününü yine Kumkapı’da kutlamıştık hem sen de artık kırkına girdin” diye anımsatmam gerekir. Aman neme lazım. Zaten millet kafa çekmek için bahane arıyor. Katılmasam, “sosyalleşmemiş adam” damgasını yiyeceğim. Ya da, “adama bak kaç yıllık arkadaşına üç kuruşluk bir doğum günü hediyesi almamak için gelmedi” diyecekler. Sırf bu yüzden istesem de istemesem de bu kutlamalara katılıyorum. İyi hoş da artık baymaya başladı. Bizim grubun çoğu Bakırköy veya Ataköy’de oturuyor. Hemen hepsinin arabası var. Yemek bitti mi, arabalarına atlayıp evlerine gidiyorlar. Oysa ben Beykoz’da oturuyorum. Gecenin o saatinden sonra eve gidebilmem için taksi tutup tonla taksimetre ücreti ödemekten başka çarem yok.

O gece de hem Gülgün’ün doğum gününü hem de Zafer’in kıdem alışıını kutlayacaktık. Arkadaşlar Kumkapı’nın en merkezi yerindeki meyhanelerden birisini seçmişlerdi yine. Bütün grup, kızlı erkekli uzun bir masaya yerleşmiştik. Bardaklara rakılar doldurulurken, herkesin sadece bu meyhaneye özgü zannettiği ya da öyle olduğunu söyleyerek etraftakilere sıkı akşamcıymış gibi hava attıkları, bildik bayat mezeler azıcık azıcık tabaklara konmuştu. Balığı zaten sevmem, bari sigara böreği dağıtılırken bana biraz torpil yapsalar diye umuyordum. Ama ne gezer, tabağıma konan serçe parmağım kadar minik bir sigara böreğiydi. Üstelik o koca masada karşıma bizim bölümün en sıkıcı adamı olan Memduh Bey düşmesin mi... Şansın da bu kadarı. Sohbeti de ne çekilir bu Memduh Bey’in. Hayal kırıklığı içinde sokaktan gelip geçenleri, turistleri ve diğer masalardakileri seyrederken, birden onu görüverdim: Kırk-kırk beş yaşlarında iri yarı, pala bıyıklı gömleğinin düğmelerini neredeyse göbeğine kadar açmış bir adamdı ve meyhanelerde kafayı çekenlerin masalarına tek tek uğrayıp elindeki üç adet pilli gece lambasını satmaya çahşıyordu. Gece lambalarının parlak renkleri henüz dikkatimi çekmişti ki, adam Memduh Bey’in tepesinde bitiverdi.

“Abi bu akşam daha siftah etmedim. Gece lambaları maliyet fiyatına. Başka yerde bu fiyata bulamazsın birini alıver gözüm abim.”

Memduh Bey bu pala bıyıklı Tophane bitirimine benzeyen adama cevap vermeye tenezzül bile etmeden eliyle başından çekilmesini işaret etti. Bitirim, umutsuz bir bakışla çevre masalarda oturan birkaç kişiye de ‘hâlâ siftah yapmadığını’ söyleyerek o pilli gece lambalarından satın almaları için ricada bulundu. Kimsenin almak bir yana lambalara bile bakmadıklarım söylememe gerek yoktur sanırım. Bardağıma bolca rakı koydum. Memduh beyin yeni ithalat rejimi ve yetki belgesi alıntıyla ilgili enfes muhabbeti içimi baymaya başlamıştı çoktan. Meyhanedekilerin “daha bu sabah Yassıada’da tutuldu, olta balığı” diye kakaladıkları buzhane balıkları servis yapıldığında geceyi

yarılamıştık...

Millet ortalıkta darbuka ve klarnetle fasıl yapan esmer sanatçılara eşlik ederken ben büyük bir nezaketle Memduh beyi dinliyordum. Birdenbire o adamı yine gördüm. Hani şu pilli gece lambası satan adamı. Bu sefer karşı kaldırımdaki meyhane masalarım dolaşıp onlara gece lambalarını satmaya çalışıyordu. İlgilenen kimse olmadı. Bir saat önce de elinde aynı üç tane lamba vardı şimdi de yine o üç lamba. Yani hâlâ bir tanesini satıp siftah yapamamıştı. Bu sokakta bir yığın meyhane, yüzlerce masa ve binlerce insan vardı. Ama hiç kimse adamın gece lambalarından satın almaya yanaşmadığı için hâlâ umutsuzca elinde dolaştırıyordu onları. Ansızın aklıma o adamın bu gece evine hiç para kazanmadan gidebilme ihtimalinin hayli yüksek olduğu geldi. İçkinin etkisinden midir, bilemiyorum ama içim bir tuhaf olmuştu. Hayli duygusallaşmıştım. Az sonra gece yarısı olacak, bu masalar boşalacak ve kimse kalmadığı için de bu adam bir tek kuruş para kazanmadan evine eh boş dönecekti. Peki ya evde bir sürü çocuğu varsa, hele bunlardan biri ya da birkaçı hastaysa, evde de yiyecek hiçbir şey yoksa ve tek umutları bu adamın hiç değilse bir adet gece lambası satıp eve biraz peynir ve ekmek getirebilmesiye. Allah Allah nereden üşüşmüştü bu tuhaf düşünceler kafama. Bana neydi ki bu iri yarı adamın çoluğundan çocuğundan ve eve para götürüp götürememesinden. Kısa bir süre önce bu adamla aşağı yukarı aynı yaşlarda olan amcam, beklenmedik bir göğüs cerrahisi ameliyatı geçirmişti. Baba yarısı sayılırdı. Yine de nedense bir sepet çiçek aranjmanı yollamak dışında pek ilgilenmemiştim adamcağızla. Üstelik o sıralar senelik izindeydim ve tatil planımı da hiç bozmadım. Oysa az emeği yoktur bizlere. Babamız öldüğünde kol kanat germişti. Belki de çok daha fazla ilgi beklemiş, bulamayınca da hayal kırıklığına uğramıştı. Şimdi “Ne alaka?” diyeceksiniz, ama meyhanelerde kafa çekenlere yanaşıp o boktan gece lambalarını umutsuzca satmaya çalışan adamı ve ondan değil lamba satın almak, yüzüne bile bakmayan insanları gördüğümde tuhaf bir vicdan azabı duymaya başlamıştım. Adam garsonlar tarafından kovalanma riskini göze alıp masalar arasında “Abi daha siftah yapmadım” diye yalvaran gözlerle bir tane olsun gece lambası satmaya çalışırken birden tuhaf bir şey oldu:

Yüzü yavaş yavaş siliniverdi ve o bitirim çehresi yerine amcamın kırılgan, küskün yüzü gelip yerleşti. Şimdi sanki amcam yalvararak dolaşıyordu masalar arasında. Galiba iyice sarhoş olmuşum. Amcamı da nereden çıkarıyordum ki? Bu bitirim görünüşlü seyyar satıcıyla aralarında ne diye bir ilişki kurmaya kalkıyordum? Belki de hastalığında onunla yeterince ilgilenmediğim için bu alkollü kafayla vicdanım beni rahatsız ediyordu. Çünkü adamın o bitirim yüzü gitmiş yerine amcamın o munis yüzü yerleşmişti. Saçmalıyordum. İyi de bu bayat mezeler ve buzhane balığına onca para veren insanlar ve her fırsatta kırkma merdiven dayamış hatunlara pahalı doğum günü hediyeleri alan arkadaşlarım bir tanecik gece lambası alsalar ölürleri miydi yani? Peki ben neden almamıştım? Bizim masaya gelip de, “Abi daha siftah yapmadım, bir tane alıversen,” diye Memduh Bey’e yalvardığı an bir tane satın alsaydım ya. Hem belki uğurlu gelir siftahı ben yaptığım için işleri açılırdı. O an aptal aptal bakmıştım sadece. Adam da geldiği gibi bir anda çekip gitmişti. Ota boka para harcıyordum. Şu her dakika bir kutlama vesilesi bulan arkadaşlarıma hem hediye parası, hem de bu geceki yemek için tonla para vermiştim. Peki o zaman neden bir adet gece lambası alıvermedim şu adamcağızdan? Ama mecbur muydum ki almaya. Ne satarsa satsın bana ne. Her satılan şeyi alacak olursam: Ansızın masadaki acılı mezelere, barbunya pilaki-sine, karides güvece ve kalkan balığı porsiyonuna gözüm takıldı. Birazdan gece bitecek herkes gibi ben de evime gidip yatacak, ertesi sabah uyandığımda keyifli bir tatil sabahı kahvaltısı hazırlayacaktım kendime. Eski kaşar, sucuklu yumurta, Trabzon tereyağı, yeşil ve siyah zeytin, bal, Edirne peyniri, hindi füme, dana jambon üç adet günlük gazete ve elbette Earl Gray Tea. Adamdan gece lambası satın almak için geç kalmıştım. Öyle ya,

gecenin daha erken bir saatinde çağırıp herkese göstere, göstere satın alsaydım millet de benden görür ve onlar da alırlardı. O da üç beş kuruş para kazanıp evine bir şeyler götürürdü. Tam bunları düşünürken elinde gece lambalarıyla yeniden bizim kaldırımında bitiverdi. Bu sefer işi şansa bırakmayacaktım. Elimi hararetle sallayarak masaya çağırdım. Fiyatını bile sormadan bir adet vermesini söyledim. Uzattığı kırmızı gece lambasını alıp parasım ödediğimde içim rahatlamıştı. İşte siftah yapmıştı şimdi.

“Oğlum sen manyak mısın? Bu abuk sabuk şeye akşam akşam para verdin bir de.”

Umrumda bile değildi. Sanki amcama karşı ihmal ettiğim görevimi yapmıştım. Bu gece lambasına ödediğim parayla adam bir-iki ekmek, biraz da zeytin götürebilirdi evine. Hepsi bu kadar mı peki? Gece bitmeden birkaç tane daha satmalıydı bu lambalardan. Öyle ya belki de evde beş çocuğu vardı. Masada herkes sarhoş muhabbetine başlamıştı çoktan. Gece ilerliyordu. Birazdan bütün meyhaneler kapanacak ve herkes gidecekti. O zaman kim satın alacaktı bu boktan lambaları? Masadakileri boşverip sokağı gözetlemeye başladım. Adamcağız meyhanelerin birisinden çıkıp diğerine giriyor, elinde kalan iki lambayı satmaya uğraşıyordu. Hiç kimsenin satın almadığını söylememe gerek yoktur sanırım. Kafam masadan uzaklaşıp tamamen bu adama ve satmaya çalıştığı gece lambalarına yoğunlaşmıştı. Bu arada kaçınıcı rakıyı içtiğimin farkında bile değildim. Belki de benim satın aldığım lamba bu hafta içinde satabildiği tek lambaydı ve evde bekleyenleri günlerdir açtı. Ne malum? Belki de bunları satar satmaz parayı şaraba yatırıyor. Gazeteler iki tane apartman dairesi ve bankada yüklüce parası olan bir dilencinin yakalandığından bahsetmişlerdi. Ama bunlar içimi rahatlatmaya yetmiyordu. Üstelik o gece lambalarını satabilmek için masalarda kafa çekenlere öyle yalvarıyordu ki, müşterileri rahatsız ettiği için meyhanenin birinden garsonlar tarafından kapı dışarı edildi. Bütün bunları gördükten sonra ertesi sabah hindi fûme ve Macar salamla kahvaltı etmek bana inanılmaz bir suçmuş gibi gelmeye başlamıştı. Bu adam eve kuru ekmeğin yanı sıra bir şeyler daha götürmeliydi. Yoksa gazeteleri okuyarak tatil kahvaltısı keyfi yaparken, hele hele hindi fûmeleri yutarken acayip suçluluk duyacaktım. Oysa hiç kullanmayacağım boktan bir gece lambasını satın alarak kıyak çekmişim ona. Yine de arkadaşlarım kendi alemlerine dalmış, çalgıcılarla fasıl müziğine katılırlarken benim içimi tuhaf bir suçluluk duygusu kaplamaya başlamıştı. Müşterileri rahatsız eniği için meyhaneden kapı dışarı edilen adamın ortalarda çaresiz bir halde dolaştığını görünce daha fazla dayanamayıp el sallayarak onu tekrar çağırdım ve elinde kalan son iki lambayı da satın aldım.

“Sağ ol abim Allah razı olsun.”

Arkadaşlar şaşkın, şaşkın bakarlarırken ben aldığım üç renk gece lambasını itinayla sandalyemin yanına koydum.

“Hey millet bizim Turgut kafayı yedi. N'apıcaksın oğlum bunları?”

Umrumda bile değildi. Acayip rahatlamıştım. Sonuçta garibim evine bu parayla hindi fûme götüremese bile süt, margarin falan götürebilirdi. O rahatlamayla bir duble daha rakı doldurdum kendime. Bana bu gece tuhaf bir şeyler olmuştu aslında. Adamın o lambaları yalvar yakar satmaya çalışıp da, satamamasından sanki ben sorumluymuşum, sanki ben burada olduğum için benim yüzümden satamı-yormuş gibi akıl mantık almayacak garip şeyler düşünüyordum. Resmen suçluluk duyuyordum. Oysa daha düne kadar ilgimi bile çekmezdi bu tür satıcılar. Fakirlik edebiyatından ise nefret ederdim. Ben fakir değildim, bugüne kadar hiç fakir arkadaşım olmamıştı. Ayrıca fakirleri sevdiğim de pek söylenemezdi. Bir yığın çocuk yapıp ondan sonra ‘açızzz’, ‘devlet bize yardım

etsiinnnn' diye zırlayanlara acayip uyuz oluyordum. Senelik iznimde İspanya veya Güney Fransa düşünüyordum. Peki o zaman neden bu gece böyle bir saplantıya düşmüştüm ki? Hiç bilemiyordum. Tek bildiğim şey onları satın alıp adama para verdiğim için vicdanım rahattı.

“Arkadaşlar haberiniz olsun Turgut maaşının yarısını şu giden şarapçıya yedirdi.”

“Oğlum işportada bunların âlâsını yarı fiyatına bulurdun.”

Hesaplar ödendi. Bayat mezelere tonla para verip şu gariban adamdan bir tane bile gece lambası almayan arkadaşlarım hiç utanmadan arabalarına doğru yollandılar. Taksiye para vermek istemiyordum. Üsküdar vapuruna binmek üzere iskelemin yolunu tuttum. Son vapuru bekleyen birkaç kişi iskeleden içeri girmeyip gecenin temiz havasını içlerine çekiyordu. Jetonumu alıp rıhtıma doğru yürüdüm. Tam o esnada o kızı gördüm. Yirmi yaşlarındaydı. Üstünde kaim bir palto ve kaba kumaştan bir başörtüsü vardı. Boynuna bağladığı torba gibi şeyin içindeki gazeteleri satmaya çalışıyordu.

“Abey gazete alsana. Hiç satamadım sabahtan beri.”

Torbasına baktım. Gerçekten bir yığın gazete aynen sabah konuldukları gibi istif halinde duruyordu. ‘Yıldız’ gazetesiymiş. Böyle abuk sabuk bir gazeteyi satmaya kalkarsan kimse almaz elbette. Doğru düzgün bir gazete satsay-dın sen de. Bunları içimden söyleyerek yanından uzaklaştım. Vapurun gelmesine daha vardı ve hava iyice serinlemeye başlamıştı. Montumun yakalarını kaldırdım. Sert bir poyraz vardı sahilde. Rıhtımın diğer ucuna doğru yürüdüm ve gazeteci kızı tekrar gördüm. Bu kez yola doğru çıkmış hızlı adımlarla iskeleye yaklaşan insanlara ‘Yıldız’ gazetesini satmaya çalışıyordu. O tarafa doğru yürüdüm. Yüzü soğuktan kızarmıştı. İri yarı bir kızdı. O an ellerinin de mosmor olduğunun ayırına vardım. Bir türlü satamadığı gazetelerin dolu olduğu torba, omzunun bir yana doğru eğilmesine neden olmuştu. Şaka maka, demek bayağı ağırdı yükü. Geldiğimi görünce bir umutla bana doğru seğirtti, sonra benim az evvel gazete almayan adam olduğumu anlayınca yaşadığı hayal kırıklığı yüzüne yayılıverdi. Sert bir ifade takınıp hızla yanından geçtim. Bu ifadeyle ona adeta; “Benim böyle abuk sabuk gazetelerle işim yok kızım, ben gerçek bir entelektüelim, değerli vaktimi çok daha önemli şeyler okuyarak harcarım” mesajını vermek istiyordum. Tam o esnada boynuna asılı olan gazete torbasının kayışı kopuverdi ve bir yığın ‘Yıldız’ gazetesi yerlere döküldü. Can havliyle hepsi rüzgârda denize doğru uçup gitmeden onları toplamaya girişti. İnsanüstü bir gayret sarf ediyordu. Yine de bir çoğu ya rıhtımdaki poyraza kapılıp uçtu, ya da artık okunamayacak kadar buruşup yırtıldı. İskeleden jeton almak üzere yakınından geçen yaşlı bir amca yerlere saçılan gazetelerini toplamasına yardımcı oldu.

“Sağ ol abey. Bunlar da benim ekmek param işte.”

O an bir cam kırığının yüreğime saplandığını hissettim. Neymiş, entelektüelmişim de, kıza ben senin sattığın abuk sabuk gazeteleri okumaya vakit harcayamam mesajını verecekmişim. Kim takardı ki senin mesajını. Kız gecenin bu saatinde ekmek parası peşindeydi. Elleri morarmış, başını o keskin soğuktan korumak için kalın yünlü kumaştan bir başörtüsü takmıştı. Son vapur az sonra kalkacaktı iskeleden ve artık gazete satacağı kimse de kalmayacaktı. Ya sonra? Sonrası akşam belki de aç yatacak, sabah evde yiyecek bir kuru ekmek bulamayacak ve aç karınla yine o gazeteyi satmak için yollara düşecekti. Oysa ben birazdan kaloriferi yirmi dört saat yanan güzelim daireme gidecektim. Uyumadan önce bir duble viski alıp disk çalarda Maria Callas’dan bir Puccini aryası dinleyecek, sabah uyandığımda hindi füme, eski kaşar, Macar salam, bal, reçel, tereyağı ve portakal suyundan oluşan kahvaltımı yapacak, bir yandan da kapıcının alacağı gazeteleri okuyacaktım. Ya bu

‘ekmek param’ dediği gazetelerinin çoğu denize uçup giden kız? Sabah kahvaltıda acaba ekmek ve margarin yağı olabilecek miydi? Yine manyaklaşmaya başlıyordum. Onun yiyecek doğru düzgün bir şeyi yoksa benim ne suçum vardı ki?? Memlekette bunun gibi milyonlarcası vardı belki de ve hiçbirisinden de ben sorumlu değildim. Hayır doğru değil. Benim yüzümdendi. En azından bu kızın durumundan sorumluydum. İskelede bana, “Abey gazete alsana. Hiç satamadım sabahtan beri,” diye ilk yanaştığında bir tanecik ah-verseydim ya. Alt tarafı kaç paraydı ki. Hem sonra beni gören diğerleri de birer tane alırlar, kız da üç kuruş para kazanırdı. Oysa ben öyle yapmak yerine hiç utanmadan sert bir ifade takınıp hışımla geçmişim kızın yanından. Neymiş; entelektüelmişim. Sevsinler senin entelektüelliğini. O ise hâlâ gecenin o saatinde rıhtımın öbür ucunda sağlam kalan gazeteleri satmaya çalışıyordu. Zaten ben kız kardeşime de hiç yardım etmemiştim. Kızcağz bir yandan master yaparken bir yandan da yarı zamanlı bir işte, onu köle gibi gece yarılarında kadar çalıştıran bir şirkette neredeyse karın tokluğuna çalışıyordu. Aldığı maaş ise ancak yol parasını ve öğle yemeği masrafını karşılayabiliyordu. Hattâ kimi günler yemek masrafı olmasın diye evden peynir ekmek sarıp çantasında götürdüğünü biliyordum. Ama nedense bu meşhur umursamazlığım baskın çıkmış ve onca zaman kızcağıza ufak bir harçlık bile vermemiştim. Oysa iyi bir şirkette, gayet dolgun bir ücretle çalışıyordum. Bırakın ücretimi, şu hemen her hafta Nevizade ya da Kumkapı’da toplanıldığında kafa çekmeye harcadığım ya da arkadaşlarıma doğum günü hediyesi diye aldığım parfümlere ve CD’lere verdiğim para bile kız kardeşimin köle gibi çalışarak aldığı ücretten daha fazlaydı. Yine de kızcağz bir gün bile bana zor durumda olduğunu, hem çalışıp, hem de master yapmanın ne kadar yıpratıcı olduğunu hissettirmemişti. Ben de eşek kafam kızı “Al kardeşim, bu ay bari sıkıntı çekme” diye üç kuruş vermemiştim. İçimde vicdan azabı dalga dalga yayılmaya başlamıştı. Gazeteci kız ise rıhtımın ucunda umutsuzca ‘Yıldız’ gazetesini satmaya çabalıyordu. Yakıcı poyraz yüzüme vururken onu izlemeye başladım. Bir ara göz göze geldik. İnanılacak gibi değildi. Gazete satıcısı kızın yüzü gitmiş yerine sabahın köründen gece yarılarında kadar okul ve geçim mücadelesi peşinde koşan kız kardeşimin yorgun yüzü gelmişti. Bana çok tuhaf bir şeyler oluyordu bu gece. Kendimi daha fazla hırpalamaya gerek duymadım. Yanına yaklaşp ‘Yıldız’ gazetesinden bir tane satın aldım. Ama bu neye yeterdi ki? Sadece odun fırını olmayan alelade fırınlardan bir tane ekmek alabilirdi. Çünkü odun fırınlarının ekmekleri çok daha kaliteli, ama daha da pahalı oluyor. Kapıcıma benim ekmeğimi odun fırınından almasını tembih ederim her zaman. Gülgün’e doğum günü hediyesi olarak aldığım parfüme bir kamyon para vermişim. Madam Rochas parfümü. Baharatlı kokuları sever hanımefendi. İşyerinde onları sürüp cuma sabahı asansöre bindiğinde, pazartesi akşamıma dek bayıcı kokusu kalırdı orada. Bir şeyler yapmalıydım gecenin bu saatinde gazete satmaya çalışan gariban kız için. Ve yaptım da: Vapur gelene kadar ikinci, üçüncü, dördüncü ve beşinci ‘Yıldız’ gazetesini alıp parasını ödemişim. Her aldığım gazete, içimdeki suçluluk hissinin ve hatırlamadığım pek çok kayıtsızlığımdan doğan vicdan azabımın biraz daha azalmasını sağlıyordu. Akıncısının parasını ödediğimde sabah kahvaltıda dana jambonun yanında Hollanda peyniriyle bir de omleti hak ettiğime inanıyordum. Sonra vapur geldi ve bindim.

Pazartesi sabahı hava iyice soğumuştü. Uzun süredir devam eden pastırma yazı bitmiş yerini neredeyse kar yağacak dedirten bir soğuk başlamıştı. Akşam saatlerinde Boğaz Köprüsü’nün insanı çıldırtan trafiği yüzünden eve dönerken yine Beşiktaş’tan Boğaz vapuruna binmeyi tercih ediyordum.

Bu yolla iskeleden kalktıktan sonra evime varmam yirmi dakikayı bile bulmuyordu. Gişeden jetonu aldığımda vapurun gelmesine on dakika kadar zaman kalmıştı. Bu kez rıhtımda yürüyerek vakit geçirmem mümkün değildi çünkü inanılmaz bir ayaz başlamıştı. Ve o gazeteci kızı yine gördüm. Aynı çantayı yüklenmiş o gazeteleri satmaya çalışıyordu. Ve ne yazık ki yine kimse satın almıyordu.

Bir müddet rıhtımın bir ucunda durup o feci ayazda gelene geçene gazete satmaya çalışmasını izledim. Eldivensiz elleri ve yüzü bu kez soğuktan daha fazla etkilenmişti. Yine o kalın palto ve kaba kumaştan başörtüsüne sarılmıştı. Paltoyu ona hayırsever birisinin verdiği gayet açıktı. On dakika sonra son vapur gelecek, eğer bu süre zarfında bir iki tane gazete satabilirse eve bir veya iki ekmek götürecekti ve ben yine içimde yumruk gibi büyüyen suçluluk duygusuyla sıcacık dairemde kanepeye oturup televizyonda Discovery Channel’da ‘Timsah Avcısı’ belgeselini seyrederek keyif yapacaktım. Bu kızın güzelim akşam keyfimi bozmaya hakkı yoktu. Bir müddet insanların gazete alacaklarını umut ederek onu izledim. İskeleye doğru koşan insanların gazete satın almak bir yana, ona yana bakmaya bile niyetlenmediklerini görünce ona doğru yürüdüm.

“Kaç tane gazete var torbada?”

“Kırk iki tane abey.”

“Tanesi kaç?”

“Yüz bin lira abey.”

Dört milyon iki yüz bin lirayı bayıldım ve çantadaki bütün gazeteleri satın aldım. Kırkına merdiven dayamış arkadaşlarıma aldığım doğum günü hediyelerine harcadığım paranın çok altında bir miktardı bu oysa içimi rahatlatmaya yetmişti. Çünkü şu gariban gazeteci kız, hiç değilse bu gece belki de yarın sabah için soğuk rıhtımlarda dikilip üşüye üşüye gazete satmaya çalışmayacaktı. Çünkü tümünü satın almıştım. Hem evine güzel bir kahvaltılık satın alıp götürebilir ve midesi doğru düzgün bir şey görürdü. Artık sıcak evim, yumuşak kanepem ve Discover)" Channel beni bekliyordu.

Daha sonraki günler kız her gece rıhtımın ayazında eli ve yüzü donarak umutla beni beklemeye başladı. Ben son vapura doğru koşarken o rıhtımın karanlığından “Gaste abey gaste, Yıldız gastesi!” diye önüme atılıveriyor, büyük bir sabırla elinde kalan gazeteleri benim için sayıyor ve toplam fiyatı söylüyordu. Ben de parayı toslayıp bütün o boyalı dedikodu gazetesini satın alıyor sonra hepsini kendi iskelemizde çöp kutusuna atıyordum. Hiç okumadığım o gazeteleri satın alarak kızın kurtarıcısı olmuşum... Ona ödediğim gazete paralarının acısını. Bilim Dergisi aboneliğini yenilemeyerek karşılamıştım. Aslında hiç de önemli bir meblağ değildi abonelik ücreti. Ama yine de bu kararımdan memnundum. Bilim Dergisi okumasam da olurdu. Oysa akşamları buz gibi poyraz rüzgârının estiği o rıhtımda bu kızın sattığı gazetelerin hepsini satın almadan ve onu bu azaptan kurtarmadan evime dönmenin yarattığı suçluluk duygusunu kaldıramazdım.

Bu şekilde günler geçti. Bu arada işyeri civarında gördüğüm bir dilenci kadına hemen her gün ciddi miktarda sadaka vermem gerektiğini düşünerek günde üç kez yanından geçip avcuna para bırakmaya başladım. Kadın bana geçen sene daireme temizliğe gelen gündelikçi Hasibe Hanım’ı anımsatıyordu. Ona karşı da suçluydum. Bir kere kadıncağıza karşı inanılmaz derecede eli sıkı davranmıştım. Her şeye umursamazca para harcadığım halde nedense haftada bir ona vereceğim gündelik parası için çok sıkı bir pazarlık yapmıştım. Oysa evine götüreceği bir kuruş fazla para bile onun için önemliydi. Çünkü küçük kızı böbrek hastasıydı. Arkadaşlarım içinde onlara yardımcı olacak bir sürü doktor olduğu halde nedense parmağımı bile kıpırdatmamıştım o kadıncağız ve hasta kızı için. İnsan hiç değilse bir seferinde üç kuruş fazla para verip: “Al bunu da, kızına biraz meyve falan alırsın,” der değil mi? Onu bile yapmamıştım. Param olmadığından değil, sadece ve sadece eşekliğimden. Sonra sanırım kız biraz düzeldi ve köylerine geriye döndüler. İşte nedense örtülere sarınmış bu dilenci kadını her görüşümde garip bir şey oluyor, önce kadının yüzü siliniyor ve yerine hasta çocuğuna bakabilmek için üç kuruş paraya orada burada temizliğe giden Hasibe Hanım’ın yüzü

gelip yerleşiyordu. Titizliğimle kadıncağzın canını çıkartırdım. Ayakkabılarımı bile boyatmışım ona. İtiraz etse, “Yapmam,” dese ne olacaktı ki? Onu bırakır, başka kadın bulurdum. O da bunu gayet iyi bildiği için yaşadığı çaresizlik içinde bana itiraz etmeyi göze alamamıştı. İşte şimdi birkaç gökdelenin bir arada inşa edildiği alanda bir köşeye ilişip dilenen köylü kadın bana hep Hasibe hanımı anımsatıyordu. Karadeniz’den gelen deli poyraz rüzgârı insanın yüzünü yakıyordu. Peki ya bu dilenci kadın nasıl donmuyordu bu soğukta? Belki ihtiyacı olan sadakayı günün ilk saatlerinde toplayabilseydi o ayazda fazla beklemeden evinin yolunu tutardı. Ama o koca gökdelenlerde çalışıp öğle paydoslarını çevredeki kafelerde tonla para harcayarak geçiren insanların hiçbirisi bu kadına sadaka vermek ne kelime, yüzüne bile bakmıyorlardı. Defalarca aynı serviste çalıştığım arkadaşlara sıcacık ofisimizin camından onu gösterip kadıncağza sadaka vermeleri için teşvik ettim.

“Şu dilenci kadını görüyor musunuz, sabahtan beri o ayazda üç-beş kuruş için dileniyor. Yazık vallahi.”

Böyle diyerek onların kadına acıyıp hiç değilse öğle paydosu kahvesini içmeye giderken ona birkaç kuruş vermelerini sağlamaya çalışıyordum. Ama aldığım yanıt genelde şöyleydi:

“Aman Turgut, Allah aşkına şimdi de bu kadına mı acımaya başladın? Sana son zamanlarda bir tuhaflıklar olmaya başladı. Ayol onun iki tane apartman dairesi vardır. Sen kendine acı. Akşama kadar canın çıkıyor burada üç-beş kuruş kazanacağım diye.”

Artık işi gücü bırakıp pencereden dilenci kadını izlemeye başlamıştım. Binalar arasında oturduğu yerde önünden geçen insanları sayıyor, kaç kişinin bakmadan geçtiğini, kaç kişinin sadaka verdiğini saymaya çalışıyordum. Yüz kişiden, bir tanesi bile vermiyordu. İş yine başa düşmüştü. Kadının daha fazla soğukta beklemeden bir an önce gerekli hasılatı toplaması için gerekeni yapmalıydım. Ben de yaptım ve yüklü miktardaki sadakayı her sabah kâğıt paralar halinde avucunu koymaya başladım. Artık içim rahattı. Onun için bu kadar üzüldükten sonra bu soğuktan bir an önce kurtulmasını sağlamazsam, yeni bir suç işlemiş olacaktım. Günler boyu avucuna kâğıt paralar koyduktan sonra dilenci kadın bir sabah nasıl o köşede bitiverdiyse yine öyle yok oldu.

Sonra ansızın çalıştığım işyeri beni Ankara’daki şubesine uzman olarak atadı. Artık yaşamımı orada sürdürecektim. Peki şimdi ne olacaktı? Gazeteci kız beni her akşam rıhtımda bekliyordu. Kim alacaktı bu kızın gazetelerini. Oysa ne güzel alışmıştı fazla üşümeden onları kolayca elinden çıkartıp para kazanmaya ve evine eli boş gitmemeye. Ben gidince ne olacaktı? Bunun da suçlusu bendim işte. Kızı kolay para kazanmaya alıştırmıştım kısacık zamanda. Şimdi yine saatlerce rıhtımda dikilip topu topu, iki-üç gazete satmaya ve eve sadece bir ekmeğe götürüp onunla yetinmenin zorluğuna dönecekti. Bir şeyler yapmalıydım. Bir hafta sonra Ankara’ya taşınınca artık bu vapura binemeyecektim. Yeni bir yaşantım olacak, yeni bir ev kiralamak, o yeni evi döşemek için bir sürü masrafım olacaktı. Peki ben gidince ne yapacaktı? Herhalde havale çıkaracak değildim ya ona. Sonra ansızın kızı bu hayattan tamamen kurtarma düşüncesi kafamda iyice netleşmeye başladı.

Son gece yine alıştığım üzere Beşiktaş’tan vapura binmek üzere iskeleye yürüdüm. Hava inanılmaz soğuktu ve akşamüstü saatlerinde başlayan kar yağışı giderek artarak her yeri kaplamaya başlamıştı. Vapur seferleri her an kaldırılabilirdi. Gazeteci kız yine oradaydı. Bu kez o karanlık rıhtımın en ucunda durmuş gazete satmayı da boşlamıştı. Ne de olsa benden başka kimse almayacaktı onları. Ne diye uğraşsındı ki. Ona bu acı gerçeği nasıl açıklayacaktım. Kızı doğru yaklaştım. Kar yağışı arttığı için yolcuların hepsi iskelenin kapalı salonuna kendilerini atmışlardı.

Rıhtımın ucunda ikimizden başka kimse yoktu. Soğuktan morarmış yüzü umutla aydınlandı. Eldivensiz elleriyle gazeteleri saymaya başladı. Ona son kez vereceğim para en fazla iki günlük gereksinimini karşılardı. Oysa artık yaşamından çıkacaktım.

Rıhtımın gerisindeki deniz kapkaranlıktı. Ansızın onu bütün bu acılardan nasıl kurtaracağımı buluverdim. Onu bu hayattan, kendimi de suçluluk duygusundan kurtaracak muhteşem fikir bir şimşek gibi beynimde çakıvermişti. O birazdan benden alacağı para için gazetelerini sayarken onu omuzlarından kavradım. Hayli iri yarı bir kız olmasına karşın uzun süre soğukta beklemekten refleksleri yavaşlamıştı. Anlamsız gözlerle bana bakan bu talihsiz kıızı iki adımda rıhtımın ucuna doğru sürükleyip karanlık sulara savuruverdim. Boynundaki gazete torbasının ve o kalın paltosunun ağırlığıyla buz gibi sulara gömülüp giderken gıkı bile çıkmadı. Bir müddet bekledim. Kar, giderek artan bir hızla Boğaz'ın karanlık sularına yağıp duruyordu. Arkamı döndüm. Rıhtımda in cin top oynuyordu. Kapalı iskele salonuna doğru yürüdüm. İkimiz de kurtulmuştuk işte. Kendimden çok ona seviniyordum. Artık ekmek parası için buz gibi gecelerde soğuktan morararak millete bir-iki gazete satmak için yalvarmayacaktı. Bitmişti çilesi.

Onu kurtardığım için kendimle iftihar ediyordum. Vapurdan indiğimde hemen ana caddedeki şarküteriye girdim. Tavuk pane, dana jambon, rokfor peyniri ve elbette Kolombiya kahvesi alarak evimin yolunu tuttum. O gece hafta sonu tatili başlıyordu ve televizyonda nostalji sinemasında *Rıhtımlar Üzerinde* filmi seyredecektim.

25 Şubat 2002

ruku'nun terlikleri

Müge İplikçi

Oraya son olarak geçtiğimiz ekim ayında gittim. Gittiğim üçüncü günü Şükrü'yü aradım, buluştuk. Her zamanki Şükrü'ydü. Önce bir parkta oturduk, sonra bir kafeye gittik. Ordan burdan, en çok da o anki haliyle memleketin uzak ve sisli görünümünü sıkıntılarından dem vurduk. Şükrü genelde çocuk gibidir; çocuksu sözleri vardır, ama buna kanmamak. Sineklerin Tanrısı onun için yazılmış bir kitaptır. “Ee, Ruku ne yapıyor?” diye soruverdi siyasi konuşmalarımızın kesildiği bir yerde, gözlerini yuvalarında döndürerek. Ruku benim uzatmalı sevgilim. Ruku'ya kalsa on beş yıl önce evlenmiştik, ama olmadı. İş güç devreye girdi. Tamam, daha dürüst olacağım: “Ben işi gücü olan bir adamım,” diye direktmişim. Hattâ daha da dürüst olmanın bir sakıncası yok: Bir türlü unutamadığım başka bir kadının hayali yakamı bırakmıyordu o zaman. Peki, tam olarak hayali değil, bu konuda da açık olacağım. Arada bir kendisiyle görüşüyorduk. O benim kucağında ağlıyordu, gözyaşlarına dayanamıyordum, arada ama çok değil, şöyle senede dört beş defa bedenlerimizin tensel yakarışını da dindiriyorduk. Ruku'ya bunları anlatmıyordum elbet. Ancak vicdanım rahattı. Belki şu nedenden: Hayali yakamı bırakmayan kadın da o zamanki sevgilisine anlatmıyordu bu yaşadıklarımızı. Aşkın gizemi diyorduk buna. O gizem hep çekici ve baştan çıkarıcı değil midir, sorarım size... Ruku hep akıllı bir kızdı, bunu hep kanıtlamıştır, bu evlilik işlerine bulaşmayacağımı hemen anladı; “Tamam o zaman,” dedi, “işler düzeline kadar birlikte yaşarız.” Yaşadık, hâlâ yaşıyoruz. Tuhaf olan şu: Ben o eski kadını unuttum unutmamasına da galiba Ruku unutamadı. Ona evlenme teklif ettiğim zaman şöyle demişti bana: “Boşversene, ben işi gücü olan bir kadını.” Akıllı Ruku, zalim Ruku... On iki yıldır, dile kolay, Ruku'nun işsiz güçsüz bir kadın olmasını bekliyoruz, daha doğrusu ben, bir başıma, yalnız bir biçimde bekliyorum.

“Sen daha çok beklersin,” dedi Şükrü. Aklımdan neler geçtiğini benden daha iyi anlamış, öyle olmasa da sırf beni benden daha iyi çözmüş olma ruhunun verdiği sereserpelikle duygularımı vurmaya hazırlanan sözde güngörmüş biri olarak.

“Neyi daha çok beklerim?” diye sordum. Güya akıllanmış ve hazırcevap biri olmaya meyletmişim.

“Elbette Ruku'yu,” dedi. Dünyanın kendince en kolay denklemini bir gurbet günü taşkınlığıyla çözmüştü işte.

“Ruku'yu mu?” dedim, “Ruku kimin umrunda ki!”

Savaşı kaybetmişim.

Oysa biliyordum ki, Ruku herkesin umrunda. O halkayı takmaksızın kölesi olmuş olduğum Ruku, arkadaşlarımla karıları tarafından başlarda iyi niyet ve samimiyetle anlaşılmaya çalışılan, ardından, telefonlara çıkmayışı verdiği randevulara gitmeyişi, gittiği zaman da zil zurna sarhoş, şımarık, ukala, kendini beğenmiş ya da sakil mi sakil bir halde gidişiyle, bin defa “keşke gelmeseydi” dedirten ve bu yüzden sonrasında hep mesafeli ve ölçülü durulmaya çalışılan, çalışılan, çalışılan Ruku...

Arkadaşlarıma gelince... Ruku'nun geçmişi bir muammaydı. Bu da en büyük dedikodu

malzemesini oluşturuyordu. Onun bilgisayar mühendisi oluşu sadece kadınları değil, erkekleri de yıldırtan bir oluştu. Avusturya Lisesi'ni bitirdikten sonra dosdoğru Viyana'ya gitmiş ve baba parasıyla ilk yıl gezmiş tozmuş, ikinci yıl "tamam" demiş ve bilgisayar mühendisliğine yazılmış, sonra okulu bitirir bitirmez yurda dnmşti. Derin bir matematik zekâsı vardı. Bu yüzden böyleydi ya zaten.

İkinci olasılık ise şuydu: Evet, Avusturya Lisesi'ni bitirmiş, ama burslu okumuştu. Ailesi ortadirek, ama kültürlü bir aileydi. Anne baba ğretmendiler ve biricik kızlarını, puanı Alman Lisesi'ne yetmediği için Avusturya Lisesi'ne vermişlerdi; iyi de olmuştu hani. Bursunu zar zor idare etti Ruku ve son senede olan oldu. Teneffüste sigara içerken yakalandığı için bursunu elinden aldılar. O da hem evini hem yurdunu terk edip Viyana'ya gitti; bir yıl sersefil dolaştı. Ardından bir bilgisayar kursuna yazıldı ve programcı olarak yurda döndü. Sonuçta işini bilen bir kızdı Ruku ve ondan korkulurdu...

nc iddiaysa onun bilgisayar falan bilmediği yolundaydı. "Hangi bilgisayar, hangi Avusturya Lisesi, hangi Viyana Allah aşkına"ydı. Ruku Allahın Sinan Paşa Ortaokulu'nda okumuş, yedi çocuklu bir ailenin altıncı kız çocuğuydu. Adı Rukiye'ydi. Ortaokulu ite kaka bitirdi, bitirir bitirmez ailesi onu okuldan aldı ve evlerinin bir sokak altındaki atölyelerden birine overloku olarak yerleştirdi. Rukiye zayıf, kuru mu kuru bir kızdı, ama akıllı ve kurnazdı. şu alt tabaka kurnazlığı onda kemikleşmişti, kemikleşmiş. Yan dükkândaki aycının çırağını ayarladı ve öbür yandaki binada devam etmekte olan bilgisayar kursuna yazılmak için hem aycıyı hem çırağı bir güzel kullandı. Ailesi bu işi anladığında, çok uzun zaman sonraydı bu, Rukiye ıraktan ya da aycıdan, işte birinden, hamile kalmış ama bu arada bilgisayarı da öğrenmişti. Ailesi diretti, öldüresiye dövdü Rukiye'yi, çırağı da bir güzel benzetip aycının da yardımıyla zorla Rukiye'yle evlendirdi.

Tam da bu noktada iki gruba ayrılıyordu erkekler. Özellikle şükrü ve onun müridi iki arkadaşımız Rukiye'nin o aycıyla kesinlikle evlenmediğini, hiç hamile kalmadığını, hattâ işi daha da ileri götürüp Rukiye'nin rahminin falan olmadığını (zellikle şükrü) iddia ediyorlardı. Rukiye komşu ve akrabalarından bir güzel dayak yiyip yakayı zor bela kurtardıktan sonra elinde alınmış mı çalınmış mı, her neyse, bilgisayar sertifikasıyla iş aramaya başlıyor ve tesadüf bu ya...

şkr bu noktada şöyle devreye giriyordu: "Bu kadın tipini çok iyi bilirim ben. Avcı gibidirler, erkekleri ağlarına düşürür, ciğerlerini sökerler."

Bunu ne zaman söylemişti: Yine gurbette, bilinmez bir kafenin loş bir yerlerinde mi yoksa bir İstanbul meyhanesinde mi; geçmişin hangi dehlizinde gizliydi bu sözcükler; hangi derin ve intikamı alınamamış ham tecrübede; hangi intikamın, alınsa bile bir türlü bitemeyen tortusunda saklıydı bu öfke; hangi fkeydi bu, hangi ipsiz sapsız fke?

"Neden?" diye sormuştum. "Neden böyle söylüyorsun şükrü, o benim sevdiğim kadın, biliyorsun!"

Ağlamak zereydim. Ruku'yu seviyordum. İşin aslı buydu. Uyumken ağzının kenarından akan salyalarını, uyandığı zaman gözlerindeki çapaklarını, yağlı göbeğini, saatlerce süren makyajını, dekolte giysilere tapmasını, her sevişmemizin ardından soğuk duş almasını, sigarayı yer gibi iişini... Tüm bunlara alışkanlık diyeceksiniz, bunların alışkanlığa dönüşmüş olmasını bile seviyordum, evet.

"Hâlâ Almanca'yı nerede öğrendiğini merak etmiyorsun, değil mi?" diye sordu şükrü, ısrarcı.

İçimde şu sesin ya da seslerin yankılandığını hissettim o zaman. Merak etmiyorum. Bilmek

istemiyorum. Onun benim geçmişimi bilmesi yeter. Ben onunkini istemiyorum. Ben sorunsuz bir şimdi istiyorum. Her şeyi geçmişte yaşadım zira. Şimdiyi şimdi için istiyorum.

Gözlerim gökyüzünü ele geçirmiş kurşunu havaya takıldı kaldı sonra. O görüntünün içinde bir antre görür gibi oldum. İnsanlar. Tanıdık. On beş yıl öncesi. Arkadaşlarım. Hepimiz çok genciz. Ruku'nun, hepsine antrede birer terlik verişi. Ruku'nun gencecik, incecik bedeninin tek tek eğilerek önlerine "sunduğu" terlikler. Renkli renkli, Çarşamba Pazarı'ndan alınmış, püsküllü, çizgili, benekli terlikleri Ruku'nun. Herkesin terliklere ve Ruku'ya şöyle bir bakışı. On beş yıl öncesi. Herkesin ayakkabılarıyla salona geçişi. Ruku'nun antrede kalışı bir dizi terlikle birlikte. Ruku'nun orada kaldığını unutuşumuz. Salona yayılışımız, Ruku'yu bir başına bırakışımız antrede. Hayallerimin kadınının Avusturya'ya gitmesinin üzerinden on ay kadar geçmiş. Ama sonra gelecek, yaza gelecek biliyorum. Boğaz kıyısında oturup ya da Sultanahmet'te hayatı konuşacağız onunla; ah Neş'e, bana yazdığı mektuplar, kartlar, birlikte fotoğraflarımız, gittiğimiz sahiller, bana aldığı armağanlar, hayatımın Neş'esi, on ay... Yarı Almanca yarı Türkçe hepimizin onu ve onun dokunulmazlığını, sıcaklığını, samimiyetini, kültürlülüğünü, sosyalliğini hatırlayışımız. Avusturya'ya gitmesinin ardındaki ulvi amaca tapınışımız; benim, onun yatakta sigara içişini, birlikte zirveye çıkışımızı hatırlayışım birden. "Seninle olduğu gibi bir daha kimseyle olmayacak," deyişim, bunu kendime itiraf edişim, sonra gidip bir yerlere yazışım bunu. Bunun bir süre sonra Ruku tarafından bulunuşu, ama benim zerre aldırılmayışım buna, "çünkü aşk gizemdir"e inanışım. Ruku'ya şöyle deyişim: "Herkesin yeri ayrı Ruku." Ruku'nun kırılmayacağından her nedense emin oluşum. "Ruku akıllı kızdır zira," deyişim. Ruku'yu hiç umursamayışım. Ruku'nun böyle kâğıtları ve duyguları ve fantezileri olamayacağından emin oluşum. Ondaki sevgiyi bonkörce kullanışım. Her halükârda beni çok seviyorsun nasılsa sen Ruku!

Ruku'yu antrede unutuşum.

Ruku'yu antrede unutuşum. Ruku akıllı kızdır, her şeyi kaldırır. Ona bir şey olmaz. Ruku'yu hepimizin antrede terlikleriyle unutuşumuz. Bir tek Şükrü'nün onu görüşü ve orada onu bitirişi: "Hayatım bu ne klasiklik böyle? Tamam anladık Hilmi'nin sözlüsüsün, ama bir yere kadar yani! Hepimize bu yüzden mantar bulaştırmana gerek yok."

Ruku'nun antrede kabışı. Ruku'nun terliklerin içine dolan gözyaşları, benekli, püsküllü, çizgili gözyaşları.. Ruku'nun antrede kalışı. Ruku'nun hayatım benekli, püsküllü, çizgili hayallere taşıyışı; benekli, püsküllü, çizgili hayallerde modern olmayı bir türlü anlayamayışı. Ruku'nun antrede kalışı. "Oysa çok güzeldi terliklerim," deyişi. Ve bunun, onun kendine ait son cümle oluşu. Rukiye'yi Ruku yapan rüküş mü rüküş, kılıçlı kalkanlı günlere doğru ilk istilasının planlarını kendi kendine kafasında çizdiği o antrede. İlk defa zalim oluşu. Zalim olmaya başlayışı, antreye bakışı.

"Sorarım sana," dedi Şükrü. "Her şeyi anladım da Almancayı nasıl öğrendi bu senin Ruku, peki?"

Anladığı her şey neydi ki Almanca konusuna gelmişti, hiç bilemiyorum. Yüzüne baktım. Sustum. Şükrü'yü görmek sinirlerimi bozuyordu artık. Onunla sadece politika konuşmalıydım bundan böyle...

kostümlü hayalet

Nalan Barbarosoğlu

Rüzgâr aniden çıktı. Sokak aralarında çöpler sürüklendi; ağaçlarda yapraklar hışırdadı; balkonlarda unutulmuş çamaşırlar birbirine dolandı. Uzaklardan havlamalar duyuldu. Gökyüzüne kara bir yorgan gibi gerilen yağmur yüklü bulutlar ay ışığını yuttu. Gecenin kuytusuna çekilen caddeden geçen farlar seyrelti. Trafik lambaları turuncuya geçti.

Rugan çizmelerinin içinde siyah jartiyere tutturulmuş bir çift kırmızı simli çorap, köşedeki yangın musluğunun yanında her zamanki yerini alacaktır birazdan.

Güneş çekilip de akşamın alacası yayılmaya başlarken gecenin kara örtüsünden önce, apartman zemininde, kimsenin dönüp bakmadığı, atılacak eşyaların tıkıştırıldığı, kir pas içindeki merdivenaltında bekleyen ruhum kıpırdanmaya başlar. Aynı apartmanın yedinci katında koltukaltı karıncaları, bacaklarımda ürpertiler dolaşır, çenem ve kaşlarım havaya kalkar, belim dikleşir. Arka pencere önünde akşamın geceye dönmesini beklerim. Sokak lambalarını bastıran güçleriyle pencerelerde yanan sönen ışıklar, gecenin değişen renklerini seyrederek, o renklere sesler yakıştırmaya çalışırım. Çatılar, sokak kıvrımlarını, cadde uzantılarını örter Altın Boynuz'a kadar. Minareler, çan kuleleri gökyüzünü keser. Ardında görüş alanıma girmeyen surlarla çevrili gri duvarlar birbirine karışır, çatılar seçilmez olur. Bu vakitlerde yanmaya başlayan ışıklarıyla azgın bir boğa gibi kıpırdanır gözlerimin önünde kent, ufka kadar. İnsanlarını her an ayakları altına alıp parçalamaya hazır duruşuyla, gümüş boynuzlarıyla. Burnundan dumanlar çıkar, gözleri çakmak çakmak. Altın Boynuz boğanın alnında -mitolojik- güdük bir çıkıntı gibi kalır yakamozlu sularıyla. Homurtusu yabandır baktığım kentin. Herkese yaban bir kentte herkes nasıl tutunur derim kendi kendime... Herkesi bırak, derim sonra, sen kendine bir bak... Nasıl tutunuyorsun ondan haber ver. Kahkahalar patlar içimde... Kahkahalarımı salmak isterim çatıların üstünden, kimsenin duymadığı seslerden bir ses olur kahkahalarım da. Buna daha çok gülerim. Koca boğanın dizgini olurum işimle, işlediklerimle. Kimse bilmez, bilemez...

Gülnaz boğanın içinde, Gülnaz boğaya bir hançer bacaklarıyla. Yetmediğinde, yetinemediğinde bacaklarının arasında duranla. Boğanın nefesi, Gülnaz'ı kesmez; azgınlığı ipelemez Gülnaz. Daha on yedisindeyken bir ordu geçmiş Gülnaz'ın üstünden de silkinip kalkmış, bir azgın boğa ne yapar ona, ne yapabilir?.. Ama Gülnaz azgın boğanın döllerini çalıyor, ne kadar döl çalarsa, kâr sayıyor. Canı istedi mi de, döllerin sahiplerini bacaklarının arasında boğuyor. Gülnaz'ın kahkahası çatıların üstünde dolaşıyor şimdi, elektrik akımı gibi yalayıp geçiyor duvarları. Boğa, Gülnaz'la eksiliyor her geçen gecede, göçler takviye kuvvet gibi yetişiyor boğaya doğan güneşle; ama Gülnaz bacaklarıyla boğayı hançerlediğinde çoğalıyor her gece ve her sabah. Patlat kahkahanı Gülnaz... Bir kez daha patlat! Savur boşluğa cinayetlerle çoğalttığın sesini, türküsüz kalmış sesinle kapat kiremit çatlaklarını, rüzgâr almasın çatılar; her şey yolundaymış gibi sürsün hayat; fire vermesin, defolar ortaya çıkmasın.

Pencerenin önünden çekilince oda kapıları kendiliğinden açılır rüzgârımla, aynalar beni bekler. Hazırlığıma başlarım... Önce ısıtırım bedenimi... Derin nefes alır veririm ısıyı artırmak için. Ne

kadar gevşerse beden, o kadar soğukkanlı ve hazırlıklı olursun tahmin dışı olasılıklar karşısında. Çözümcü ve pratik. Terimi atar, duşumu alırım. Köpüklerdeki bitki özleri gözeneklerimi doldurur. Ağır ağır kurulanırım. Aceleye gerek yok. Telaşa da. Beni bekleyen gece uzun, bilinmeyenlerin sayısı fazla. İç çamaşırlar çok önemli çalıştığım gecelerde, pratik ve esnek olmalı her parça. (Dikiş aralarına çelik teller zulalanmalı... Her an ulaşılabilir bir yerde tek vuruşla işi bitirebilecek keskinlikte bir bıçak... Tarak dişlerinin arkasına yerleştirilmiş... Sürpriz aramalarda sorun çıkmamalı. Yeni tıfillara çatabilirsin gecenin tatsız bir sürprizi olarak.) Dış giyim davetkâr ve vaatlerle dolu, gizli özlemlere yanıt vermeli. Hem de pratik... Takıntılı bölgelere ulaşmayı kolaylaştırır özellikte. Ve en önemlisi, beni diğer fahişelerden ayıran çoraplarım.. Yaz kış giydiğim kırmızı simli, siyah jartiyere tutturulan, iç dikişleri boydan boya titan çubukla desteklenmiş çoraplarım. Uzun rugan çizmelerim gecenin en kara anında bile seçilir parlaklığıyla. Simsiyah boyarım gözlerimin çevresini, daha da büyüsün diye gecede yeşili, karışıp caddeye aksın isterim otomobillerle birlikte. Avını ve avcısını ayırabilirsin diye bedenimin. Kara kıvılcık bir ruj dudaklarımda, her otomobil öncesinde yenilediğim. En son, peruğumu takarım. Saçlarımı kan ve irin kokusundan korumak için takarım simsiyah peruğu. Bazen aralarına kırmızı simli boya sürerim, yıkadığımda küvet deliğinden akıp giden. Belime kadardır uzunluğu; rüzgârlı gecelerde savrulur durur takma saçlarım. Beni başka yollara çekmek, başka diyarlara sürüklemek istediğini düşünürüm. O günün de geleceğini hayal ederim içten içe. Henüz vakit var derim, kendimi de onu da yatıştırmak istercesine. O zaman, bir dizi küçük pırlantayla işlenmiş fildişi tarakla bir büyükanne topuzu yapıp seni, salonun baş köşesine oturtacağım ayna önüne. Ak boyalar atacağım şakaklarına, bir aile yadigârı gibi bakacaksın dünyaya. Henüz vakit var, ama o gün de gelecek. Daha tam tutturamadım dünyalığı. Başka yerlerde, başka zamanlarda, başka bir adla ve başka bir işle demir atmadan önce daha yapılacak çok işlerin ve daha da biriktirilecek paraların çok olduğunu bilirim. Dünyanın hallerini bilirim çünkü “hasb-el kader”. Bu hallerin bir anda nasıl da değiştiğini, bir göz açıp kapayana kadar dünyanın altımızdan kayabildiğini. Antrede boynuma kırmızı etolümü dolarım. Ruju bir daha emdiririm dudaklarıma. Islak, kuru mendillerimi, tarağımı ve benimle ilgisi olmayan kimliğimi koyduğumda küçük çantamın içine, kapıyı açmaya hazır olurum. Otomatı açmadan kilitlerim kapımı, öyle binerim asansöre. Apartman çoktan uykuya dalmış olur. Usulca açılır dış kapı, usulca karışırım sokağa. Dik yokuşu inmeye alışkın ayaklarım küçük adımlar atar. Dinç ve tedirginlikten uzak. Benim için gece başlar.

Evet... Gece başlasın!

İşte bakın...

Yangın musluğunun yanında beklerken geçen otomobillerin yarı aralık pencerelerinden, havalandırma deliklerinden süzülüyor, sürücülerin boynunu yavaş yavaş sıkmaya başlıyorum baldırlarımın arasında. Biraz Tınaz, biraz babam, biraz da kendileri oluyor sürücüler. Dirençlerinin bittiği o son noktada -tüm gücümle- sıkabildiğimce sıkıyorum. Direksiyon başında boğulan sürücüler, dizi dizi zincirleme kazanın nedeni oluyor her seferinde. Ben seyrediyorum. Trafik vakalarında adli raporlara “nedeni anlaşılmamış”, “ipucu bulunmamış” kayıtlar olarak geçiyor bacaklarımla boğduklarım. Ben seyrediyorum. Çoraplarımdan tek bir sim düşürmüyorum otomobillere, kırmızı etolümden tek bir tüy. Zamansız bir kalp krizi gibi geçiyorum otomobillerin içinden. Baba, koca, oğulken bir sürü kadını öldüren erkekleri öldürüyorum. Öldürdüğüm her erkekle ana, karı ve kız olan bir sürü kadın da ölüyor. Ben seyrediyorum. Bu kentte göğün mavisine, martıların beyazına, mimozaların kokusuna, bulutun katlarına, çilek köklerine, erguvan yapraklarına, kedilerin ıslak burunlarına, körpe bahar dallarına, kışların karlarına, kumru seslerine, taşların tozuna, kırlangıç kanatlarına sinen vıcık vıcık bir yapışkan kara, ancak ve ancak böyle temizleniyor:

Boğduklarında. Bacaklarımla. Ben seyrediyorum. Bir irin böyle akıyor.

İlk kez fındık kabuklarının çıtırtıları üstünde tanık olduğum bir irin. Ablamın karnına akıyordu babamdan. Saklambaç oynarken donup kalmıştım odunluğa dalar dalmaz. Gökte bulutlar neredeyse kavakların uçlarına degecekti, öyle yüklü bir hava. Gıpgri... Sığırcıklar alçacık uçuyordu. Türküler yutulmuş dalların altmda, fındık sepetlerinin üstü örtülüyordu alelacele. Toprak ağustos sıcakını veriyordu geri. Ölü gibi yatıyordu ablam, mermer yüzüyle. Cam gibiydi gözleri, dişleri dudaklarına kenetli. Elbisesi sıyrılmış göğsüne kadar, bacaklarında naylon çoraplar kaçmış yol yol, fındık kabuğu parçacıklarıyla bezeli, kızıl tozla rengi değişmiş paçalı külotu ayak bileğinden sarkıyor, iki yana açılmış bacaklarının arasında babam mermer gibi parlayan göbeğine irin fişkirtiyor. Ablam ölü gibi yatıyor. Bağırın sesimi duymuştum sonra da:

“Ablam... ablam... ne oldu ablama?.. Ne yaptın ablama?”

Ablamın gözleri canlanır gibi olmuştu sadece... Kıpırtısız yatıyordu fındık kabuklarının üstünde.

Babamın tanımadığım, daha önce hiç duymadığım sesi: “Yok bir şey kızım, yok bir şey kızım.”

Toparlanmıştı görmediğim, bilmediğim hareketlerle. Yanlarına gidemiyordum.

“Kalk, kalk...” diyordu babam ablama. “Rezil edeceksin beni.”

Çekip kaldırdı kolundan, elbisesini indirdi. Saçını, başını düzeltti. Ablam ayakta duramıyor, yıkıldı yıkılacak gidip geliyor birinden külotu sarkan, çorapları düşük bacaklarının üstünde. Baktı, olmuyor babam, bıraktı elini kolunu, yığılıverdi yere çuval gibi. Gözleri sımsıkı kapak. Ağzı sımsıkı kapalı. Çenesi kanla sıvalı. Hızla geçti, çıktı gitti odunluktan babam soğan, sarımsak kokusuna karışmış rakı kokulu nefesiyle yanımdan. “Yok bir şey, yok bir şey...” diyerek. Ben kaldım. Ablam kaldı. Yağmur boşaldı. Bahçedeki çocuklar evlere dağıldı.

Yengemi çağırdım nice sonra, topladı ablamı, götürdü evine. Annem odasında konuşmaz, etmez... Ağzımdan verilir yemeği-çorbası, altından alınır çiş-kakası kendimi bildim bileli. Ablam gidince, bana kaldı bakması. Gelir gelmez babam günler geceler boyu. Annemle ben bir evin içinde. Ev küçüldü, bahçe daraldı. Uçsuz bucaksız deniz mendil kadar gözümde. Ablamı yok saydı sonra herkes. Bir halı tezgâhının başına geçti ve kalkmadı bir daha, gözleri hep cam gibi. Çam kokuları buruk artık burnumda, acı bir tat ağızımda her ekmek lokması, ürkmüş çığlıklar duyduğum kuş sesleri. Sonra öldü yaşadığını bilmeyen annem. Babam bir kadınla geldi eve. O gitti, başkası geldi, o da gitti. Söylentilerle yüklü bulutlar çatımızın, bacamızın üstünden gitmedi.

Verdiler, ben de Tınaz’la çektim gittim evden. Bir sandığı doldurmadı çeyizim. Halılar yolladı ablam. Kavak yaprakları arasında kırık fındık kabukları desenli. Çitlerle kesilmiş yollar halıların üstünde. Yengemin verdiği iki burmayla, beşibiryerdeleri çetiklerin içine sakladım, çıkarmadım ortaya bir şeyleri sezermiş gibi, bilirmiş gibi ya da. Çevremdeki gözlerin ışıklarındandır belki. Düğünsüz, nikâhsız gittim Tınaz’ın evine. Küçüktüm ya, ondan. Tınaz da evin en küçüğü... Naz, niyaz, el üstünde, kaşının bir hareketi yeter de artar iş gördürmeye... Geniş evin büyük işlerini görenlerden biri oldum, kalabalık içinde. Askerlikten sonra demişlerdi nikâh da, düğün de. Kim ses edecekti?

Kusurlu bir evden çıkınca... Üstüme çevrilen gözler bulanık, işittiğim sözler ağırdı. Bir Tınaz’ın ak göğsü, saydam elleri, kınalı keçiler gibi parlayan saçlarıydı gecenin koyu saatlerinde beni avutan. O da rüyalarımın korkardı. Çılgık çılgılığa uyandığım rüyalarından. Gördüğüm her şey bir insan olur, üstüme yürürdü rüyalarımın. Masa, sandalye, kap kakak, kapılar, merdivenler büyür büyür yutacak gibi ağızlarım açar üstüme gelirdi. İrinlerini akıta akıta. Yatağımızı ayırdı Tınaz’ın annesi. Ben

mutfaktaki sedirde yatmaya başladım. Rüyalar bir yandan, dokunduğumda batan kemiklerim bir yandan, uyuyamaz oldum. Bir hayalet gibi kaldım evin içinde. Hayalet olmayı öğrendim böylece.

Askerliğinde, dağıtımdan sonra beni yanına istedi Tınaz. İzine geldiğinde birlikte döndük o yere. Küçük bir ev, eğri büğrü duvarları, küçük camlardan hücum eder gündüzün güneşi, gecenin ayazı. Toprağın suyu yok. Kupkuru her yer, her şey. Koyunlar dolar sokaklara güneş ağarmadan geçip giderler, tozlar havalanır tikiş tikiş yürürlerken, öyle dar sokaklar. Tepeler uzakta... Irmak tepelerin ardında. Börek gibi kızartır dört bir yanı güneş. Ben askerlerin çamaşırlarını yıkarım çeşmeden taşıdığım sularla bahçede. Lojmanlar denir. Ağaçlıklı bir yer. Oradan gelir cayırtılı bir rüzgâr, gelirse. Yağmur gelmez. Yazın güneş kalkmamış, kışın kar. Bahar geçti, yaz geçti, güz geldi. Erlerin, subayların çamaşırları ellerimden, kendileri üstümden geçti. Tınaz kapının önünden geçmedi. Herkesten selam sabah kesilince, abime, yengeme yolladığım mektuplara cevap gelmeyince, soktum çetikleri koynuma, iki pılı pırtıyı giyecek diye torbaya. Gaz lambasını devirdim odamın ortasına, kapının arkasına dikelttiğim dürülü halılardaki kavak yaprakları, fındık kabukları tutuşunca gecenin karasında vurdum kendimi yollara. Her bir yolu, izi öğrendim şu geçen on beş yılda... Her bir kuralını gündüzlerin ve gecelerin. Avunmayı ve oyalanmayı, saklamayı ve saklanmayı, yemeyi ve yedirmeyi, gözlerden silinebildiğim gibi kayıdardan da silinmeyi... Her bir şeyi. Birinin gözüne baktın mı, onu okumayı, yüzünde, bedeninde taşıdığı 'deri yorumlamayı ve gerektiğinde iz bırakmayı... Görünmez olmayı ve görünmez bırakmayı... Nerede konaklayacaksın, nereden göçeceksin anlamayı, kalmanın ve gitmenin zamanını... Açılacağı ve kapanacağı insanın suretini, sözün hükümsüz olduğu bir dünya resminde gölgesiz çizgi olabilmeyi... Ve irin akıtmanın binbir yolunu, irini akarken erkek soyunun nasıl zayıf olduğunu, dünyanın ellerinden ne kolay kayabildiğini yaşadım, içime kattım. O anları kolladım son darbelerinde bacaklarımın.

Bacaklarının arasındakini simli çoraplarımın arasından geçerek içime sokanların geçmişinde mutlaka suların yakıp kavurduğu, dokunduğunda hışır hışır ses çıkaran, vurduğu eti yakan bir çift el gördüm. Çatlak, mor-kırmızı-pembe alacası bir çift el. O bir çift elin asılı olduğu kol, kolun bağlandığı gövde, gövdenin üstünde baş, başın üstünde sık sık beleren gözler gördüm. Her hareketin karşısında beleriveren gözler. Ne yapsan saçma, ne söylesen hatadır bu gözler karşısında. Gördüm. Ve hayatta saçma ve hata olarak kalırsın beleren gözlerin altında kavruklaşmış geçen çocukluktan sonra. Gördüfn. Bir türlü sağlamasını yapamadığın hayatın içinde debelenip durursun; doğrulanamayan bir hayatın sürücüsü olursun. Gördüm. Ellerin kılıdır ve neye dokunsan bir kıl kalır senden geriye. Görmedim mi?.. Gördüm. Üstümde taşıdım hepimizden kalan kılları. Silkeleyip atamadım tenime yapışan o görünmez kılları. Tırnaklarımla kazımaya kalktım, çizgi çizgi kanattım tenimi, söküp atamadım. Kabuklandı çizgiler, kabukları yoldum, kılları yolamadım, çıkarıp atamadım. Görmedin mi?

Erkeklerden ve cinayetlerinden kıllar kaldı tenine işleyen Gülnaz'ın. Ondandır tek tüy, bir sim düşmedi dönüp bakmadığı cinayet yerlerine. Hayalet gibi yaşadı. Arsız bir hayatın sürdürücüsüydü artık. İsteyen ve istemekten çekinmeyen. Kostümlü hayalet dediler ona o dünyada. Sokaklarda geçen bir filmin üçüncü sınıf oyuncusu. Kostümlü hayalet. Listeye yedinci sıradan girmiş ve iki yılda bir sınıf atlayarak üçüncü sınıfta karar kılmış, istikrarlı, inatçı, rol kesen bir oyuncu. Alkış toplayıcı. Parlak, göz alıcı aksesuarlarıyla selamlıyor izleyicileri. Kulaklarında fındık kabuklarının çıtırtıları eskidendi. Duymuyor artık. Uykularını bölen kâbuslar görmüyor. Hiçbir şey üstüne üstüne gelmiyor artık. O gidiyor üstüne üstüne, önüne çıkan ne varsa; hiçbir şey yapmasa tiz bir kahkaha patlatıyor cüzdanı boşların kulaklarında. Bacaklarından kurtulanlar -izin verdiği için elbette- bir daha o saatte, o caddeden geçemiyor nedense. Her ay hediyelerini veriyor üniformalıların güçlerine hayran fısıltılar

eşliğinde. Hiç aksatmadan. Caddenin kızları rahat. Pezevenkler biraz çekingen birkaç meslektaşlarını yitirdikten sonra. Kostümlü hayalet. Hem var, hem yok. Övgülerini de, sövgülerini de mırıldanıyor yalnızca. Yerine ulaşıyor. Hiç zaman geçmeden. Kostümlü hayalet efsanesi sürüyor. Biraz daha sürecek de. öyle görünüyor. Anlat Gülnaz!

Hiçbir eve kapılanmadım bu büyük boğanın koynuna girdikten sonra. Evimi kurdum ve ilk kez benim diyebildiğim bir evde uyudum, uyandım. Bütün gözleri dışarıda bıraktım. Korunduğum ve koruduğum bir ev istemiştim hayattan. Seslerin yükselmediği, gözlerin belermediği, kimsenin canımın yanmadığı, korkuların girmediği, tedirginliklerin sızlatmadığı bir ev. Bu yüzden hiçbirinizi evimin kapısından içeri sokmadım. Evinize de girmedim. Aynı zamanda hayatlarınızı da sürdürdüğünüz otomobillerinizde değdim geçtim size. Bir cadde boyu. Hadi bilemedim, kentin bir ucundan diğer ucuna uzanan birbirine bağlanan caddeler boyu. Öldürdüysem, otomobilinizde öldürdüm; evinizde değil.

Bir kaza gibi öldünüz. Bir kaza gibi yaşadığımız için. Biraz Tınaz, biraz babam, biraz kendiniz gibi. Başka bir nedeni yok. Hırslı, ürkek, hoyrat, korkak, cesur, meraklı, ilgisiz hayatlarınıza çoğu kere bir defalık girdim. Hiçbirinizi zorlamadım. Yangın musluğunun önünde yavaşlayanlarız, bekleyenlerinizin gecesine eşlik ettim. Hayatınızdaki kadınları bir kenara koyup bedeninize sokaklardan umar aramaya kalktığınızda, kendinizden kaçtığınızda, yüzleşmekten korktuğunuzda, ağzınızdan çıkan sözleri hükümsüzleştirip başka sözlerin peşine düştüğünüzde, gücünüzü tanımadığınız bir bedende çoğaltmak, iktidarınızın köşelerini sivirtmek istediğinizde, kadınların ve erkeklerin kuytulara parayla satın alınabileceğini gördüğünüzde büyüyen erkekliğinizi arsız bir gülüşe yapıştırıp küçümsediğinizde işimizi ne kadar zavallısınız... Bir bilerseniz... Dikiz aynasından gördüğünüz dünya gibi bir de yüzünüzü görerseniz...

Neyse... Benimkilerden biri daha yaklaşıyor gecenin ilk avcısı olarak.. Çaylak mı, kartal mı, anlamak lazım. Kısa keseyim şimdi.

Kostümlü hayaletmiş... Efsaneymiş... Büyük laflar... Çok büyük. Gece geniş, içindeki hayat dardır, bakarsan eğer. O son anda bir erkeklik hevesi gibi kaldığını görürsün bacaklarımın arasında. Yaşadığın tüm günlerin, tüm gecelerin bir heves olduğunu anlarsın. Ve o hevesten de bir şey kalmaz geriye. Benim anılarımı saymazsan.

“Merhaba aslanım.. Referansın var mı, gördün de mi yanaştın?..”

“Geçiyordum.. Kafam da dağınık..”

“Tamam. Anlaşıldı. Kafanı toplarız. Peşin çalışırım.” “O kolay..”

“Zor olanı söyle..”

“Hani... Olmazsa diyorum..”

“İşte bu garantim dahilinde.”

“Nereye gideceğiz?”

“Tekerleklerin götürdüğü yere.”

“Nasıl yani?”

“İstersen burada bir konferans vereyim..”

“Pardon, özür dilerim... Buyrun lütfen.”

Bak Gülnaz... Sabahın kokusu duyuluyor... Yağmur birikintilerinde uyuyan boğanın sefilliğini yansıtan sokakların rengi değişiyor. Yeni bir günün umuduyla uyanacak umutsuzluğa alışmamış çoğu insan. Hayatlarının değişebileceğini sanan, avunmak isteyen çocuk ruhlar uyanacak Gülnaz. Aynalara bakılacak, yüzlerdeki uyku izleri yıkanacak, acı çaylar demlenecek alelacele. Evlerden çıkanlar uğurlanacak. Uğurlanmayanlar kilit üstüne kilit vuracaklar kapılarına. Oysa senin için eve dönme vakti. Ev... Evler... Konforlu ya da değil... Ne fark eder?.. Boğanın koynunda hepsinin ruhu birbirine ayna. Her biri, gecenin sırlarına gözlerini kapatarak soluk alıp veren, ikiyüzlülüğünü saklayan, acımasız hayatları hazırlayan, çocukların çocukluklarını boğan, kokuları ve sesleri duvarlarında biriktiren, öfkelenildiğinde biriktirdiklerini içinde yaşayanların üstüne salan, sakin bir göl gibi görünüp dip alabolarlarıyla hayatları yutan, kurallar silsilesiyle nefes aldirmayan ruhun bir parçası. Renksiz gölgeleriyle, boğuntulu renkleriyle, kulakları tırmalayan tiz sesleriyle, iğrenç kokular üreten çöpleriyle boğayı azdırıyorlar. Evine dön Gülnaz, sıkı sıkıya çekilmiş perdelerinden sızan gün ışığında uyu. Arın gecelerin ve gündüzlerin tortularından. Fındık yeşili düşlere dal ve arın. Çini bir sobada yak fındık kabuklarını, kızıl alazlarla gevşesin gece ayazında katılmış bedeninin. Seni bekleyen yeni bir geceye hazırlan bir kez daha. Yeni kıyımlara. Gölgesiz Gülnaz'ın cinayetlerini okusun insanlar gazetelerin üçüncü sayfalarında. Ya da kostümlü hayaletin. Bilmesinler seni, ama okusunlar.

cinayet mahalli

Rıza Kır a 

Hep oraya d nuyorum, o sokağın başına, ellerimi dizlerimin arasına sıkıştırıp oturuyorum oraya, yaşayan bir insanken, vücudumu son kez bıraktığım kaldırıma bakıyorum.

Ben çok öldüm, ama böyle ölmedim, bilseydim daha önceden böyle ölmeyi denerdim. Bunun bir olgunluk olduğunu düşünmeye başladığımdan beri, kendimi sınır tanımayan, çok bilmiş biri olarak tanıtıyorum diğer ölü insanlara.

Uzun yolculuklara çıkma isteğimi bastırduğımdan mı, yoksa insanlara hep yalan söyleyerek yaşamın çekilmezliğini, şirin aldatmacalarla süslemeye çalıştığımdan mı, bilmiyorum, artık kendimi çok mutlu hissediyorum. Ama ben öldüm, bunu da çok iyi biliyorum. O yüzden geliyorum buraya; ölümün, aslında durmadan yaşanan bir şey olduğunu kendime kanıtlamak için. Erkeksi bir yalnızlıkla yaşamak istemediğim için, ellerimin, gözlerimin, duygularımın aslında birer masumiyet timsali olarak hayatta kalmayacağını bildiğim için, beni bırakıp gidenlerin haklı olduklarını gördüğüm için, cesedimin başında ölümüne ağıt okumuyorum.

İyi şeyler yaptığım günleri hatırlıyorum, onlar beni ölüme bağılıyor.

Derin nefes almaya çalışıyorum, buna ihtiyacım olmadığını bile bile, ama bu öyle bir alışkanlık ki; önüne geçemiyor, nefes alırken gülümsüyorsunuz. Bir yandan da bir daha böyle salaklıklar yapmam diye, söyleniyorsunuz. Yine de, söyler misiniz bana, kim kendi cesedinin yanı başında derin nefes almak istemez?

Sadece polisler duyarsız kalır buna, ha, bir de adli tıptan gelenler, yani bu sahneler olsa olsa kötü polisiye filmlerinde olur; adam elindeki sosisliyi yerken, ağzının kenarından mayonez, ket ap akmasına aldırmadan, “Bana kalırsa intihar etmiş,” der.

Evet, intihar ettim, oh canıma değsin.

Sen bunu yapabilecek kadar cesaretli misin?

Yoksa iş olsun diye, bu diyalogu söyleten yazarm, sana “cool” bir hava verdiğini mi sanıyorsun?

Ben ölümü seçtim, size, yaşamın verdiği nimetlere sırtımı çevirip, ölümümü polisiye bir vakaymış gibi tasarladım.

Aslına bakarsanız bütün “tasarlanmışlığına” rağmen intiharımın geçerli bir nedeni yoktu, öylesine doğal bir ölümdü işte. Bir sabah daha yataktayken, uzun süredir annemin mezarını ziyarete gitmediğimi hatırladım. Onun ölümüyle, hayatımdan eksilenlerin hesabını yapmalı yıllar olmuştu. Kendi kendime kızdım. Tıraş olup giyindim. İşe gittim, öğleden sonra sevgilimi arayıp akşamki randevumuzu iptal ettim. “İyi misin hayatım,” diye sordu, niye kötü olacaktım ki, elbette iyiydim.

Canım yaşamak istemiyordu, ne nihilistim ne de varoluşsal sorunlarla boğuşuyorum, sadece bu işlerden sıkıldım, hani derler ya; yaşarken ölmek! Durmaksızın öldüğümüzün farkında mısınız? Ben, buna bir son vermek istedim. Kati ve sorunsuz bir çözüm; alıp başını gitmek gibi. Ancak o zaman

hesaplamadığım bir şey vardı; meğer insan öldükten sonra, hep öldüğü mekâna geri dönmek istermiş, bunun böyle olduğunu bilseydim, oturup uzun uzun nerede ölmek istediğimi düşünürdüm herhalde, hoş, bir süre sonra bu konuda bir karar veremeyecek, bu arada ölme fikri de güme gidecekti ya, neyse böyle daha iyi olmuş!

Gerçekten de, insanların kimi şeyleri bilmemesinde hayır varmış.

Ancak, bildiklerim için hiçbir zaman pişmanlık duymadım, aşkı bildim, aldatmayı, aldanmayı, sevgiye karşılık alamamayı, içmeyi bildim, acı çekmeyi, kirpiklerimin kederden dökülmesini, sevdiğim kızın başka erkeklerin koynuna girmesini, parasızlığı, varsıllığı da bildim, hep uçlarda gezinecek değilim ya, çelişkiyi bildim ki; en çok onu sevdim, az önce yaptığım şeyi, söylediğim sözcüğü yadsıdım, benim içimde başka birinin gezindiğini bildim, onun benden daha zeki, acımasız, gözü kara olduğunu bildim, sevişmeyi bildim, zevkin ve acının aynı potada eridiğini bildim, kadınların erkeklerden tek farkının onların sevmeyi bizden daha iyi bildiğini bildim, ama bunu bilmezden geldim, adam öldürmenin öyle korkulacak bir şey olmadığını, ruhların insanların rüyalarını kâbusa çevirmeyeceğini, insanın bütün varlıklardaki enerjiyi emebilecek kadar acımasız ve cüretkâr olduğunu bildim, hepsine kendimi verdim, bir daha geri almamacasna, hiçbir zaman verdiklerimin hesabını tutmadım.

Kendi kendimi öldürdüğümü kimseler bilemedi, hattâ ağzının kenarında ketçap, mayonez olan polis bile. Cenaze namazımda hoca “Hakkınızı helal edin,” dediğinde, o bir avuç insanla birlikte “Helal olsun” diye bağırdım. Üç kere, biri bana haklan geçenler için, biri haklarını yediğim insanlar için, biri de beni öldüren bencilliğim için.

Şimdi buradayım, her zaman ki gibi cesedimin başında, ellerim dizlerimin arasında yeni bir ben olmayı bekliyorum, daha acınası bir halim varmış gibi durup kendimi kendime açındırıyorum.

Hep buraya dönüyorum, cinayet mahallindeki cesedimin başına.

Kendi kendime şarkılar mırıldanıyorum, hayattayken de yapardım böyle şeyler, etrafımda kimseler yokmuş gibi bağıra çağıra şarkı söylerdim. İçimdeki nedensiz sıkıntının canına ot tıkamak isterdim aslında. Oysa, herkes şımardığımı sanırdı, hiç şımaramadım, yani istediğim gibi şımaramadım! Yani, biraz ölümlülerin ölüm korkusu karşısında salavat getirmesi gibi bir şeydi bu, kimseler anlamadı.

Sonra, bu köşe başını seçtim kendime, burada öleceğimi bilmeden uzun bir süre buraya gelip gittim, karşı kaldırımı seyrettim, yoldan geçen araçların içindeki güzel kadınları izledim, bazıları bana baktı, hattâ birisi göz bile kırptı, görmezden geldim, sanki kısa bir süre içinde öleceğimi biliyormuşum gibi. Ölümün zehrini etrafa yaymamın ne anlamı vardı ki.

Bu köşe başı, hep burada duracakmış gibi geldi bana, ben de burada bekleyebilirdim. Kurbanımı takip eden kiralık katil gibi.

Nefesimi tuttum, gözlerimi yumdum, cinayet mahalin-de hiçbir delil bırakmamalıydım, sesimin, soluğumun sindiği her yerde yeni bir hayat kurabileceğimi biliyordum.

“Bence,” dedi bir ses, “bugün ölmek için çok erken, yarın yine gel, etrafa bir bak, kendini iyice hazırla.”

“Hayır,” dedim, “bu köşe başına daha önceden de geldim, burayı tanıyorum, ölmek için güzel bir yer.”

Yeniden, nefesimi tuttum, gözlerimi yumdum.

Sevdiğim kadınlar geldi aklıma. Hepsini sevdim.

Onlara borçluyum, haklarını helal etsinler.

Sonra öldüm. Gözlerim, dudaklarım sımsıkı yumulu kaldı, bedenim kendine has bir gürültüyle yere düştü, etraftan geçen ayakların kısa bir an yanımda durup sonra hızla ilerlediğini bütün duyularım hissetti, bedenim katılaştıkça etrafımdaki seslerinde silikleştiğini fark ettim. Ölmeden yapmam gereken bazı şeyler olduğu geldi aklıma, onları yapsaydım keşke, ama artık dönmek olmazdı, yapamazdım, ölme eyleminin, yapmam gereken işlerden daha önemli olduğuna karar vermiş olmalıydım ya da geri dönmek için iyice geç kalmıştım, burası biraz bulanık, tam hatırlamıyorum, sessizce öldüm, etrafımdaki onca gürültüye rağmen, sessizce ruhumu çektim o bedenden.

Ellerime bir kuş konmuş gibi hissettim, yumuşak, sıcak, tedirgin, gözleri hep bulutlarda, ama kendi isteğiyle gelmiş yanıma.

“Gaganı yaklaştır,” dedim, “az önce öldüm.”

Yaklaştırdı gagasını, öpüştük.

“Ne tarafa?” diye sordum.

“İstediğin yere,” dedi.

“Sen yol göster ben ardmdayım,” dedim.

Sonra pırrr etti.

her şey aramızda

Türkay Demir

İnsanlarla iyi tanımlanmamış ilişki biçimlerini deneme konusunda annemden öğrendiğim bir ürkekliğim vardır. Herkesin rolünün sınırları iyi belirlenmişse, ilişkinin başı sonu belliyse kendimi rahat ve güvende hissederim. Yeni tanıştığım insanlara ısınmak hayli zamanımı alır. Beklenmedik değişikliklerden, zorlayıcı yakınlaşmalardan fazla hoşlanmam. Kendimi içinde rahat hissetmediğim bir durumdayken ya uzaklaşmaya ya da o durumu önceden bildiğim bir başka duruma dönüştürmeye çalışırım.

O akşam iki arkadaş buluşup bir hafta önce sergilenmeye başlanan yeni bir oyunu izleyecek ve ardından da, bir misafiri olduğu için tiyatroya gelemeyeceğini söyleyerek çıkışta bizi evine davet eden üçüncü arkadaşımıza gidecektik. Oyun, konusunun ilginçliğine karşın ağdalı bir oyunculuk tarzıyla oynanıp sıkıcı hale getirilmiş bir edebiyat uyarlamasıydı. Tiyatrodan çıkınca bir tekel bayisine uğrayarak birkaç şişe içki aldık ve arkadaşımızın evine yollandık. Oyunu birlikte seyrettiğim Nedim bir gazetede, evinde bizi bekleyen Metin ise bir televizyon kanalında muhabirdi. Zili çaldık ve kapıyı tanımadığımız birisi açtı. Ellerimizi sıkıp bizi içeriye buyur ederken bir yandan da durumu açıklıyordu. Şehrin çok yıldızlı otellerinden birinde bir patlama olmuştu ve iş yerinden aranan Metin acilen çıkmak zorunda kalmıştı. Ev sahibinin neden orada olmadığını anlatan adam daha sözlerini bitirmeden yanımdaki arkadaşım telefona sarılmıştı bile. İki de kısa süren iki telefon görüşmesinden sonra, özür dileyip kendisinin de hemen gitmek zorunda olduğunu söyledi. Ben de yerimden doğrulup başka bir zaman buluşa bileceğimizi söylüyordum ki,

hem arkadaşım hem de evde yalnız kaldığı için canı sıkılmış olan konuk, “yemekleri ziyan etmemek”, “birbirine arkadaş olmak”, “keyfine bakmak” gibi sözlerin geçtiği konuşmalar sonrasında benim orada kalmam konusunda ısrarcı oldular. Konuşmaları bölük pörçük hatırlamamın nedeni, zihnimin o sırada oradan ayrılabilmek için uygun bir mazeret bulmaya çalışmakla meşgul olmasıydı. Ama durum öyle hızlı gelişmişti ki, aklıma kabul edilebilecek bir bahane gelmedi, zaten arkadaşım çabucak çıkıp gitmişti ve ben tanımadığım bu adamla yalnız kalakalmıştım. Belki de, karım beş gün önce iki haftalığına yurtdışına çıktığı ve ben de o yokken bomboş olan eve erken gitmeyi sevmediğim için çabuk ve kararlı davranmamıştım.

Evdeki adam bize kapıyı açıp elimizi sıkarken ismini söylemişti herhalde, ama yeni tanıştığım insanların ismini o sırada yaşadığım sıkıntıdan dolayı genellikle kaçıyorum. “Ben Sedat,” dedi, sanki ne düşündüğümü anlamış gibi, “gerçi alelacele tanıştık az önce ama...” O zaman ona ilk kez dikkatlice baktım. Resmi bir davete katılmaktaymış gibi siyah bir takım elbise ve beyaz gömlek giymişti. Uzunca boyluydu, düzgün kesilmiş ve özenle arkaya yatırılmış gür siyah saçları vardı. Duruşunu dikleştirmek için başını geriye atarak konuşuyordu ki bu da ona “kasıntı” bir hava veriyordu. Oturup bacak bacak üstüne attığında ayakkabısının ucuyla başı arasında sanki upuzun bir mesafe vardı. Sizi oturduğu yerde ayak ucuyla karşıyor, böylelikle uzakta tutuyor gibiydi. Konuşmasıysa, bütün bu özelliklerle çelişen bir samimiyet havası yayıyordu.

Akşamın planladığımız gibi geçmeyeceğinin anlaşılması biraz keyfimi kaçırmıştı. Durumdan

rahatsız olmuş halimde susuyor, karşımdaki hakkında fikir edinmeye çalışıyordum. Böyle durumlarda genellikle karşımdakinin kendine göre “sahneyi kurmasını” beklerim. Adının Sedat olduğunu söyleyen bu siyah takım elbiseli, konuşkan ve enerjik adamsa herhangi bir huzursuzluk emaresi göstermeksizin eski, bildik bir durumu sürdürüyormuş gibi rahat davranıyordu. Sanki muhatapları aslında bir ve aynı kişiymiş, hepsinin ortak bir hafızası varmış, bir tür nöbet değişimi ile karşısına çıkıyorlarmış gibi konuşuyordu. Başka birisiyle başladığı bir konuşmayı karşısındaki kişinin değişmesine hiç aldırmadan kaldığı yerden sürdürüyor izlenimi veriyordu. Bu, karşısındaki kişinin kim olduğunu hiç önemsemiyor oluşundan mı, kendini anlatmaya duyduğu açlık yüzünden mi, yoksa her iki anlama gelmek üzere yalnızca kendisiyle konuştuğundan mı böyleydi, bilmiyorum. Böyle durumlarda bazen karşımdakinin rahatlığı bana da geçer, ilişkinin çerçevesi kafamda kolayca canlanır ve endişem azalır. Ama genellikle böyle “rahat” insanlarla karşı karşıya kalmak bana yerleşememişliği, oturmamışlığı, tedirginliği hatırlatır; bu da karşımdakine, belki de hak etmediği bir öfke duymama yol açar.

Sedat Bey’in (ona böyle hitap etmeye karar vermiştim) Metin hakkında bana sorduklarından, başlangıçta zannettiğimin aksine, onu öyle pek yakından tanımadığımı anladım. Sorduğu soruların bazıları bana göre densizlik sınırındaydı. Örneğin arkadaşımın kadınlarla arasının nasıl olduğunu sorarak başlayıp sevgilisine ne kadar sadık olduğu, ne tip kadınlar seçtiği, cinsel tercihleri hakkında sorular sordu. Yapmacık bir gülümseme eşliğinde sorduğu bu soruların çoğuna suskunlukla yanıt veriyordum. Biz eve gelene dek bir saat kadar evde yalnız kalmış olmalıydı. Anlaşılan bu sırada evde küçük bir araştırma faaliyeti sürdürmüştü. Bir ara sesinin tonunun değiştiğini fark ettim. “Arkadaşınızın ilginç zevkleri var,” dedi küçümser bir edayla, “şuradaki odada koca bir dolap dolusu porno dergileri ve filmleri var. Yaşına, cinsine, hattâ türüne bakmadan tüm mahlu-katla ilgileniyor olmalı.” Bu beklenmedik çıkış karşısında şaşırdım ve bunu bilmediğimi, zaten “belki de - karşımdakinin öfkesini davet etmemek için her ihtimale karşı kesinlikten uzak bir havada konuşuyordum- bu tip konuların kişinin özel hayatına ait olduğunu” söyledim. “Kokain kullanmak da öyle!” dedi ve balkonun yanındaki yatak odasının bulunduğu tarafı işaret etti. Böyle bir şeyden hiç haberim olmadığımı söyleyince, “Arkadaşınızı tanımadığımız belli!” diye çıkıştı. Eve geldiğimde hissettiğim rahatsızlık giderek büyümüştü. Başka her şey yolunda gitseydi bile tanımadığım bir adamla mecburen bir-iki saat geçirmek yeterince sıkıcıydı. Üstelik son birkaç dakikadır konuşmamızın aldığı biçim iyice rahatsız ediciydi. İzin istedim ve Metin’i cep telefonundan aradım, meşguldü. Diğer arkadaşımı, Nedim’i aradım. “Burada yapılacak çok fazla iş kalmamış gibi görünüyor, ayrılmayın, belki bir saate kadar eve dönebiliriz,” dedi.

Telefon konuşmasını beni şaşırtan bir biçimde hiç gizlemeksizin dinlemeye çalışmıştı. “İyi” dedi, “anladığıma göre dönüyorlar. Böylece başladığım işi bitirebileceğim. Buraya arkadaşınızı öldürmeye gelmişim.” Yüzünde şaka yaptığına ilişkin en ufak bir iz yoktu. Bunu “Arkadaşınıza biraz borcum vardı, onu ödemeye gelmişim,” der gibi gayet olağan bir ses tonuyla söylemişti. “Nasıl yani?” diye sorabildim güçlükle. “Öldürmek mi? Niye?.. Hiç öyle şey olur mu?.. Neler söylüyorsunuz?” İstifini bozmadan soğukkanlı bir edayla, “Karımla yatıyordu” diye yanıtladı.

Çekinerek, ama dikkatle Sedat Bey’in yüzüne baktım, öldürmeyle ilgili sözleri inanılır gibi gelmiyordu kulağa, ciddiyetinde bir kaçak, bir muziplik boşuna aradım. Şöyle bir düşündüm: Metin uzun süreli ilişki sürdürmede güçlük çektiğini bildiğim birisiydi. Kadınlarla ilişkilerinden söz etmeyi fazla sevmezdi, ama gizli kapaklı işleri olduğunu anlardık. Sedat Bey’in söyledikleri doğru olabilirdi, ama yine de böyle bir durumda birisini öldürecek bir insana hiç benzemiyordu.

Kendime döndüm, içindeki sıkıntı giderek büyüyordu, belki pis bir şakaydı bu öldürme lafı, öyle bile olsa hem Metin hem de kendim için endişelenmişim. Sedat Bey'in rahatlığı ortada kötü bir durum olmadığını düşünmeme yol açıyor, ama ciddi tavırları beni korkutuyordu. Aptallaşmış gibiydim, ne yapmam gerektiğini düşünmeye çalışıyordum, ama kafamda sadece giderek büyüyen bir boşluk vardı. Evden çıkmanın bir yolunu bulmalıyım. Önce kendimi bu acayip durumdan kurtarmalı, sonra da Metin'i uyarmalıyım. Tuvalete gitmek için hareketlendim, cep telefonundan gizlice birilerini arayabilir ya da mesaj gönderebilirdim. Sedat Bey kalktığını görünce, "Bazen ötekiler olmadan biz de olamayız, ama şimdi değil, şimdi onlar varsa ben olamam" gibi, anlamını kavramakta güçlük çektiğim tuhaf sözler söyledi. Sonra ceketinin eteğini eliyle öteleyerek belinden korkutucu biçimde ışıldayan büyük bir tabancayı sıyırdı, avcuna yatırarak bana doğru uzattı. Cep telefonumu işaret edip "Sizin ötekileriniz ile benimkileri değiş tokuş edebilir miyiz rica etsem?" diye sordu. Bu sırada ağır ağır konuşuyor, söylediklerini neredeyse heceliyordu. Demek istediği açıktı, başkalarına haber vermeme izin vermeyecekti. Aklıma onun söyledikleriyle denklik tutturabilecek teatral sözler gelmediğinden kendimi yetersiz, korkutulmuş ve aşağılanmış hissederek tuvalete gitmeden önce cep telefonumu çıkarıp masaya bıraktım. Beni tehdit ediş tarzıyla başlangıçta beklediğim gibi "sahneyi kurmuştu". Ama bu sahneye çıkıp rolümü oynamak benim için pek kolay olmayacaktı; payıma tümüyle hazırlıksız olduğum bir rol düşmüştü. Sedat Bey silahını masaya bırakmadı, ellerini "ne yapalım, siz bilirsiniz" anlamına yana açarak, teklifi kabul edilmediği için almış gibi, silahı yeniden beline yerleştirdi. Silah, sahneye çıktığı anda havada dolaşan korkuyu ve sıkıntıyı adeta emmiş, kendi metal gövdesine hapsedmişti. O yüzden, şaşırtıcı görünse de, tabancayı gördüğümde beri daha az korkuyordum, korkunun yeri belli olmuştu çünkü. Bir yandan bana söylediği sözleri düşünüyor, bir yandan da "Acaba silahı almalı mıydım, kullanamayacaksam bile en azından dışarı fırlatırdım," diye kendimle tartışıyordum.

"Arkadaşınızı beklerken size durumu anlatacağım," dedi Sedat Bey. Eliyle kendi oturduğu koltuğun karşısındaki koltuğu işaret etti. Zaten sahnede benim bir yerimin olmadığı belli olmuştu, yalnızca seyirciydim, izleyecektim; neredeyse tümüyle rahatlamış bir halde geçip gösterdiği yere oturdum.

"Karımla dokuz yıl önce evlendim," diye başladı, "iyi bir evlilik yaptığımı düşünüyordum. Karım güzel, alımlı, becerikli ve sadık bir eştı. Ama bir süre sonra evlilikte bir eksiklik olduğunu hissetmeye başladım. Mantıklı düşündüğümde her şey yolunda gibiydi, ama duygularım aynı şeyi söylemiyordu. Karımla gerçek bir çift olamadığımızı düşünüyordum, ama çift olmamızı engelleyen şeyin ne olduğunu bilmiyordum. Sonra şunun farkına vardım: Eğer eşinizin sizi aldatma ihtimali hiç yoksa, yani siz öyle düşünüyorsanız, onunla çift olamazsınız; tersi de doğru tabii, sizin onu aldatma ihtimalinizin hiç olmaması da bir çift olmanızı engeller. Gerçek bir çift olmak için ötekiler; daha doğrusu ihtimal olarak var olan genel bir öteki gerekir.

"Bundan sonraki dönemde karımı sevmeye devam etmeme karşın veya belki de bu nedenle, başka kadınlara yöneldim; öteki, ihtimal olamadığında gerçek olan bir şeydi. Hayretle görmüştüm ki yasaklanmış kadın da, aldatılmış kadın da mutlu evlilikteki eşten çok daha çekiciydi. Karımın varlığı yasak kadınlara ilgimi artırırken, yasak kadınlar aracılığıyla karıma ilgim artmıştı. Fakat, dikkatinizi çekmiş olacağı gibi aldatma ihtimalinin yokluğunun evliliğe vurduğu darbeden söz edecekken, size neredeyse sıradan çapkınlık öyküleri anlatır hale geldim. Hayır, başlangıçta söylediğimi unutmuş değilim. Bu denemelerden sonra vardığım sonuç, ihtimallerin ihtimaller olarak kalması gerektiği, ama bunun önceden kestirilemez olmasından dolayı ihtimallerin varlığının evlilikteki mükemmel gerilimi yaratacağı idi. Anlayacağınız, kendimi ihtimallerin (en azından benim

için) varlığı ve gerçekleştirilme konusunda ikna ettikten sonra diğer kadınları gerçek olmaktan çıkarabildim. Böylelikle, diğer kadınlarla yaşadıklarımı vicdanımın da kabul edeceği biçimde incelterek soyut, ihtimali bir şey haline dönüştürdüm. Karımla ikimizi bir çift haline getirmiştik, ama dikkatimden kaçan bir nokta vardı; bu hesaba göre iki kişiden bir çift oluşturma işini -karımın haberi bile olmaksızın!- ben tek başıma yapmıştım, belki de yalnızca kendi çiftimi oluşturabilmişim. İtiraf etmeliyim ki bu düşünürken aklıma gelen bir fikir değildi, bunu bana karım öğretecekti.

İşim gereği zaman zaman birkaç günlüğüne başka illere gitmem gerekir. Bundan pek şikayetçi sayılmam, yorucu olsa da sıkıcı değildir bu iş gezileri. İşte ben bu anlattığım aşamaya vardığım, kendime göre bir dengeye ulaştığım sıralarda, yine üç dört günlüğüne şehir dışına çıkmam gerekti. Sabah işime gidecek, öğle vakti de havaalanına doğru yola çıkacaktım. Ama son anda benim, firmanın yabancı ortaklarına bilgi sunmak üzere burada kalmam ve yerime başka birisinin gitmesi gerekti. Ben de o gün karımı çalıştığı hukuk bürosundan almak üzere iş yerine gittim. Tam büroya varmak üzereydim ki, yolun karşı tarafında yürüyen karımı gördüm, camı açıp seslendiysem de sesimi yetiştiremedim. En yakın yerden bir U dönüşü yaptım, karımı gördüğüm hizada yavaşlayıp onu aramaya başladım. On metre kadar önümdeydi, yolun kenarında duran bir arabanın kapısını açtı, ön koltuğa oturdu. Bulduğum yerden iki kafanın birbirine doğru yaklaştığını ve ardından dudaklarının birbirine değdiğini gördüm. Sonra araba hareket etti, orada öylece kalakaldım. Nereye gittiklerini, yanındakinin kim olduğunu merak etmişim elbette, ama arkalarından gidecek gücüm de yoktu. Deniz kenarında bir çay bahçesine gittim, oturup düşündüm. Yakınlarda kendisine de söylediğim gibi son altı aydır karımın akşamları çok erken yattığını, başının da sık ağrıdığını hatırladım; ‘Yasak bir erkeğin varlığı kadının kocasına ilgisini hiç de artırmıyor demek ki,’ diye söyledim. Kendi kendime uydurduğum bütün o ‘evlilik, çift olma, aldatma, öteki, ihtimal, mükemmel gerilim’ laflarını düşünüp durdum.

Yakın bir arkadaşımı aradım ve gece onda kalacağımı söyledim. Sonra da sözüme gittiğim şehirden karımı aradım. Ertesi gün arkadaşımın arabaları değiştirdik ve iş çıkışı saatinde karımın bürosunun önünde beklemeye başladım. Çıktığında onu izledim, bu kez bir taksiye atladı, eve, yani evimize gitti. Kendi kendime güldüm, karımı evimize dek takip etmişim! Arkadaşıma gitmek üzere geri dönüyordum ki yarı yolda karımın bir önceki gün bindiği arabayı gördüm. Araba gerçi çok bulunan bir marka ve modelden ama yine de bir gün önce gördüğüm araba olduğundan emindim. Özellikle dikkat etmesem de uzaklaşırken plakasındaki harflerin ‘BAK’ olduğunu görmüştüm ve kendi kendime ‘bakıyorum’ diye mırıldanmışım. Pek düşünmeden arkasına takıldım, biraz sonra bir ara sokakta durup park eden arabadan bir kadın indi; upuzun, dalgalı saçları olan, esmer, gözlüklü, yuvarlak hatlı, gençten bir kadındı. Arabayı önceki gün kullanan kişi bu kadının kocası ya da bir yakın olmalıydı. Eşi tarafından aldatılma ihtimalinin yokluğunun evlilikte çift olmayı engellediğini düşünmekten, eşi tarafından aldatılmanın evlilikte çift olmayı engellediğini düşünmeye geçiyordum. Mantıksal bakımdan ele alındığında bu komik bir düşünüş şekliydi, çünkü benim ‘bir çift oluşturmaya çalıştığım’ sıralarda başkalarının varlığını tamamen olumlu bir iş gibi görmüş, asıl öteki olan eşimi hiç hesaba katmamıştım. Yine de, yatıştırılmaya ihtiyacı olan duygularımın durumu adalete uygun ele almanın incelikleriyle uğraşmaya tahammülü yoktu. Meraktaydım, kızgındım.

Durumu tarttım ve ne olup bittiğini anlamaya çalışmanın şimdilik en iyi yol olduğuna karar verdim. Üç gün daha ‘şehir dışında’ kalabilirdim. Bütün bunların arkadaşımın ve dolayısıyla sizinle ne ilgisi var diye düşünüyorsanız biraz daha sabretmenizi rica edeceğim. Tabii ben sabredemiyordum, kadının girdiği binaya girdim. Asansör dördüncü kattaydı, çağırıp dördüncü kata çıktım. Üç daire vardı, birinin kapısı açıktı ve içinde tamiratla uğraşan işçiler görülüyordu. Kadın

diğer iki daireden birisine girmiş olmalıydı. Ne yapacağımı pek bilemediğimden, laf olsun diye işçilere kiraya verilecek dairenin orası olup olmadığını sordum. Biraz oyalandıktan sonra aşağıya indim, hava kararmıştı, dairelerden birinde hiç ışık yanmadığı için kadının diğer daireye girdiğine hükmettim. Sizin de anlamış olacağınız gibi bu daireye gelmişti, belki de sizin oturduğunuz aynı koltuğa oturmuştu. Neyse, karımı arayıp günümü nasıl geçirdiğim konusunda bir şeyler uydurdum, sesinde hiçbir rahatsızlık izi yoktu, beni özlediğini söyledi. Ertesi gün de sabahın köründe bu evin önüne mevzilendim. Evdekiler benim kadar erkenci değildi, evden çıktıklarında neredeyse öğle vakti yaklaşıyordu. Arabaya dalgalı saçlı esmer kadınla birlikte binen adam karımla birlikte gördüğüm adamdı. Biraz sonra kadın arabadan indi, ben adamı izlemeye devam ettim. Böylelikle onun bir televizyon kanalında muhabir olduğunu öğrendim. Günlük işlerimi yaptıktan sonra, işten çıkış saatinde yine arkadaşımın arabasıyla karımın bürosunun önünde beklemeye başladım. Az sonra karım çıktı ve bir taksi çevirdi, bu kez eve gitmiyordu. Taksiden indiği yerde sabah gördüğüm adamla, yani sizin şu hakkında fazla bir şey bilmediğiniz arkadaşınızla buluştu. Birlikte biraz dolaştıktan sonra bu eve geldiler ve iki buçuk saat kaldılar, sonra karım eve döndü. Karıma telefonda ertesi gün döneceğimi söyledim.

Onu tanıyan birileri aracılığıyla arkadaşınıza ulaşmam zor olmadı, tanıştık, yemeyi içmeyi seven birisi olduğundan dışarıda buluşup görüşüyorduk. Kendimi ‘bekâr ve hareketli’ bir arkadaş olarak sunarak hikâyenin geri kalan kısmını doğrudan kendisinden öğrendim. Karımla yaklaşık altı aydır ilişkisi vardı, diğer kadınla da yaklaşık bir yıldır. Bilmem diğer kadının görünüşü size tanıdık geldi mi? Beni rahatsız eden neydi bilmiyorum, ama belki şöyle anlatabilirim size. Benim aradığım, gerçekleşmesini istemediğim ihtimallerdi, bu adamın peşinde koştuğu şeye ihtimal olarak kaldığında zerrece değeri olmayacak ilişkiler. Diğer kadının evli olup olmadığını, evliyse nasıl bir kocası olduğunu bilmiyordum, buraya biraz da bunun için geldim, sizi görmek, tanımak istemiştim. Evet, ben önceden dediğim gibi ‘evlilikteki mükemmel gerilimi’ yaratacak ötekini arıyordum, bu adamsa ötekileri değersizleştiriyor, ilişkilerinde yalnızca kendisini arıyordu. Üstelik dikkatinizi çekmiş olacağı gibi yalnızca benim gibi hiç tanımadığı birisinin karısıyla birlikte olmakla kalmıyor, yakın bir arkadaşının karışım bile baştan çıkarabiliyordu. Karşısındakilerle ilişki kurma biçimine bakılırsa aradığı şey ‘tek olmaktı’. İlişkide karşısındakini kendisine katmaya değil, onu kendisinden çıkarmaya çalışıyordu. Bunun için başkalarına, başkalarının kadınlarına ihtiyaç duyuyordu. Benim tam aksi yönümde, ama aynı hedefe, karıma doğru yürüyordu, çarpışmamız kaçınılmazdı. Evlenmenin ya da herhangi bir bağlanma gerektiren ilişkilerin her zaman uzak kalınması gereken durumlar olduğunu söylüyordu. Bütün bunlar sırasında karımdan söz ediş biçimi bana acı veriyordu. Ama sebebini tam olarak bilmesem de bir ay kadar önce karımla ilişkileri bitti. Bense onunla görüşmeye devam ettim ve onun ölmesi gerektiğini düşünmemin yalnızca karımla yatmasıyla ilgili olup olmadığını anlamak istedim. Gördüm ki, hikâyenin yalnızca sizin karınızla ilgili kısmını bilseydim de yine aynı şekilde düşünecektim. Evet dostum, işte böyle! ” Kısa bir suskunluktan sonra ekledi: “Söylemeye gerek yok değil mi, burada konuştuklarımız tümüyle burada kalmalı. Her şey aramızda!”

Anlattıklarımı dinlerken donakalmıştım. Ciğerlerimdeki sıkışma ve kalbimdeki çarpıntı beni yerimden fırlatacak gibiydi, ama değil hareket etmek, konuşamadım bile. Karımın, yalnızlığa adım atmamak için yokluğunda eve erken gitmek istemediğim, dalgalı upuzun saçlarını kucağıma yayıp okşadığım güzel karımın bu hikâyeye girmiş olması beni allak bullak etmişti. Belki hikâyeyi şimdi öğreniyor değilim, belki gözüme, kulağıma çarpan bazı şeyler vardı, kuşku uyandıracak bazı tuhaflıklardan zaten haberdardım. Ama hikâyeyi başkasından, ötekinden dinlemek tam anlamıyla yıkıcıydı. Siyah takım elbiseli, tabancalı, konuşkan yabancı kendisine ilişkin bir hikâye anlatmaya

başlamış, benim hikâyemi bitirmişti.

Yerinden doğruldu, “Tuvalete giderken bunları bırakıyorduk değil mi?” diyerek göz kırptı ve tabancasını hâlâ masada duran cep telefonumun yanına bırakıp koridora yöneldi. Bir süre odada yalnız oturdum. Kapı çaldı, gidip açtım, vakit artık iyice geç olduğundan Nedim evine gitmiş, Metin yalnız gelmişti. “Kusura bakmayın,” dedi, “mesleğin cilveleri bunlar ne yapalım”. İçeri girdi, koltuğa kendini bıraktı. Masada duran tabancayı aldım, ilk ortaya çıkışında tüm korkumu ve sıkıntımı emmiş olan silah, hikâyenin bitiminde de bütün öfkemi, kızgınlığımı soğurmuştu. Korkumu, sıkıntımı, öfkemi, kızgınlığımı Metin’e doğrulttum; o, şaşkınlıkla “Ne yapıyorsun?” diye sorarken üzerine iki el ateş ettim. Civardan birkaç pencere açıldı, merakla sağa sola bakınan insanlar ve onları içeri çekiştirenler oldu, sonra pencereler yine kapandı. Sedat Bey oda kapısında belirdi, “Vakit hayli ilerledi,” dedi, “sizi evinize bırakayım artık isterseniz.” Olur, anlamında başımı salladım, evden çıkarken -öldürme olayını değil konuştuklarımızı düşünerek- “Evet,” dedim, “her şey aramızda!”

lacivert elbise

Türker Erşen

Fiziksel güç bakımından avantaj bendeydi, onu kolayca haklayabilirdim. Ama aksilikleri her zaman göz önünde bulundurmalı insan: Hassas yerlere yenen bir darbe, beklenmedik bir yaralanma ya da dengenin ansızın bozulvermesi. O zaman elimden kurtulur yaygaraya başlardı, bir yığın dert açılırdı başıma. İşi bir anda, o ne olduğunu anlamadan bitirmeliydim.

Üzerinde lacivert bir elbise vardı, hareket ettikçe odaya güzel kokular saçıyordu. Pencere kenarına dizdiğim çiçekleri inceliyordu sessizce. Roldü bu, aslında ilk adımı atmamı, mesela elimi elbisesinin içine sokmamı bekliyordu. Bir an “Belki de öyle yapmalıyım,” diye düşündüm, ama hemen vazgeçtim. Bu kadar uygun şartları bir daha yakalayamazdım. Silah kullanırsam riski sıfırlamış olurum, ama ateş açmak yoktu, kural böyleydi. “Çiçeklerin ne güzel,” dedi. “Evin içinde yaşayan bir şeylerin olması hoşuma gidiyor” dedim.

Ona doğru yürüdüm ve bir adım arkasında durdum.

Bana dönmedi, bekliyordu. Gülümsediğini görebiliyordum cama yansıyan yüzünden. Bu ilk olacaktı, heyecanlıydım.

İleride her ayrıntıyı hatırlayabilmek için yaptıklarımı hafızama iyice kazımak istiyordum. Ağır davrandım bu yüzden. Kazağımı sıyırıp silahı kemerimden çektim. Kabzayı kafasına vurdum. Sert bir ses çıktı, kız sendeledi ama düşmedi. Bunu beklemiyordum doğrusu. Küçük bir çığlık attı sadece, elini darbeyi yediği yere götürüp bana döndü. Gözlerini kocaman açmıştı, benden beklediği davranış bu değildi kuşkusuz. Acıdım ona, ama açıklama yapacak zamanım yoktu. Onun da dinleyecek durumu.

İkinci darbeyi daha hızlı indirdim. Alnıyla saçlı derinin birleştiği çizgiye. Bu kez daha sert bir ses çıktı ve lacivert elbiseli kız yığıldı. Üzerine eğilip dikkatle baktım. Sanki uyuyordu, ağzı biraz kasılmıştı sadece. Kafası kanıyordu, halının üzerinde koyu renk bir leke büyümeye başladı. Silahı sehpa üzerine bıraktım. Kızı kucaklayıp banyoya götürdüm ve küvete yatırdım. Gözleri hafifçe açıktı. Tamamen ölmüş müydü, bir şeyler görüyor muydu? Ölmek ne kadar zaman alıyordu acaba?

Banyoda bir bez ıslattım ve salona döndüm. Lekeyi silmeye başladım ama çıkmıyordu. Vazgeçip oturdum. Ev her zamanki gibiydi, kızın havada kokusu ve halıda bir at kafasına benzeyen lekesi vardı sadece. Biraz önce yaptığım işi düşündüm. İçimde giderek şişen bir balon varmış da beni genişletiyormuş gibi hissettim o zaman. Başarmıştım işte. Telefona koştum ve aceleyle tuşladım.

“Okan. Yaptım.”

“Bir aksilik çıktı mı?”

“Hayır, her şey çok iyiydi.”

“Neyle yaptın?”

“Silahın kabzasıyla kafasına vurdum. Ateş etmedim ama. Sen yaptın mı?”

“Evet, dün akşam.”

“Altıda görüşürüz.”

İçim içime sığmıyordu, kapalı yerde kalıp coşkumu ziyan etmek istemedim. Eylemim beni yeniden tanımlıyordu ve bu yeni “ben”i sınamak istiyordum. Dışarı attım kendimi, kalabalık yerlere gittim. Caddelerde yürüdüm, duraklardan geçtim, vitrinleri izleyenlere karıştım. Kayıp gittim insanların arasından. Bana bakıyorlarmış hissine kapılmadan, adımlarım karışmadan. Kimse “seni ezerim” yüzü taşı mıyordu artık, çocuklar beni birbirine göstermiyordu. Dünya üzerinde bana ait olan yeri sahiplenebilme gücünü gösterebilmişim işte. Ben vardım, maçı bir bir yapmıştım.

Ölüm kendini vermişti bana. En büyük sırdı o ve ben onu önümde pırıl pırıl, bir atın gözleri gibi ışıldarken görmüştüm. Artık dünya daha güvenli bir yerdi benim için, artık bir şey olmasını beklemek yoktu. Binlerce kısa ve mutsuz hayatın arasında saatlerce bunları düşünerek dolandım.

Altıda buluşma yerindeydim. Okan benden önce gelmişti. Hemen sorular sormaya başladı.

“Nerede tanışmıştın onunla?”

“Önceden tanıyordum, benden hoşlanmıştı galiba. Bu öğlen bana gelmesi için sözleşmiştik. Dar bir şeyler giymişti, güzel görünüyordu. Dokunsam sıcak ve yumuşacık olacaktı.”

“Dokundun mu?”

“Düşündüm, ama yapmadım. Seninki kimdi?”

“Karşı apartmandan bir çocuk. Babasını tanıyorum, altınlar içinde kıllı bir herif.”

“Çocuk nasıldı?”

“Bizden altı-yedi yaş küçük, bıyıkları yeni çıkmış, donuk, aptal gibi bir şey. Babasına benzemiyor. Adam oğlunu sevmiyordu muhakkak, onu yırtıcı bulmuyordu.”

“Nasıl öldürdün?”

“Zehirledim.”

İstemedem gülümsedim bunu duyunca. Okan fark etti, biraz bozuldu. Birini zehirlemek benim yöntemimle karşılaştırılınca çok ucuz kalıyordu, çok pasifti. Bu bir oyundu.

İki oyuncu, iki yer, iki cinayet. Ateş etmek yok. Yaratıcılığımızı, hünerimizi, cesaretimizi sürüyorduk masaya. Ve ben bir adım öndeydim. “İlk önce kim gösterecek,” diye sordu. “Ben” dedim.

Evime gittik. İçeri girer girmez Okan kızın yerini sordu, sabırsızlanıyordu. “Banyoda” dedim. İkramımın kalitesinden emindim ev sahibi olarak. Salona geçtim, topuğumun üzerinde dönerek evime şöyle bir baktım. Ne güzeldi. Derken Okan döndü.

“Kız yok.”

“Nasıl yani?”

“Gitmiş.”

Banyoya koştum. Küvette, uçtaki deliğe doğru ilerlerken yarı yolda pıhtılaşmış kan akışından başka bir şey yoktu. “Nasıl olur!” diye bağırdım. “Kim aldı onu?” Salona döndüm, sehpaye baktım. Silah yoktu. Evde iki çocuk olsa beni birbirlerine gösterirler miydi?

Okan da paniğe kapılmış görünüyordu ama bir sevinç, bir böbürlenme sızıyordu korkusundan. Bir

an kızı mızı unuttum, onu çıplak ellerimle boğup boğamayacağımı sordum kendime. “Ulan aptal, aptal herif!” diye söyleniyordu. “İyice bakmadın mı? Bir cesetle bir diriye nasıl ayıramaz insan?” Silahın kaybolduğunu söyleyemiyordum ona. Kafamın içinde renkler, şekiller, hareketler kaynaşıyordu. Lacivert elbiseli kız küvetin kenarına tutunarak kalkıyor, muhtemelen ağlıyor, ürkek ürkek yürüyor, elleriyle kafasını yokluyor, yarayı sarabileceği bir şeyler arayıp buluyor, salona geçiyor, silahı alıyor, çıkıyor... Tedavi olmaya bakacak, anlatacak... Kendimi küçücük, cansız bir şey gibi hissettim. Hareket edemeyen, rüzgârın uçurabileceği bir şey. Tüm bunların bir rüya olmasını, birinin beni uyandırmasını diledim. Birinin bir şey söylemesini.

“Hapı yuttun oğlum,” dedi Okan. Hayret etmiş gibi baktım ona ama aslında şaşırma mıyım. “Yuttum mu? Sen bir çocuğu öldürdün pis katil. Sen benden daha batıksın, yalnız gitmem, yalnız gitmem!” Karmakarışık cümleler çıkıyordu ağızmdan. Okan dinlemiyordu, gerçekten korkmaya başlamıştı bu kez. Kapıya yöneldi, giderse her şey hallolacaktı, öyle sanıyordu. Yalnız kalacaktım. Baba neredesin, silahım ben almıştım, özür dilerim, yine yerine koyacaktım, en kısa zamanda evimize geri taşınacaktım.

Koluna yapıştım. Sertçe itti beni, kapıyı açtı. Karşımıza lacivert elbiseli kız çıktı. Silahı iki eliyle kavramış, bize doğrultmuştu. Hâlâ “biz”dik ve silahta tek bir mermi vardı.

Kız gözlerini dikti bana. “Öldürecektin beni,” dedi. Geri çekildik. Kız içeri daldı, kapıyı kapadı. Kafasında komik bir sargı vardı, mor halkaların çevrelediği gözlerine kan oturmuştu, elbisesi buruş buruş olmuştu. Silah elinde zangırdadıkça ucundaki siyah delik daireler çiziyordu havada.

Okan’ı işaret ettim, “Onun fikriydi!” diye bağırdım. “Bir çocuğu öldürdü, evinde saklıyor, gözlerimle gördüm.” Okan güleledi: “Yalan, yalan, yalan, ben gidiyorum, görmedim.” Kızın dikkati Okan’a yöneldi bir-iki saniye için, sonra silahı tekrar bana doğrulttu. Bir pırıltı geçti gözümün önünden. Gözleri alev alev yanan bir at yemyeşil bir çayırdaki dört nala koşuyordu.

“Hayır, yapamaz,” diye düşündüm. “İnsan öldürmek o kadar kolay mı?” Ben insandım, kolay ölmemeliydim. “Ateş edemez, emniyeti açmayı biliyor mu ki, birini vurmaya taşıyabilir mi, neden döndü, intikam bu kadar güçlü müdür, ya tetiği çekiverirse, tek mermi kimi bulacak?” Midem bulanmaya başladı, şakaklarım zonkluyordu. Okan kapıya atıldı. Sonra bir gürültü oldu.

Dizlerinin üzerine düştü Okan, mermi boynuna girmişti. Hırıltılar çıkarıyordu, hava kaçırarak bir topa benziyordu. Bir şey söylemeye çalışıyormuş gibi geldi bana. Ne? Bir-iki kez daha çırpındı, sonra yüzükoyun düştü kaldı. İnliyordu. Ne hissetmeliydim, ne görmeliydim? Akılda kalıcı bir şey yoktu, ben yaşayacaktım.

Lacivert elbiseli kız yaptığının sonucu sanki çok farklı olmalıymış gibi korkmuştu. Yerinde sıçrayıp duruyordu, hıçkırıyordu, “yardım etmek” gibi bir şeyler mırıldandı. Usulca geçtim yanından, kapıyı açtım, çıktım, dışarıda birikmiş komşuların arasından geçtim, sokaktaydım. Kaldırımın kırmızı taşlarını yerlerinden oynatarak vitrinlere doğru koştum, koştum, koştum...

13 yazar en gizemli, bastırılmış arzu ve hazlarını dürtükleyip içlerindeki suç şeytanlarını uyandırdılar. Acaba 13 suçlu öykünün bulunduğu bu kitabın sınırlarıyla daha ne kadar yetinecekler? Birbirinden "suçlu öyküler" de bu sınırdışı hareketiyle suç tarihindeki yerini usulca alırken, 13 tanık sandalyesi 13 sanık sandalyesiyle yer değiştiriyor. Gerçek yargı gününe daha çok karanlık ve ıssız gece var.

Okuyan Us'un Cinsel Öyküler ile başlattığı dizi Aşık Öyküler, Deli Öyküler'den sonra, Suçlu Öyküler ile devam ediyor. Sırada, Gelecek Öyküler, Cinsel Öyküler 2 ve Absürd Öyküler var...

ISBN 975-8420-67-4
9 799758 420673

8000000

